Patricia McCormick

VÂNDUTĂ LA 13 ANI

young art

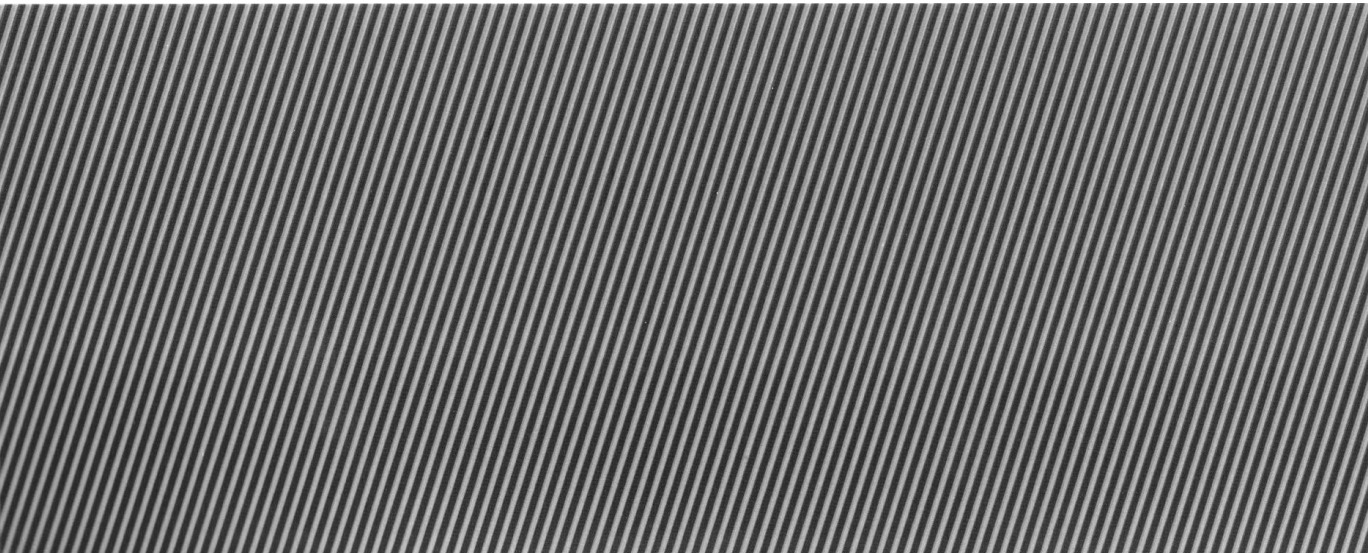

Patricia McCormick

Vândută la 13 ani

Patricia McCormick este jurnalistă și scriitoare americană, de două ori finalistă a National Book Award. Colaborează frecvent cu reviste precum *The New York Times*, *Ladies Home Journal*, *Reader's Digest*. Cărțile sale sunt bazate pe interviuri și muncă de cercetare. A publicat, între altele, volumele *Cut* (2000), *Sold* (2006), *Never Fall Down* (2012), *The Plot to Kill Hitler* (2016). A lucrat împreună cu Malala Yousafzai, adolescenta din Pakistan împușcată de talibani pentru că li s-a împotrivit, luptând pentru drepturile ei la educație, iar volumul rezultat, *Eu sunt Malala*, a apărut în 2013, fiind tradus în mai multe limbi.

Ediția pentru tineri a volumului *Eu sunt Malala* a apărut la Youngart în 2015.

PATRICIA MCCORMICK

VÂNDUTĂ LA 13 ANI

Traducere din limba engleză
de Ioana Filat

youngart

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Monica Manolache
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MCCORMICK, PATRICIA

Vândută la 13 ani / Patricia McCormick;
trad. din lb. engleză de Ioana Filat. – Bucureşti: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-56-7

I. Filat, Ioana (trad.)

821.111

Patricia McCormick
Sold

Copyright © 2006 by Patricia McCormick

© youngart, 2018, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Paul

Acoperișul de tablă

Când vin ploile o să ne trezim fără acoperiș deasupra capului, spune Ama.

Mama s-a suit pe o scară de lemn și studiază acoperișul de stuf, iar eu îi întind de jos rufele, să le pună la uscat în soarele de după-amiază. Pe cer nu-i nici scamă de nor. Nu se anunță nicio ploaie, cât de mică, în săptămânile următoare.

Însă n-are rost să-i zic Amei. Se uită la orezăriile care coboară ca niște trepte coasta muntelui, până jos în sat, de unde-i fac răutăcios cu ochiul acoperișurile de tablă ale vecinilor.

Acoperișul de tablă arată că tatăl familiei nu toacă banii pentru proprietar jucând cărți la ceainărie. Acoperișul de tablă arată că fiul familiei lucrează la cărămidăria de la oraș. Acoperișul de tablă arată că focul o să ardă mai departe și pruncul o să fie sănătos când vin ploile.

— Lasă-mă să merg la oraș, zic. Pot să mă tocmesc și eu la niște bogătani, ca Gita, și să vă trimit ce câștig.

Ama mă mângâie pe obraz, cu mâna ei muncită și aspră ca limba de ieduț abia fătat.

— Lakshmi, fata mea, îmi zice. Tu trebuie să-ți vezi de școală, nu te lua după taică-tău vitreg.

De la o vreme, îmi vine să-i zic, tatăl vitreg se uită la mine ca la stratul de castraveți pe care i-am sădit în fața căscioarei. Își tot mișește ochii scuturând scrumul țigării pe jos.

— Să te văd ce bani frumoși scoți pe ei, îmi zice.

El vede numai țigări, bere de orez, o vestă nou-nouță.

Eu văd un acoperiș de tablă.

Înainte să plece Gita

Desenam pătrate în praful de pe drumul de pământ dintre căscioare și ne jucam de-a țopăita-ntr-un picior. Ne treceam de o sută de ori pieptănul prin păr, închipuindu-ne cum o să-i cheme pe fiii și fiicele noastre. Ne țineam de nas de câte ori trecea nevasta mai-marelui, amintindu-ne cum trăsese un vânt la izvorul satului, tocmai când o lua în față.

La școală, când spuneam o poezie, frecam pentru noroc crestătura zimțată din bancă. La orezărie ne băteam cu noroi, cum stăteam aplecate de spate toată după-amiaza, iar când Gita a nimerit-o din greșeală în ceafă pe sora ei mai mare, cea cu nasul pe sus, ne-am prăpădit de râs.

Iar toamna, când coborau turmele de capre de pe pășunile Himalayei, îl pândeam din stuf pe Krishna, băiatul cu ochi somnoroși, de pisică, cu care m-au logodit.

Acum, că Gita s-a tocmit la o bogătană de la oraș, ai ei s-au ales cu un soare mititel, atârnat de sârmă în mijlocul tavanului, mama ei, cu un nou set de tigăi, tatăl ei, cu o pereche nouă de ochelari, sora mai mare, cu o rochie de mireasă brodată, iar frățiorul, cu bani de școală.

În casa Gitei, noaptea e lumină ca ziua. Însă fără prietena mea, eu mă simt de parc-ar fi noapte și când arde soarele în tării.

Noua elevă

De cu dimineaţă, cât îmi văd de treburi – cât strecor orezul în apă, macin mirodeniile şi mătur curtea –, Tali se tot ţine după mine.

— Ce căpriţă prostuţă, spune Ama. Crede că eşti mama ei.

Tali îşi vâră căpşorul în căuşul palmei mele şi behăie aprobator. Şi aşa încep s-o învăţ tot ce ştiu.

Şterg podeaua tare, de chirpici, cu o cârpă muiată în apă cu bălegar şi o lămuresc:

— Aşa, în colibă o să fie răcoare şi duhurile rele o să ne ocolească.

Îi arăt cum leg un ulcior cu apă de coşul din spate, cu grijă să nu vărs niciun strop când urc coasta pieptiş de la izvorul din sat. Iar când mă spăl pe dinţi cu o rămurică de *neem*[1], Tali face şi ea ca mine, ronţăindu-şi crenguţa cu un aer solemn, de călugăr.

Când trebuie să merg la şcoală, îi clădesc un pătuţ din fân la soare, pe prispă. O sărut între urechi, zicându-i că mă întorc la prânz.

Ea îşi îndeasă boticul umed în buzunarul rochiţei mele, căutând vreo grăunţă uitată, după care se aşază, numai pielea şi osul cum e, şi se culcuşeşte în fân ca să doarmă.

[1] Arbore folosit în scopuri terapeutice îndeosebi în zonele rurale ale Indiei (n. r.).

— Ce dobitoc ciudat, zice Ama. Se crede om.

Cred că așa și e, căci săptămâna trecută, cum stăteam în clasă, i-am auzit clinchetul tălăngii, iar când m-am uitat am văzut-o pe căpriţa mea bălţată dând târcoale prin curtea școlii și mugind disperată.

Când m-a zărit în sfârșit pe fereastră, a behăit tare jignită că o lăsasem baltă. A venit întins, s-a ridicat pe copitele din spate la fereastră și a cercetat curioasă sala de clasă, cât își termina învăţătoarea lecţia.

După ore, când urcam dealul spre casă, Tali a luat-o tropăind în faţă, cu ciotul ei de codiţă pe sus.

— Săptămâna următoare o să învăţăm să scriem mai bine, i-am promis eu.

Ceva frumos

Dimineața, Ama se apleacă să aţâţe focul din bucătărie şi să-mi împletească părul înainte să plec la şcoală. Cât e ziua de mare, urcă şi coboară muntele cărând în spate un coş greu, legat cu o frânghie petrecută peste frunte, cocoşându-se sub povară.

Iar seara îi serveşte tatei cina, îngenuncheată la picioarele lui.

Ama, şi când se apucă să cerceteze cerul de nori de ploaie, tot încovoiată de spate stă.

Oamenii de pe muntele nostru, care stau în căscioarele de chirpici roşcat îngrămădite pe coastă, se închină zeiţei care trăieşte în vârful ascuţit ca o coadă de rândunică. Înalţă rugi zeiţei cu frunte încruntată şi nobilă, cu piept bogat şi generos, care-şi răsfrânge larg poalele de nea deasupra noastră.

E o fiinţă frumoasă, puternică şi măreaţă.

Însă *ama* mea, cu pletele ei negre ca pana corbului, împletite în cosiţe împănate cu cârpe şi mărgele roşii, cu pielea ei ca scorţişoara şi cu cercei de aur clinchetindu-i vesel la urechi, mie mi se pare mai presus în farmec decât zeiţa.

Iar spinarea ei zveltă, în care ne cară toate grijile şi speranţele, e şi mai frumoasă de-atât.

De ce e fiica altfel decât fiul

Tatăl meu vitreg are brațul veștejit și neputincios. Și l-a rupt când era mic și n-au avut bani de doctor, iar în lunile ploioase bietul său mădular strâmb îl tot chinuie în dureri și mare rușine.

Cei mai mulți bărbați de-o vârstă cu el pleacă cu lunile din sat, muncesc prin fabrici sau pe șantiere, departe. Însă cine se încumetă să tocmească un bărbat cu o mână beteagă, spune el. Așa că zi de zi își dă părul cu pomadă, își pune vesta și ceasul la mână, deși acesta de mult nu mai arată ora, și urcă dealul ca să joace cărți, să discute politică și să bea ceai cu bătrânii.

Ama spune că avem noroc cu un bărbat în casă. Îmi spune să-l cinstesc, să-l ridic în slăvi, să-l respect și să-i aduc mulțumiri că ne-a primit să stăm cu el după moartea tatei.

Așa că fac pe fiica săritoare. Dimineața îi duc ceai și seara îi frec tălpile. Mă fac că nu-l aud cum râde la ceainărie cu bărbații, când zic bancul cu „de ce e altceva când ai un fiu decât când ai o fiică de măritat"

Cică fiul o să-ți fie fiu toată viața. Însă fiica e ca o capră. Cât îți dă lapte și unt, e bună la casa omului. Însă când e vremea s-o tai de tocăniță, doar n-o să plângi după ea.

La poalele Himalayei

În zori, căscioara noastră, cocoţată pe coastă cum se află, e scăldată în razele arzătoare ale soarelui, în timp ce satul din vale rămâne învăluit până în faptul dimineţii în lunga umbră violet a muntelui.

La amiază, câmpurile cărămizii sunt presărate cu rochiile vesele ale femeilor, roşii cum sunt crăciuniţele care împânzesc cărările bătute de vânturi. Pruncii dorm legănaţi în coşuri împletite şi şopârlele stau la soare lângă vizuinele lor.

Seara, florile galbene de dovleac se închid bete de-atâta lumină, iar iasomia albă ca laptele îşi cască gâtlejurile zvelte ca să soarbă aerul rece de Himalaya.

Noaptea, din vetrele joase se ridică rotocoale de fum, răspândind mireasma a zeci de mâncăruri, iar peste ţinut se lasă bezna.

Doar în nopţile cu lună plină e altfel. În asemenea nopţi, coasta şi valea sunt scăldate într-o lumină albă vrăjită, răspândită de zăpezile veşnice care acoperă piscurile. În asemenea nopţi mă perpelesc în podul unde dorm şi mă întreb cum arată lumea de la poalele muntelui.

Calendarul

La școală avem un calendar, în care învățătoarea noastră tânără, cu chipul rotund ca luna, însemnează trecerea zilelor cu creionul roșu.

Noi, muntenii, măsurăm timpul după muncile și durerile femeilor.

În lunile reci, femeile se cațără până hăt sus pe coastele muntelui, ca să găsească lemne de foc. Își iau mâncarea de la gură și le-o dau copiilor, îndurând ghiorțăielile burților.

E anotimpul în care femeile își îngroapă copiii care mor de friguri.

În lunile secetoase, femeile strâng bălegar în coșuri și fac din el turte pe care le lasă să se întărească la soare, căci sunt numai bune de pus pe focul din vatră. Își leagă copiii cu cârpe la ochi, să-i ferească de praful albiei secate a râului, purtat de vânt.

E anotimpul în care își îngroapă copiii care mor de tuse măgărească.

În lunile ploioase, cârpesc pereții crăpați de chirpici ai căscioarelor și țin focul mereu aprins, lungind terciul de ieri ca să ajungă și mâine la cină. Păzesc râul preschimbat de-acum într-o jivină turbată. Culeg lipitori de pe tălpile copiilor și le dau să bea ceai ca să nu se aleagă cu vreo pântecărie.

E anotimpul în care își îngroapă copiii pe care n-au cum să-i ducă la doctor, pe celălalt mal al râului.

În lunile friguroase, gătesc mâncăruri de sărbători. Fac bere de orez pentru bărbați și-i ascultă cum discută politică, certându-se între ei. Își învață copiii care au scăpat cu viață anul ăsta să facă cerneală pentru școală din sucul albastru al nucilor *bhilawa*.

Tot acum e anotimpul în care femeile beau suc albastru de nucă *bhilawa* ca să scape de pruncii din pântece – care altfel s-ar naște doar ca să moară în anotimpul ce vine.

Un alt calendar

După crestăturile săpate în lada de zestre a Amei, ea are treizeci și unu de ani, iar eu, treisprezece. Dacă frățiorul meu o să scape teafăr de sărbători, Ama o să cresteze lada în cinstea lui.

După mine și înainte de frățiorul meu s-au mai născut patru prunci. În cinstea lor nu e nicio crestătură în ladă.

Mărturisire

Toţi castraveţii mei au câte un nume al lor.

Îl am pe micuţul Muthi, nume care înseamnă „cât palma“ Lui îi dau primul să bea.

Lângă el e Yeti, cel mai mare – l-am numit după monstrul blănos al zăpezilor. Yeti tot creşte şi creşte, încât micuţul Muthi se tupilează de groază după o frunză de lângă el.

Mai sunt Ananta, cel care arată ca şarpele, şi Bajai, bunicuţa cea cocoşată, Vishnu, lucios ca picurii de ploaie, şi Naazma, castravetele cel urât, căruia i-am dat numele nevestei mai-marelui satului.

Apoi mai am unul cu numele găinii, trei cu numele bobocilor, unul căruia i-am zis Gita şi altul, Ganesh, zeul-elefant care te scapă de greutăţi.

Mă port cu ei de parcă ar fi copiii mei.

Însă uneori, când ulciorul se goleşte aproape de tot, mă cam zgârcesc când vine rândul Naazmei.

Prima sângerare

Azi când m-am trezit – chiar înaintea găinilor –, mi-am dat seama că mi s-a întâmplat ceva.

De zile întregi mi-am tot simțit trupul gata să dea în pârg, dureros și plăpând, cum nu m-am mai simțit niciodată. Merg la privată să văd ce e, însă știu deja: e prima sângerare.

Ama e încântată când îi dau vestea și mă pregătește pentru zilele de singurătate.

— Trebuie să stai ascunsă șapte zile, spune ea. Până nu te purifici, nici la soare n-ai voie să ieși.

Nici n-a început bine ziua, că Ama mă și duce în grabă mare în staulul caprelor, unde o să stau singură-singurică toată săptămâna.

— Cu niciun chip să nu ieși, îmi spune. Dacă trebuie să mergi la privată, acoperă-ți fața și capul cu șalul.

— Diseară, zice ea, după ce iese taică-tău vitreg și adoarme copilul, o să mă-ntorc. Atunci o să-ți spun tot ce trebuie să știi.

Până azi, zice Ama, puteai să baţi coclaurii liberă ca o frunză în vânt.

De-acum, zice ea, trebuie să te porţi cu sfială, să-ţi înclini capul de faţă cu bărbaţii şi să te acoperi cu şalul.

Niciodată să nu te uiţi în ochii unui bărbat.
Niciodată să nu rămâi singură cu un bărbat care nu e rudă cu tine. Şi niciodată să nu te uiţi la dovlecii sau castraveţii care cresc în grădină când sângerezi.
O să putrezească.

După ce te măriţi, zice ea, trebuie să mănânci doar după ce se satură bărbatul tău. Ce rămâne din mâncare e a ta.

Dacă râgâie după masă înseamnă că e mulţumit.

Dacă vine la tine noaptea, trebuie să i te dai, sperând că aşa o să-i naşti un fiu.

Dacă naşti un fiu, dă-i să sugă până împlineşte patru ani.

Dacă naşti o fiică, dă-i să sugă doar un anotimp, ca să-ţi vină iar sângerarea şi să încerci din nou să naşti un fiu.

Dacă bărbatul tău te pune să-l speli pe picioare, trebuie să te supui şi apoi să iei o gură din apa aceea.

O întreb pe Ama de ce.
— De ce, îi zic, trebuie să sufere femeile atâta?

— Așa ne-a fost dat de când lumea, zice ea.
— Dacă înduri totul, zice ea, se cheamă că ai izbândit.

Tot aștept și pândesc

Șapte zile și șapte nopți zac în bezna din staul, visând la viitor. Îmi vâr nasul în blana lui Tali, trăgând în piept mirosul de iarbă crudă, soare de după-amiază și pământ de munte și-mi închipui cum o să trăiesc alături de Krishna.

Ama zice că trebuie să aștept până la anul, să meargă la astrolog ca să aleagă ziua nunții. Însă dacă ar fi după mine, și mâine m-aș duce să trăiesc cu el în munți.

Am putea să mâncăm ierburi de râu și să bem zăpadă topită, să dormim în lumina de argint a muntelui. Iar într-o bună zi am putea să culcăm pruncul într-o pânză atârnată de o creangă de copac. Copila ar dormi în cântecul de leagăn al caprelor.

Până atunci o să mă mulțumesc să-l pândesc.

L-am văzut când a reușit să-l întreacă pe cel mai iute băiat din sat. L-am văzut și când a pus o șopârlă în ceașca de ceai a învățătoarei. Eram la fântână când ceilalți băieți l-au necăjit când căra apă pentru mama lui. Și l-am urmărit pe furiș de după prăvălia lui Bajai Sita când a fumat prima oară și l-a apucat o tuse cu lacrimi.

Krishna se rușinează când trece pe lângă mine în sat, își ține ochii somnoroși de pisică în pământ, tot în față.

Însă bănuiesc că și el, la rândul său, mă pândește pe mine.

Se anunță anotimpul secetos

Vântul care suflă dinspre câmpii se numește *loo*.

Toată ziua fierbe încins și neliniștit, împroașcă cu praf prin aer și îmi lasă noroi în gură când beau apă.

Și noaptea plânge, suflând prin peretele crăpat, de parcă l-ar chinui frigurile.

— *Loo*, se tânguie el, să știe tot ținutul de el. *Looooooo*...

Cincizeci de zile fără strop de ploaie

Frunzele castraveților sunt maronii pe margini, eu și Ama trebuie să facem douăzeci de drumuri până la izvorul din sat, așteptând la coadă ca să luăm apă pentru orezărie.

Tatăl vitreg picotește la umbră, doar cu o cârpă înfășurată peste vintre, e prea cald ca să mai urce să joace cărți.

Pruncul e în pielea goală.

Până și șopârlele zac leșinate în arșiță.

Pe sponci

Azi mai-marele satului a dat de știre că apa o să se drămuiască de-acum egal la toată lumea.

Seara mă apuc cu Ama să curățăm oalele doar cu pământ și cenușă.

Șaizeci de zile fără strop de ploaie

Plăntuțele de orez sunt maronii, veștede și colbuite. Vântul le smulge pe cele mai plăpânde din rădăcini și le azvârle la vale.

Tali se duce cu greu până la albia izvorului și-și lasă boticul pe mal, căutând cu limbuța apa care a dispărut.

Pruncul are o pojghiță de noroi uscat pe ochi. Plânge fără obidă. Plânge fără lacrimi.

Poate mâine

Azi, la fel ca ieri și ca alaltăieri, și ca mai înainte, cerul e ucigător de albastru.

Azi, la fel ca în toate zilele dinainte, apa din orezărie se lasă un pic mai mult, iar plăntuțele își pleacă un pic mai mult capetele.

O văd pe Ama închinând o ofrandă din petale de crăiță, praf roșu de *kumkum* și câteva boabe prețioase de orez zeiței sale, rugându-se să plouă. Însă singurii picuri de apă sunt lacrimile care se preling din ochii Amei.

Mă duc să șterg iar pruncul pe față cu o cârpă umedă. Când Ama trece pe lângă mine, o ating ușor pe poalele rochiei.

— Poate mâine, Ama, îi zic.

Tatăl vitreg se ridică din patul lui pliant.
— Dacă nu plouă cât de curând, îi spune el mamei, o să trebuiască să-ți vinzi cerceii.

Ieri sau alaltăieri sau mai înainte, Ama ar fi răspuns: „În ruptul capului." Ar fi zis: „Îi țin pentru Lakshmi. Sunt zestrea ei."

Însă azi își pleacă fruntea precum plăntuțele de orez și zice:
— Poate mâine.

Lipsește ceva

A doua zi dimineaţă, mă trezesc înainte să urce soarele deasupra muntelui şi cobor la izvorul din sat, stârnind vârtejuri mititele de praf cu fiecare pas.

Când mă întorc acasă, văd că patul pliant în care stă tatăl vitreg de obicei e gol – o fi în spate, mă gândesc, la privată. Până să se întoarcă el şi să se pună pe dat porunci în gura mare, mă furişez până la grădiniţa mea, să le dau de băut castraveţilor mei însetaţi. Ridic frunza după care îi place lui Muthi să se pituleze.

Însă nu văd decât o tulpină care pare mirată şi însingurată.

Ananta, şarpele, şi matahala de Yeti au dispărut şi ei, ca toţi ceilalţi.

Mă prind încet-încet, apoi dintr-odată mă luminez: tatăl vitreg s-a dus cu castraveţii la Bajai Sita, negustoreasa bătrână, să-i vândă. Acum înţeleg şi de ce e gol patul pliant. Cel mai probabil, tatăl vitreg a stat toată noaptea la jocuri de noroc şi a pierdut toţi banii la ceainărie.

Îmi dau seama că am dreptate când iese Ama din casă şi îmi evită privirea.

Îmi ia vasul din mână şi udă cu el puţinele fire de orez care ne-au mai rămas. Ne luăm ulcioarele în spate şi pornim la vale spre izvor, fără să pomenim deloc că lipseşte ceva.

Când a venit ploaia

Mi-a mirosit dinainte a ploaie.

Am simțit că aerul devine greu ca aluatul de *roti*[1] și am văzut cum se întorc frunzele de eucalipt cu dosul lor argintiu în sus, ca să întâmpine ploaia.

Primii stropi răzleți au fost înghițiți de praf. Apoi au căzut picuri rotunzi, pârguiți, care au făcut prăpăd unde cădeau.

Ama a ieșit din casă, trăgându-și șalul pe cap. Apoi, încet-încet, și-a ridicat de pe frunte pliurile de pânză și, precum frunzele de eucalipt, și-a ridicat spre tării chipul în așteptare.

Am dat fuga în curte, am scos-o pe Tali din țarcul ei de lemn și am dus-o la albia izvorului, deși nu-și credea deloc limbii. Apoi, încet-încet, un firicel de apă nămoloasă a venit șopotind la vale prin ravenă.

Tali s-a apucat să lipăie, să smârcăie și să pufnească pe nas, bând la apă până n-a mai putut și s-a umflat toată, costelivă cum e.

Am închis ochii puternic și am lăsat lacrimile strânse înăuntru să se prelingă în sfârșit pe obraji și ploaia le-a ascuns în ea de tot.

---

[1] Lipie tradițională, făcută din făină integrală amestecată cu apă, fără drojdie.

O muzică stranie

A doua zi, când mă trezesc, mă întâmpină tot felul de sunete uitate.

Până să se trezească restul casei, Ama a împrăștiat pe podeaua căscioarei oale și vedre în care se strânge apa prelinsă prin crăpăturile din acoperiș.

Mă dau jos din pod, înteţesc focul și fac ceai din frunzele rămase de ieri, cu teamă să mă uit în ochii Amei, căci fiecare picur ne amintește că n-avem acoperiș de tablă la casă.

Apoi se trezește pruncul. Iar fiecare picur
pic
ploc
plici
îi stârnește râsul și bate din palme.
Fiecare picur e nou-nouț.
Fiecare *pic*
ploc
plici
e un sunet proaspăt, straniu și melodios în urechiușele lui.

Ama își șterge mâinile de șorț, se uită la acoperișul vechi cu alți ochi și ridică pruncul din coșulețul lui. Apoi începe să-l rotească prin aer, de i se umflă poalele rochiei ca norii care se învârtejesc sus pe pisc, iar râsul ei e un sunet proaspăt, straniu și melodios în urechile mele.

Poate

Seara, după ce tatăl vitreg pleacă la ceainărie și pruncul adoarme, Ama cotrobăie în spatele unui vas mare de pământ, căutând unul ceva mai mic. Apoi cotrobăie în spatele vasului al doilea ca să dea de altul și mai mic, în care își vâră apoi mâna și scoate un pumn de boabe de porumb.

— Le-am pus deoparte în lunile de secetă, îmi zice, să le avem într-o seară – și arată cu brațul ploaia care cade afară – ca asta.

Toarnă boabele în tigaie, se lasă pe podea cu picioarele îndoite sub ea și ne uităm amândouă cum înfloresc rând pe rând. Când îi întind castronelul cu floricele să ia și ea, Ama îmi mai face o surpriză.

Își desface pânza înfășurată la brâu și scoate de acolo o țigară de-a tatălui vitreg, la care ține ca la ochii din cap, iar atunci văd o clipă ce fată poznașă era mama la vârsta mea.

Ne bucurăm împreună de micul nostru răsfăț de taină, visând la anotimpul de după muson.

— Mai întâi și mai întâi, zic, ne apucăm să dregem acoperișul.

— Nu, fata mea, spune ea suflând solemn fumul în aer. Mai întâi mulțumim zeiței. De-abia după aceea ne apucăm să dregem acoperișul.

Trage fumul în piept.

— Poate anul ăsta o să reușim să ne milogim de proprietar până ne dă niște fân proaspăt pentru acoperiș, spune ea. Poate anul ăsta tu o să-l legi bine, iar eu o să-l întăresc cu chirpici.

Nu știu, dar cum își fumează ea țigara șterpelită și eu îmi mănânc floricelele, parcă toată sarcina clădirii acoperișului mi se pare o plăcere.

— Cu banii din noua recoltă, spune ea, poate o să-ți croim o rochiță nouă. Poate din pânza aia roșu cu galben la care te tot uiți când te duci la Bajai Sita la prăvălie.

Îmi plec privirea, stânjenită și bucuroasă totodată.

— Poate, zic eu, o să avem destui bani să luăm zahăr de la Bajai Sita să facem prăjiturele.

— Poate, zice ea, anul ăsta reușim să luăm mai multe semințe, să le sădim pe câmpul din spatele căsuței.

— Poate, zic eu, ne dă unchiul Gitei bivolul lor. Eu vin cu plugul și tu împrăștii semințele.

Cum stăm așa, la lumina pâlpâitoare a unui opaiț micuț, parcă ne-am și îmbogățit din recolta viitoare.

Cât savurăm pe îndelete ultimele clipe de răsfăț – Ama își fumează țigara până nu mai rămâne mai nimic din ea, iar eu iau cu degetul ultima boabă îndărătnică din castron –, niciuna nu zice ce știm amândouă.

Că, mai întâi şi mai întâi, trebuie să-i dăm bani proprietarului.

Şi unchiului Gitei, de la care am cumpărat seminţe acum un anotimp.

Şi nevestei mai-marelui, care nu s-a învoit să ne dea ulei de gătit în schimbul muncilor.

Şi învăţătoarei mele, care mi-a dat creionul ei când a văzut că n-am.

Şi proprietarului ceainăriei, care, zice tata vitreg, tot trişează la cărţi.

Însă noi savurăm mai departe un răsfăţ care nu ne costă nimic:

Ne închipuim ce-o să fie, poate.

Cum e la muson

La muson nu plouă chiar tot timpul.

De obicei cade o ploicică dimineața, lăsând cerul vărgat cu dungi colorate.

Apoi mai cade una după-amiază, lăsând plăntuțele de orez picotind îmbuibate.

Însă apoi toată noaptea plouă cu găleata, lăsând drumurile înnămolite și inimile înviorate.

Când prea binele e dușmanul binelui

Opt zile și nopți tot plouă și plouă.

Toarnă de nu văd nimic în fața ochilor, nici cât să fac câțiva pași până colo, la privată.

Încerc să-mi amintesc

Plouă atât de crâncen, aprig și nemilos, că pătrunde prin toate crăpăturile acoperișului.

Eu și Ama astupăm pereții cu cârpe, însă se înmoaie tot mai tare pe zi ce trece.

Când se mai întâmplă să iasă soarele, femeile se strâng pe coastă clătinând din cap și se plâng că de ani buni n-au mai văzut muson așa de cumplit.

După ce mai trec câteva zile și nici nu iese soarele măcar, mai-marii satului se strâng la ceainărie și-i cer călugărului să se roage pentru oprirea ploilor.

Eu stau și aștept acasă, la focul care tot sfârâie și fumegă, și mă chinui să păzesc pruncul de răceală. Se tot zvârcolește sub păturică, plictisit și capricios după atâtea zile de stat în casă.

Iar eu încerc să-mi amintesc cum era când bătea un soare atât de crâncen, aprig și nemilos, că ne rugam să plouă ca acum.

Ce se aude când vine prăpădul

Când ploaia noptatică îmbibă pământul până nu se mai poate, când zidurile de pământ care mărginesc orezăria se topesc, când plăntuţele de orez sunt sorbite pe rând din humă şi apa le duce la vale, te-ai aştepta să se audă ceva, un anume zgomot care să dea de ştire că s-a întâmplat ceva cumplit.

Însă nu e decât o tăcere sinistră, care ne zice că am pierdut tot ce aveam.

Îi zic Amei să nu plângă, sigur au rămas câteva tulpini de orez pe câmp. Dau fuga afară și îmi fac loc prin balta care se întinde unde era orezăria noastră. Cu mâinile, răscolesc disperată nămolul.

Când mă ridic într-un sfârșit, cu mâinile goale și chinuite, văd că familia Gitei s-a strâns pe terenul vecin, mai din vale. Tatăl Gitei nu și-a pierdut după-amiezile pe la ceainărie. Zi de zi a clădit ziduri în jurul orezăriei, ca să nu le răzbească musonul. Acum stă cu fața spre piscul ca o coadă de rândunică, cu mâinile împreunate într-o rugă de mulțumire. Plăntuțele lui de orez se închină și ele soarelui, iar băiețelul lui se bălăcește prin noroi.

Simt în stomac o amăreală clocotitoare. O fi foame, nu știu.

Sau poate pizmă.

Cât te costă un împrumut

Tatăl vitreg e plecat de o săptămână și-o zi. A zis că se duce la frate-său, cale de două sate de-aici, să-i ceară un împrumut. Însă mă întreb, când îl văd pe proprietarul ceainăriei cum se uită pieziș la Ama, cu ochișorii ca doi bănuți, dacă tatăl vitreg n-a fugit de fapt și ne-a lăsat baltă.

Ama e plecată din zori. A zis că se duce în sat, să vândă găina și puișorii ei. Însă mă întreb, când mi-o închipui pe Bajai Sita, cu chipul ei de șopârlă, dacă Ama se va alege cu un câștig mai bogat decât un buzunar burdușit cu orez.

Eu și Ama ținem la foame, însă pruncul începe să-și piardă vlaga. Acum, când îl ascult scâncind în coșuleț, îmi doresc să-l aud iar urlând, pe când atunci îmi doream doar să tacă odată.

Mă uit după Ama pe drumul din vale și mă întreb ce-am mai pierdut de data asta.

Mai târziu, când o văd cum urcă dealul spre casă, aflu răspunsul.

Clinchetul vesel al cerceilor ei.
Și mândria cu care își ținea fruntea sus.

Cât o s-o țină așa

Deși drumul spre casa noastră s-a șters după ploaie, la ușă ni se perindă o mulțime de oameni.

Mai întâi proprietarul.

Întreabă de tatăl vitreg, însă Ama îi zice că ea o să-i plătească de data asta chiria. Își desface pânza înfășurată la brâu, scoate un teanc de rupii din punga cu bani și-l trimite pe drumul său.

Apoi vine unchiul Gitei. Se uită la orezărie, la căscioară, apoi la prunc și apoi zice că nu vrea decât jumătate din banii pe care-i datorăm.

E rândul nevestei mai-marelui. Zice că trebuie să-i dăm toată suma, bașca 50 de rupii dobândă.

Cum nu mă duc la școală, nu trebuie nici să merg cu mâna goală la învățătoarea mea cea drăguță, cu chipul ca luna.

Din banii câștigați de Ama în schimbul cerceilor, avem la masă linte și orez. Pruncul mănâncă brânză proaspătă și fructe și se face iar dolofan și gureș. Într-una din seri, Ama face prăjiturele cu zahăr de la Bajai Sita. Mă chinuie un pic stomacul, neînvățat cu mâncăruri așa de grele, însă am grijă să nu afle Ama, care se uită la mine, fără să mănânce deloc.

Seara, când stăm la lumina opaițului, suntem chiar mulțumite.

Însă mă tot întreb cât mai e până ne bate la ușă proprietarul ceainăriei.

Sau câte nopţi mai sunt până se întoarce tatăl vitreg acasă, cu o nouă datorie de achitat.

Sau, dacă nu se întoarce el, cât o să ne ajungă banii pe care-i ţine Ama la brâu.

Străinul

Un străin urcă dealul spre căscioara noastră. E îmbrăcat într-o haină de oraș și pe cap are o pălărie triunghiulară, înaltă la un capăt și joasă la celălalt, ca aceea pe care o poartă proprietarul când vine să ne ia chiria.

La izvor, femeile tot zic că oamenii statului îți dau bani dacă semnezi niște hârtii acolo.

O să-i citesc Amei hârtiile și o să-i arăt unde trebuie să se semneze. Așa n-o să mai avem nicio grijă.

Brusc, mi se face frică. N-am mai vorbit niciodată cu un orășean. Așa că o zbughesc în casă și îl pândesc mai departe de la fereastră.

Ama stă aplecată pe câmp. Se îndreaptă de spate, îl vede pe străin și se duce la el. Apoi îngenunchează și își lipește fruntea de picioarele lui.

Atunci văd că străinul e tatăl vitreg în haină de oraș, cu umeri tari și pălărie ca un pisc strâmb pe cap.

Ama se ridică și se duce la foc să-i aducă niște linte. Când trece pe lângă mine își duce degetul la buze.

— Mai bine ai un bărbat care ne toacă bănuții amărâți pe o pălărie simandicoasă și o haină nouă, îmi zice ea, decât să n-ai niciunul.

Serbarea luminilor

În prima zi de sărbătoare, ne închinăm ciorilor. Le lăsăm orez ca ofrandă, căci ciorile sunt solii zeului morții.

A doua zi, ne închinăm câinilor. Le desenăm pe frunți un punct roșu și le punem la gât ghirlande de crăițe, căci câinii sunt călăuzele spre tărâmul morților.

Iar în a treia zi, facem ordine lună în case. La apus așezăm zeci de opaițe mititele în cinstea venirii zeiței Lakshmi, al cărei nume îl port, care va da ocol pământului pentru a împărți avere și binecuvântări celor pioși și puri.

Ai mei n-au nicio boabă în plus pentru ciori, iar câinele satului nu se alege decât cu o sandală în spate de la tatăl vitreg.

Însă Ama spune că trebuie să ne pregătim pentru sosirea lui Lakshmi. Ama mătură căscioara din colț în colț și scoate păturile la aerisit. Apoi răsucește cârpe micuțe, făcând din ele fitile pe care le așază în farfurioare de lut în care toarnă doar un strop de ulei.

După ce-mi termin treburile, stau la soare în fața casei, alcătuind un șirag de crăițe. Cum n-avem câine, îi fac lui Tali ghirlandă. Însă când dau să-i pun coronița la gât, se trage în spate. O scarpin între urechi, cum îi place. Iar când o văd că-și pleacă mulțumită capul, îi strecor ghirlanda la gât. Tali pufnește, strănută și scutură din cap. Apoi se apleacă, lipindu-și urechea de pământ,

și se chinuie să și-o dea jos. Până la urmă se ridică iar și, dintr-o singură mișcare solemnă și neastâmpărată, azvârle ghirlanda pe jos, în praf. Apoi o mănâncă.

Ama vine zâmbind.

— Ce capră, zice ea. Poate nu-i ea așa proastă cum o credeam.

O noapte cu noroc

O mie de stele s-au prăbuşit pe pământ.

Sau cel puţin aşa mi se pare când stau în faţa căscioarei şi mă uit în vale, la casele de pe coastă, care şi-au împodobit toate pervazurile şi pragurile cu felinare micuţe, ca să-i lumineze calea zeiţei Lakshmi.

— E o noapte cu noroc, spune Ama.

Îşi trece iute mâna dibace prin părul meu, împletindu-mi şuviţele în cosiţe.

— Zeiţa Lakshmi o să ne vadă luminiţele şi o să ne aducă noroc.

Tata vitreg iese din casă purtând pălăria împărătească şi haina cu umeri mari. Îşi duce mâna la piept – văd că are punga cu bani a Amei la gât.

— E o noapte cu noroc, spune el. În noaptea asta zeiţa ţine cu jucătorii.

Şi, cum e noaptea mea preferată din an şi serbarea numelui meu, îmi îngădui să-l cred de data asta.

La serbare

Mă duc cu Ama jos în sat – în spinare îl ţine pe frăţiorul meu. Când ne apropiem de focul cel mare, Ama îmi vâră un bănuţ în palmă.

— Du-te fuguţa să-ţi iei o prăjiturică, îmi spune ea, doar toţi copiii îşi iau.

Îi zic că nu mai sunt copil. Îi zic să nu-şi irosească banii. Însă ea stăruie.

— În seara asta, îmi spune ea, eşti doar un copil.

Sorți de izbândă

Cum stau la foc și îmi ling ultimele firimituri de prăjiturică de pe degete, vine o orășeancă lângă mine. E într-o rochie galbenă ca un nor, iar la mâini și glezne poartă zeci de brățări. Miroase a ambră și flori de noapte.

— De unde vin eu, spune ea, fetele mănâncă zi de zi prăjiturele.

Străina cea gingașă pare să vorbească cu mine.
Mă uit pe furiș la ea.

Zâmbește și-și trage șalul peste buze, demnă ca o regină.

Îmi trag și eu șalul peste față, apoi văd că am mâini muncite, de țărăncuță, și mi le vâr în buzunarele fustei croite în casă.

— Fetele de la oraș au rochii drăguțe, zice ea de după norul ei galben. Și zorzoane elegante. Mănâncă portocale, curmale și mango zi de zi. Ce mai, huzuresc.

— Dar dumneata? zic eu cu un firicel de glas. Ești slujnică?

Orășeanca râde doar, de după marginea șalului, fără să-mi răspundă.

— Nu vrei să vii cu mine la oraș? îmi zice ea. O să-ți fiu tanti.

Dau din cap că da, nu, da, nu, apoi fug la Ama, temându-mă să-i zic de tanti care miroase a ambră, a iasomie și a sorți de izbândă.

Chilipirul

În toiul nopții ne trezește un huruit ca de tunet care răsună din fața casei. Când coborâm, eu și Ama dăm peste tatăl vitreg călare pe o mașinărie cu două roți și două coarne de metal.

— E o motocicletă, spune el. Am câștigat-o de la un mic orășean venit la ai lui de sărbători.

Fiara de metal horcăie, scoțând norișori de fum pe coadă.

— V-am zis că e o noapte cu noroc, spune tata vitreg.

Nu văd deloc cu ce ne ajută arătarea asta.

Însă Ama mă îmbrățișează și-mi șoptește la ureche că o să dăm fiara la schimb pe altceva la Bajai Sita. Cât ai clipi din ochi, îmi și închipui viitorul. O să luăm înapoi cerceii Amei. O să ne-ajungă de o canistră de ulei, un sac de făină, o rochiță nouă pentru mine și una pentru Ama, o hăinuță pentru prunc și un acoperiș de tablă.

Poate, mă gândesc eu cu arțag, ne ajunge chiar și să-i luăm tatălui vitreg o vestă nouă.

A doua zi

Dimineața, tatăl vitreg se trezește devreme, să-și dichisească cu drag fiara.

O lustruiește cu o cârpă și îi vorbește cum ar vorbi cu un prunc.

— Hai la ceainărie, îi spune el, să fac în ciudă lumii cu norocul meu.

Însă fiara se arată îndărătnică. Tot râgâie și trage pârțuri, însă nu mai urlă ca azi-noapte. Tatăl vitreg îi trage picioare și îi strigă ocări până când mârâie în sfârșit. Tatăl vitreg se îndepărtează călare pe ea, tot alunecând și patinând prin noroi.

La amurg

Tatăl vitreg se întoarce de la ceainărie la lăsarea serii.

Nici urmă de fiară, tatăl vitreg vine pe jos, fără haina de la oraș și chiar fără pălărie.

Ama dă fuga la ușă, îl vede și apoi se întoarce cu fața la colț, ca să nu se rușineze de ea când intră în casă și urcă să se culce în pod.

Un mic cutremur

A doua zi dimineaţă, Ama nu se mai ridică din pat, trebuie s-o îmbii cu un ceai fierbinte. Zice că se simte bine, însă pare tare bolnavă.

Îmi pun în spate coşuleţul cu pruncul şi-mi văd de treburi, fără s-o scap din ochi pe Ama. Păşeşte încet şi apăsat şi se tot opreşte din muncă să ofteze clătinând din cap.

La prânz încălzesc ce-a mai rămas din supa de ieri, hrănesc pruncul, apoi strâng bine brâul, ca să-mi amăgesc burta flămândă că s-a săturat. Apoi mă duc după Ama, să cureţe blidul cu ultimul coltuc de pâine. Când o tot strig şi nu-mi răspunde, ies din casă şi o găsesc plângând după staulul lui Tali.

— Ce s-a întâmplat, Ama? o întreb.

Ama se şterge pe obraji cu marginea şalului.

— Taică-tău vitreg zice că trebuie să te duci la oraş, să-ţi câştigi pâinea ca slujnică.

Parcă se iscă un mic cutremur când îmi dă ştirea asta, simt că-mi joacă pământul sub picioare. Însă mă ţin tare, de dragul Amei.

— E o veste bună, Ama, zic eu cu o îndrăzneală pe care nici nu mi-o ştiam. O să ai mai puţine guri de hrănit şi o să vă trimit ce câştig.

Ama încuviințează fără vlagă.

— Dacă plec, o să ai bani de orez, brânză proaspătă, lapte și zahăr. O să-i iei o hăinuță pruncului și ție un flanel.

Zâmbește pierit și mă mângâie pe obraz cu mâna ei muncită.

— O să iei un acoperiș de tablă.

Legile orașului

La oraș, zice Ama, cu o cârpă se spală pe jos și cu alta se spală vasele. Vezi să nu le încurci, ca să nu te altoiască.

Dimineața să te trezești mai devreme decât toți ceilalți din casă și seara să te culci ultima. Nu te așeza niciodată de față cu stăpâna sau stăpânul, nici măcar de față cu copiii. Și nu mânca până nu se duc ei la culcare. Așa o să vadă ce muncitoare ești.

Banii ține-i bine ascunși sub bluză. Așa o să păcălești lumea care se așteaptă să-i ții în brâu.

Nu mânca nimic înfășurat în hârtie. Cine știe cine a gătit-o?

Pune doar un vârf de cardamom în orez, spune Ama. Așa o să fie mai sățios.

Stai cu doi pași mai în spate, nu lângă stăpâna ta, dacă o ajuți cu piața, și ține-ți capul plecat în public, să nu-ți vadă bărbații de la oraș fața.

Roagă-te zi de zi și spală-ți fusta și bluza o dată pe lună.

— O să ne mândrim cu tine, spune Ama, ești prima din familie care coboară muntele. Și poate că la serbarea de la anul o să te lase stăpâna să vii acasă. Atunci o să ne povestești ce lume se întinde dincolo de a noastră.

La schimb

A doua zi dimineaţă, tatăl vitreg merge cu mine la prăvălia lui Bajai Sita. A luat şi coşul în care cară Ama lemne de foc, numai că e îmbrăcat cu vesta şi cei mai buni pantaloni şi are ceasul la mână.

— Lakshmi vrea să meargă la oraş să lucreze, îi spune el.

Parcă dintr-odată mă fac mai înaltă când îl aud.

Bajai mă scrutează cu ochişorii ei de şopârlă.
— E muncitoare? întreabă ea.

— Mai trebuie bătută din când în când, răspunde tata vitreg, însă nu e aşa leneşă ca altele.

Mă fac roşie în obraji de indignare, însă nu spun nimic.

— Eşti dispusă să faci tot ce ţi se cere? întreabă ea.

Încuviinţez din cap.

O să spăl vasele cu altă cârpă decât restul, îmi vine să-i spun, şi o să mănânc doar noaptea.

— Da, zic. O să fac ce mi se spune.

Se duce după o perdea şi vine însoţită de străina în rochie galbenă.

Femeia mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se întoarce spre tatăl vitreg.

— Cât vrei pe ea? îl întreabă ducându-şi vălul la buze.

Tatăl vitreg se uită la ea printre gene. Îi măsoară materialul scump al rochiei, zorzoanele din urechi, brăţările de argint de la mâini.

— O mie de rupii, spune el.

Nici nu există atâtea rupii pe lumea asta! Mă jenez când îl văd atât de înapoiat, sperând că această fermecătoare şi rafinată doamnă de la oraş n-o să-l dea afară din prăvălie în hohote.

Însă ea îi face doar semn să meargă în odaia din spate.

— N-are deloc şolduri, o aud zicând. E doar o fată fără vino-ncoace. Îţi dau cinci sute.

Nu înţeleg nimic. Pot să car atâtea lemne în spinare, că s-ar ruşina orice bărbat să mă vadă şi am picioare zdravene, pot să urc muntele de zece ori pe zi. Ce contează că încă n-am şolduri?

Tata vitreg zice că ştie el cât face o fată ca mine.

— Nu las mai mult de opt sute.

— Îţi dau jumătate acum şi restul după ce arată ce poate, zice ea.

Tata vitreg mormăie ceva şi vin amândoi în faţă.

Bajai Sita desface un teanc de rupii din brâu.

Tata vitreg numără banii o dată și încă o dată.

— Ai tăi n-o să pupe nici măcar o rupie dacă nu asculți de noua ta mătușică, spune Bajai Sita. M-ai înțeles?

Nu. Nu înțeleg nimic. Au dat o mulțime de bani ca să mă tocmească pentru ceva ce încă nici n-am făcut. Însă încuviințez din cap.

Tata vitreg mai numără o dată banii.

— Zi-i Amei c-o să fie mândră de mine, spun. Zi-i c-o să vin la anul de sărbători.

Însă el e cu ochii la mărfurile de pe rafturile lui Bajai Sita. Tot ia una-alta și umple coșul Amei: un cartuș de țigări, o pungă cu dulciuri, gumă de mestecat, o sticlă de rachiu de orez și o pălărie nouă.

Cât se tocmește el cu Bajai Sita pe un ceas care-i face cu ochiul, pun și eu două lucruri în coș: un flanel pentru Ama și o hăinuță pentru prunc.

E o zi tare prosperă și fericită pentru familia noastră, o zi de 800 de rupii, o zi de sărbătoare binecuvântată, așa că mai pun ceva pentru Ama: un lux pe care nu și-l permite decât nevasta mai-marelui satului: o sticlă de Coca-Cola, băutura dulce care se zice că iscă focuri micuțe de artificii în gură.

Tatăl vitreg se strâmbă, însă nu zice nimic. În oricare altă zi, nici n-ar îngădui așa o sfidare, mai ales că vine din partea unei fete oarecare.

Însă azi nu sunt o fată oarecare.

Încă o privire

Când ies din prăvălie cu tanti, îl văd pe Krishna coborând la vale pe drum cu turma lui de capre. Fluieră mânând din spate o căpriţă leneşă, pe care o gâdilă pe crupă cu un stuf lung.

Mă rog să se uite spre mine, însă, ca întotdeauna, îşi ţine ochii pironiţi în pământul de la picioarele lui. Îmi vine să-i zic unde mă duc şi că o să mă întorc cât mai repede, cu bani de zestre pentru nunta noastră. Îmi vine să-i spun să mă aştepte.

— Uită-te tot înainte, îmi spune tanti. Ce rost are să te uiţi înapoi?

Plec capul ascultătoare.

Însă când ajungem la marginea satului, mă întorc pentru ultima oară. Şi mă uit pentru ultima dată, pe furiş, la băiatul pe care îl tot pândesc de când mă ştiu.

Tot înainte

Tanti spune s-o iau în faţa ei, deşi nu ştiu încotro mergem.

— Vin şi eu din spate, spune ea.

Mă sfiesc să-i spun că n-o să fug, că sunt tare mândră, emoţionată şi bucuroasă că o să las muntele în spate – cea dintâi din familia mea.

Când simt o înţepătură în pulpe, îmi dau seama că tanti tocmai a azvârlit cu un pumn de pietricele spre picioarele mele. Ca să merg tot înainte.

O lume nouă

Am mers toată ziua. Am trecut prin trei sate, cu oameni care se opresc din muncile lor ca să caşte gura la noi şi chiar şi bivolii ne privesc lung cu nişte ochi solemni, de bătrânei.

Şi eu mă uit lung la tot ce n-am mai văzut până acum.
Un ins care trage un porc mistreţ de o funie.
O turmă de iaci cărând după ei saci de sare.
Un poştaş care sună dintr-un ciorchine de clopoţei când se apropie de un sat.
Un pod din sfoară întins ca o pânză de păianjen.
Un râu cu ape albe, curgând la vale.
Şi un ins cu dinţi cu totul şi cu totul de aur.

O întreb pe tanti cum ştie încotro e oraşul. Îmi zice că ne luăm pur şi simplu după urmele celor care au trecut mai înainte pe acolo.

Încerc să-mi amintesc fiecare căscioară şi fiecare sat. Încerc să-mi întipăresc în minte fiecare cot al drumului, ca să pot să mă întorc acasă la anul, de sărbători. Însă când închid ochii toate căscioarele, toate satele şi toate coturile drumului mi se par totuna. Iar când deschid ochii şi mă uit în spate, crăciuniţele tremură în vânt, de parcă le şfichiuie flăcările.

E o lume nouă.
Însă ceva tot nu s-a schimbat:

măreţul pisc în coadă de rândunică.
Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât se face mai mic, însă e tot la locul lui, gata să-mi arate drumul înapoi.

Ce am la mine

În bocceluța pe care mi-a pregătit-o Ama am așa:
castronul meu,
peria mea de păr,
caietul pe care mi l-a dat învățătoarea pentru că sunt prima
fată din școală
și așternutul de drum.

În cap am luat cu mine:
căprița mea,
frățiorul meu,
chipul Amei,
viitorul familiei noastre.

Bocceluța e ușurică.
Povara pe care o duc e grea.

Merg cu tanti de două zile și jumătate.

Am trecut prin șapte sate, toate ascunse de cel dinainte de câte un munte, însă toate la fel, cu femei care bat rufele pe pietre la fântâna satului și bărbați care stau picior peste picior la ceainărie.

Tot urcăm și coborâm dealuri, uneori pe câte un drumeag și alteori de-a lungul vreunei albii secate. Iar alteori nu se vede nicio cărare măcar.

Când facem popas să ne odihnim, tanti scoate de la brâu un pachet de tutun din frunze de betel. Își îndeasă câteva între gingie și dinți, se așază cu picioarele sub ea și începe să mestece.

— Tanti, îi zic eu în sfârșit. Zi-mi despre oraș.

Tanti scuipă un șuvoi de zeamă roșie de betel pe pământul de la picioarele noastre.

— Va trebui să vezi totul cu ochii tăi.

— E adevărat că toate acoperișurile sunt poleite cu aur?

— Unde-ai auzit așa ceva? mă întreabă ea.

— La școală.

Vreau să știe tanti că nu sunt o fată înapoiată. Sunt o fată cu carte.

Mai scuipă o dată și-mi spune că sunt foarte deșteaptă și că o să mă descurc de minune la oraș.

Am o sută de întrebări:
Cât mai facem până acolo?
Cum să-i spun stăpânei când vorbesc cu ea?
Cum dau de Gita?

Însă n-o întreb decât:
— Am auzit de ceva ce se cheamă filme, ce sunt?

Tanti îmi spune că la oraș lumea se strânge și dă bani ca să vadă femei frumoase și bărbați chipeși într-un fel de spectacol. Oamenii care joacă în spectacolele astea se numesc staruri de cinema.

— Ești cumva star de cinema, tanti?

Tanti zâmbește și atunci văd ce se ascunde după șalul pe care și-l trage mereu peste buze: o gură cu dinți înnegriți.

Îi zâmbesc și eu, însă în sine mă cam tem de noua mea mătușică.

Început cu ghinion

La al nouălea sat, tanti îmi spune că de-acum o să luăm ceva până la oraș. Îmi simt picioarele recunoscătoare cât șed pe marginea drumului așteptând să apară o căruță trasă de boi.

Îmi arată o căruță de metal cu doi bărbați înăuntru și-mi spune să stau în spate, sub cerul liber, cu castraveții și cu găinile. Mă urc în spate, cu bocceluța lângă mine, iar tanti se urcă în față. Dintr-odată, fiara scoate un răget de o sută de ori mai puternic decât motocicleta tatălui vitreg, încât țip înfricoșată.

Căruța se năpustește în față. Dintr-odată țâșnim pe drum înainte, iar căscioarele-și-prăvăliile-și-căscioarele-și-prăvăliile trec pe lângă noi de nici nu le vezi.

Scot un cârâit ca de găină, îmi duc mâna la gură ca să mă înfrânez și iar țip când căruța urlătoare și smucită se hâțână și tresaltă prin toate hârtoapele drumului, până când mă trezesc râzând de toată nebunia asta.

Însă nu trece mult și simt cum îmi vin în sus pe gât ceaiul și laptele de orez de dimineață. Strâng din dinți. Însă, fără nicio veste, toată mâncarea aceea amară mi se varsă pe limbă și apoi pe gură afară.

Mă șterg la gură. Și una-două, sunt iar cu zâmbetul pe buze. Căci, tot jucând încolo și-ncoace, doar găinile știu că mi-am început călătoria cu ghinion.

La oraș

De un ceas întreg ne tot hâțânăm pe un drum de țară, apoi mai apare o căruță lângă noi și încă una. Unele își poartă oamenii înăuntru. Altele își poartă oamenii deasupra. Altele poartă animale înăuntru. Altele poartă animale deasupra. Unele căruțe behăie ca niște capre. Altele bâzâie ascuțit ca țânțarii. Unele au două roți, altele trei, iar altele au roți nenumărate. Nu peste mult timp, pe drum e doar haos și larmă.

Cred că am ajuns la oraș.

Mai departe

În timp ce căruța noastră se avântă pe drum,
îmi tot sucesc gâtul într-o parte
și-n alta,
și văd
un ins care toarnă floricele fierbinți într-un cornet de hârtie, iar mai departe
un bărbier care săpunește obrajii unui bătrân, iar mai departe
un băiat care jumulește de pene un pui mort, iar mai departe
un ins care curăță urechi și un mușteriu care mormăie mulțumit, iar mai departe
o femeie cu o sută de brățări care-i acoperă mâinile, iar mai departe
un ins care îi cântă unui șarpe, să iasă din coșul său, iar mai departe
un croitor care apăsă pe pedalele mașinii de cusut, iar mai departe
un tămăduitor de oase care-și zornăie mărfurile, iar mai departe
o femeie cu un coș plin de curmale, iar mai departe
un porc care rânește într-un morman de gunoi, iar mai departe
un băiat care scoate ulei cu polonicul dintr-o canistră, iar mai departe
un ins care vinde motociclete făcute bucăți, iar mai departe
o fată care încropește un șirag de crăițe, iar mai departe
un ins care vinde lăzi cu porumbei, iar mai departe

o femeie care servește ceai, iar mai departe
un băiat care lustruiește pantofi, iar mai departe
un bivol care doarme la umbră, iar mai departe
un ins care intonează o rugă, iar mai departe
un ins care toarnă floricele fierbinți într-un cornet de hârtie.

Și mă întreb,
oare în forfota și goana din orașul acesta
ce-o să mi se-ntâmple
și mie
mai departe.

Cu autobuzul

Căruța cu care mergem acum se numește autobuz. Nu sunt chiar sigură, însă așa cred că i se spune, pentru că tanti mi-a zis:

— Să nu mă bați la cap cu o mie de întrebări când ne urcăm în autobuz.

Iată ce am aflat până acum:

Căruțele cu găini și oi în spate se numesc camioane.

Acelea cu oameni în ele sunt mașini.

Se mișcă purtate de un foc lăuntric.

Oamenii de aici stau în case cu pereți tari, clădite unele peste altele.

Oamenii de la oraș nu sunt certați între ei, nu se salută pentru că nu se cunosc.

În autobuz sunt banchete moi, pe care încape un sat întreg. Înăuntru miroase a ceapă, curry și fum de țigară, a prunc care a făcut pe el și a alte lucruri pe care nu le cunosc.

Insul de lângă mine își trage nasul pe geam, astupându-și o nară cu degetul și suflând în cealaltă, iar o clipă mă tem că o să vărs iar tot ce-am mâncat.

Tanti a adormit cu capul lăsat pe umărul meu, apăsându-mă locului. Nici nu mișc măcar.

Mă uit pe geam.

Un ins cu o masă legată cu sfori în spinare merge pe mijlocul drumului. Când behăie autobuzul, insul se dă iute într-o parte, ca o șopârlă care țâșnește spre vizuină. O vacă doarme în mijlocul drumului. Autobuzul îi dă ocol.

Un alt autobuz cu un sat întreg vine drept spre noi, apoi o ia pe lângă, trecând mai departe într-o pală de vânt.

Sunt gata să țip. Însă apoi mă uit la fețele înmărmurite ale orășenilor și-mi dau seama că aici nu se face așa ceva.

Studiez ce se întâmplă în fața autobuzului așa cum am studiat alfabetul la școală. Încet-încet deslușesc un soi de ordine în dezordinea aceea, un tipar anume. Parcă ar fi un râu străbătut de curenții autobuzelor, camioanelor, oamenilor și animalelor, care se contopesc și se ocolesc unii pe alții. Dacă te uiți cu băgare de seamă, haosul se preschimbă în ordine, așa cum literele se preschimbă în cuvinte.

Orașul ăsta nu e așa de greu. Trebuie doar să-l studiezi. Tanti a zis bine. O să mă descurc de minune aici.

Să văd o fată cu cosițe lungi, negre

La oraș sunt o mie de fete.
Însă până acum niciuna nu e Gita.

M-am pierdut

Nu mai înțeleg.
Autobuzul a ieșit din oraș.
Mergem pe un drum tare și negru.
Lumea din autobuz a adormit.
Oriunde m-aș uita,
nu mai văd nici urmă din piscul în coadă de rândunică.

Când se ridică soarele pe cer, lumea din autobuz începe să se trezească. Un ins cu un cocoș pe care-l ține într-un coș de fier îl acoperă cu o pânză, însă bătrâna orătanie nu se lasă păcălită și tot dă de știre că e o nouă zi.

Când se trezește tanti, o întreb cum de nu mai suntem la oraș.

Îmi spune să nu-mi fac griji.

— Era doar un orășel acolo, îmi spune ea. Noi mergem într-un oraș mult mai mare, un oraș măreț, un oraș aflat pe malul unei ape.

Mă alină cumva ce-mi spune. Așa înțeleg cum de acoperișurile din primul oraș nu erau poleite cu aur.

Însă îmi fac și griji. Dacă de fapt sunt *două* orașe, oare în care e Gita?

Haine noi

Am trecut prin vreo șase orașe și am sosit la o casă stranie, cu pereți tari și o mulțime de odăi. Familia care stă aici pare să aibă multe *ame*, câțiva bărbați și niciun copil.

Tanti mă duce într-o odaie. Acolo nu se află decât o saltea pătată.

— Dă-ți jos gioarsele alea mizerabile de țărăncuță, spune ea.

E necuviincios să te dezbraci de față cu altcineva, așa că aștept să plece tanti. Însă ea doar țâțâie ca o găină mânioasă și-mi spune că trebuie să mă dezvăț de obiceiurile mele înapoiate de la țară. Apoi îmi întinde o rochiță roz, dintr-un material ca un nor și o pereche de pantofi.

— Pentru mine? zic eu.

Tanti țâțâie iar și-mi spune că n-avem timp de pierdut.

Mă duc în colțul odăii, cu spatele la ea, mă lepăd de haine, apoi îmi trag juponul roz și moale peste cap. Rochia cea nouă pare dintr-o singură bucată lungă, fără început și fără sfârșit, dintr-un material atât de fin și de elegant, că mă simt mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată cu ea pe mine.

Tanti mă întoarce spre ea. Mă acopăr cu mâinile, însă tanti mi le desprinde cu de-a sila, zicându-mi că sunt o

mironosiţă fără leac. Îmi înfăşoară materialul în jurul mijlocului o dată şi încă o dată, mi-l răsuceşte şi mi-l îndoaie peste coapse. Nici nu ştiu cum o să merg ca lumea în rochia asta lungă şi revărsată sau cum o să car lemne de foc şi o să spăl podelele într-o rochie atât de elegantă şi străvezie.

Tanti îmi arată pantofii.
— Se pun în picioare, îmi spune ea.

Îmi vine să-i zic că ştiu ce-s pantofii, că, pe vremea când trăia tata, am avut o pereche de sandale. Însă ar părea doar o minciună când am picioarele goale, bătătorite şi murdare după trei zile de mers. Aşa că doar încalţ pantofii de parcă e un obicei de zi cu zi.

Pe loc, simt că-mi urlă picioarele de durere. Pantofii ăştia sunt un soi de cutioare neîncăpătoare. Strâng din degetele de la picioare ca un liliac ce se ţine de-o creangă în timp ce-mi fac ghem hainele croite în casă şi mă ţin cu greu după tanti, care iese în grabă pe uşă.

Numerele

Tanti vorbește cu un ins într-o limbă pe care nu o înțeleg. Unele cuvinte aduc cu ce știu eu, însă cele mai multe se perindă în grabă, precum casele-și-prăvăliile-și-casele-și-prăvăliile, de mă doare capul când le aud vorbăria de orășeni.

Acum par să vorbească despre mine. Insul, care are un nas în formă de nap, mă arată cu degetul și o întreabă ceva pe tanti. Îi răspunde, din câte îmi dau seama, rostind numărul doisprezece.

Insul mă cercetează din ochi, cu tot cu rochița roz, și îmi închipui că vede prin ea. Îmi încrucișez bine brațele pe piept.

— Câți ani ai? mă întreabă el pe limba mea.

Îi răspund că am treisprezece ani.

Insul se întoarce iute și o plesnește pe tanti peste față, și, cât ai clipi, femeia cu aer de regină se preschimbă într-un copil speriat.

Insul cu nas de nap scoate un șir de vorbe mânioase pe gură, nu-mi dau seama ce spune, însă înțeleg că am greșit cu ceva. Mă las în genunchi și mă rog de el să mă ierte.

Însă de-acum râde cu tanti. Vorbesc într-o limbă ciudată, însă par să se tocmească.

Tanti cere un preț cât muntele.

Insul scuipă.
Tanti mai zice un preț.
Insul cu nas de nap îi dă altă sumă.
Tanti o ia în sus.
Insul o ia în jos.

Într-un sfârșit, bat palma și insul îi întinde lui tanti un teanc de rupii făcute sul.
Nu știu ce-au căzut la înțelegere să facă.
Însă ce știu e:
banii de la el mai că-i ajung să cumpere un bivol.

Tanti a plecat și m-a lăsat singură cu insul cu nas de nap. N-am mai fost niciodată singură cu un bărbat care nu e rudă cu mine. Îmi trag șalul peste față și mă fac mică în norul roz al rochiei. Însă insul vine lângă mine, atât de aproape că-i simt în nări pomada râncedă de păr.

Zâmbește, își vâră mâna în buzunar și-mi întinde o bomboană.

Nu vreau să-l mânii pe pălmuitor, așa că o iau.

— Când se întoarce tanti? îl întreb.

— Bimla? face insul.

Nu știu cum o cheamă de fapt. Pentru mine e doar tanti. Dau din umeri că da, nu, nu știu.

— Nu te teme, îmi spune el. O s-o vezi iar pe tanti Bimla după ce trecem granița.

Nu știu ce înseamnă cuvântul „graniță", însă tanti m-a învățat că orășenilor nu le place să fie luați la întrebări.

— De-acum înainte, eu o să fiu unchiul tău. Numai că trebuie să zici că sunt soțul tău. Ai înțeles?

Nu. Deloc. Însă încuviințez.

— La graniță e foarte periculos, spune el. Acolo sunt oameni răi, înarmați, care pot să-ți facă rău sau să te ia de lângă mine și tanti.

Nimic nu mai are noimă. Mă tem de insul ăsta. Însă îi sunt recunoscătoare că o să mă apere de oamenii răi de la graniță și de armele lor.

— Nu te speria, îmi spune el drăguț. Ne prefacem doar. Îți place să te joci de-a altcineva, nu?

Încuviințez din cap.

Așa mă jucam cu Gita pe vremuri. Când ne jucam de-a altcineva, uneori eram măritată. Însă cu Krishna, micuțul cioban cu ochi somnoroși de pisică, nu cu un bătrânel cu nas de nap care îți dă bomboane și palme peste față cu aceeași mână.

Trecem granița

Căruța în care mergem acum se numește ricșă. O trage un ins cu picioare de găină, îmbrăcat într-o fustă ponosită. Eu și Nenea Soț stăm în spate, înconjurați de tot felul de lăzi, care scot fum și praf învolburat.

Ricșa noastră e prinsă într-un șir lung de camioane și mașini care nu merg nicăieri, pe lângă care trec oameni porniți la drum pe jos. Printre ei o zăresc și pe tanti. Îmi duc mâinile la gură s-o strig, însă îmi amintesc ce-am învățat la oraș, așa că-mi las iar mâinile în poală și mă uit cum își face loc prin mulțime.

Nenea Soț se apleacă spre mine și-mi strecoară o bomboană în palmă.

— Îți plac bomboanele, nu? îmi zice.

În lunile de foamete am mâncat terci îngroșat cu pământ, cartofi stricați și fiertură de buruieni. Dau din cap. Îmi plac bomboanele. Tare mult îmi plac.

Dau din cap și-mi amintesc să-i mulțumesc în șoaptă.

În față văd un om rău de la graniță. Are haine cafenii, iar la șold poartă armă. Oprește toate căruțele și ia oamenii la întrebări.

Nenea Soț mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Nu te teme, îmi spune. Am eu grijă de tine.

Omul de la graniță vine la căruța noastră. Discută iute, în limba de la oraș, cu Nenea Soț, cercetând o hârtie simandicoasă pe care a scos-o Nenea Soț din vestă.

— E soțul dumneavoastră? mă întreabă omul de la graniță arătând hârtia cu degetul.

Strâng din degete în noii pantofi și-i răspund că da.

Omul își pune o mână în șold și pot să jur c-o să mă împuște pentru minciuna asta. Însă el doar se duce la căruța din spate.

După un timp, o și luăm din loc, în lipăitul stins de tălpi goale pe pământ al omului care trage ricșa. Îl întreb pe Nenea Soț când o să trecem granița. Îmi spune că am trecut-o deja.

O răsplată

Nenea zice că m-am descurcat bine și-mi întinde un pumn de bomboane. Una o mănânc și pe restul le pun bine în boccea.

Se răstește la insul cu picioare de găină să meargă mai repede, luându-l la înjurat.

Când o să-l prind pe nenea bine dispus o să-l întreb unde găsesc un poștaș ca să-i trimit Amei acasă restul bomboanelor.

Trenul

Acum mergem cu trenul. Când se mișcă, scoate tunete, și totuși îi leagănă pe călătorii din el până adorm.

Nenea scoate din vestă un săculeț turtit, își umflă obrajii cu aer și suflă în el.

Îl umflă încet cu răsuflarea lui, până se face cât o boabă imensă de linte.

Apoi și-l îndeasă sub ceafă și închide ochii.

Când se trezește, o să-l întreb când ne vedem iar cu tanti.

Între timp, scriu în caiet despre ciudățeniile pe care le-am văzut până acum: toate casele de prin părțile astea au sori de sticlă ca acela din căscioara Gitei. Iar bărbații poartă la ei niște aparate care scot cântece de păsărele, la care ei urlă: *Alo! Alo!* Și oriunde te uiți vezi poze cu femei frumoase, împlinite la coapse, și bărbați chipeși, cu păr lucios. Nu știu sigur, dar bănuiesc că sunt staruri de cinema.

De când am trecut granița, totul e altfel, până și limba de pe plăcuțele de circulație.

— Acum suntem în India, mi-a zis Nenea Soț. Să nu vorbești cu nimeni de-aici. Dacă o să te-audă, o să-și dea seama că ești de la munte și o să încerce să profite de tine.

Însă, cât doarme el, scriu câteva cuvinte de-aici din India în caietul meu. Poate, dacă stăpâna mea bogată e mulţumită de munca mea, o să mă-nveţe ce înseamnă.

Când nu mai am ce copia în caiet, mă uit pe geam la ţinutul ăsta ciudat care se numeşte India. Lumea din tren sforăie în jur. Nu înţeleg cum de pot să închidă ochii când sunt atâtea lucruri de văzut.

O sută de *roti*

Trenul s-a oprit la o căsoaie de metal. Văd pe geam un ins cu un grătar burdușit cu o sută de *roti*.

Lumea dă fuga jos din tren și se pune la coadă la căruțul lui. Muntele de pâinici începe să se topească.

Îmi ghiorțăie stomacul când văd cât de repede dispare atâta mâncare.

Nenea Soț îmi spune să rămân la locul meu. Apoi se pune și el la coadă în fața căruțului. Nu-i ia mult și se urcă în tren cu un *roti* aburind, a cărui mireasmă îmi amintește de casă și de Ama.

Mă topesc de poftă.

— Pentru tine, îmi spune el.

Mă topesc de recunoștință.

Nenea Soț nu e tânăr și chipeș ca Krishna și mă tot aștept să se enerveze și să-mi tragă o palmă. Însă mă bucur să-l am, în lumea asta nouă și ciudată, cu tunete mișcătoare și granițe nevăzute, pe Nenea Soț alături de mine.

Ca la oraș

Trenul încetinește și se oprește de tot. Nenea Soț îmi zice să mă ridic, că facem popas. Nu înțeleg. Însă mă bucur oricum că pot să cobor din cuptorul ăsta călător și să-mi dezmorțesc picioarele.

Coborâm din tren și văd că bărbații o iau într-o parte și femeile în cealaltă. Nenea Soț îmi pune mâna pe obraz. Mă atinge cu blândețe. Îmi vorbește cu asprime.

— Vino înapoi imediat. Să nu încerci ceva. Altfel ai tăi n-o să pupe nicio rupie.

Înghit în sec, încuviințez și o iau în urma femeilor care curg gârlă pe un câmp de lângă tren.

Apoi femeile din jurul meu își saltă poalele, se lasă la pământ ca ciorile și se ușurează pe pământ, în văzul lumii. Mă rușinez pentru ele că fac de față cu altele ceea ce desigur că nu se face decât în intimitate. Și mai că mi se face rău de la mirosul greu de nevoi omenești care mă împresoară din toate părțile. Însă și mie îmi vine așa de tare să mă ușurez că nu-mi rămâne decât să le imit.

Mă las și eu la pământ ca ciorile, însă tot îmi mânjesc un colț al rochiei mele lungi și răsfrânte.

Acum mă rușinez de mine însămi.

O femeie decăzută

Când mă întorc la tren, trec pe lângă mai mulți bărbați care urlă și își vântură pumnii în aer. În mijlocul grupului e o fată de vârsta mea ghemuită la pământ. Au ras-o în cap – are țeasta albă și delicată ca un ou de pasăre –, iar în față i se întind smocuri răsucite din pletele lungi și negre.

Un bărbat din mulțime îi azvârle la picioare chiștocul țigării. Altul o scuipă de la distanță. Apoi altul – un bătrân gras cu o bubă pe gât – ia de jos un pumn de pietriș și i-l azvârle în față. Fata tresare și se pune pe plâns.

Îl văd pe Nenea Soț stând la marginea cercului și pufăind netulburat din țigară, cu ochii la scena asta. Dau fuga la el.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Ce-a făcut să merite așa o pedeapsă?

Strivește oftând țigara sub talpa ghetei.
— Așa-i trebuie, zice, dacă încearcă să fugă de soțul ei.

Și-l arată pe bătrânul cu buba pe gât.

Soțul cel bătrân se înroșește de mândrie la față când o înșfacă pe fată de braț și pleacă cu ea. Fata se zbate plângând, târșâindu-și picioarele prin praf.

— Neghioaba, spune Nenea Soț.

Nu înțeleg.

— Când o să-i vadă căpățâna, lumea o să știe pe loc ce femeie decăzută e, spune el. Și dacă fuge a doua oară, nimeni n-o s-o ajute.

Orașul morților

Nici n-a răsărit soarele ca lumea când mă anunță Nenea Soț că am ajuns la destinație. În timp ce trenul încetinește, îmi țin strâns bocceluța și mă uit pe geam, să văd acoperișurile de aur.

Mai întâi văd o casă
deșelată ca un bivol bătrân.
Apoi încă una
și încă una,
până nu mai văd decât case după case,
după case,
după case.

Aici sunt acoperișuri din bucăți de metal
prinse cu roți negre și moi de mașină.
Sunt acoperișuri de hârtie groasă
pe care zac mormane de cărămizi, cizme, oale și tigăi.
Și acoperișuri din cearșafuri
legate cu liane de plastic.

Însă nu vezi niciun acoperiș de aur.
Niciun curmal sau mangotier sau portocal.
Și niciun star de cinema.

Doar șiruri de trupuri adormite. Bărbați, femei și copii în zdrențe care dorm unul lângă altul pe pământ.

Încerc să-i număr,
dar când ajung la două sute

renunț
când văd încă două sute mai departe.

Nenea Soț îmi spune să stau lângă el când coborâm din tren.

Aerul de afară e cald și apăsător, înțesat de fumul a o sută de focuri cu mâncăruri deasupra. Cerul e atât de năpădit de praf, că lumina sorilor electrici de pe stâlpi se pierde în ceață. Peste tot în jur se văd oameni care își târșâie picioarele înainte, cu capetele plecate și ochii goi, învolburând praful sub tălpi.

Mă tem de orașul acesta cu oameni întinși la pământ, care par morți. Și oameni în picioare, care par morți umblători.

Prin oraș

Merg cu greu în pantofii cei noi, mi-e încă și mai greu să-mi fac loc pe străzile înțesate de ricșe trase de slăbănogi care își plimbă călătorii dolofani, copii dezbrăcați care scurmă prin mormane de gunoi și câini vagabonzi amușinând șanțurile pline de excremente.

La un colț de stradă doi băieți cerșesc mărunțiș. Unul are un ciot de picior care se termină unde ar fi trebuit să înceapă genunchiul. Își face mâna căuș și și-o duce la gură, de parcă ar mânca un fel nevăzut.

Celălalt are o mașinărie care scoate muzică. Are o mănușă la mână și dansează de parcă ar merge, deși stă pe loc.

Lumea aruncă bănuți în cana dansatorului, evitând să se uite în ochii flămânzi ai celuilalt băiat.

Un ins cu pantofi largi răsucește coada bivolului său ca să-l mâne mai iute. Nenea Soț îmi vâră pumnul în spate ca să mă mâne mai iute.

Într-un sfârşit, o luăm pe o străduţă şi ajungem la o poartă de metal legată bine cu un lanţ gros. Nenea scoate o cheie din vestă, descuie lacătul şi mă împinge repede înăuntru.

— Vine şi tanti? zic.

— Cine?

Încuie la loc lanţul, aşa că nu e atent.

— Tanti Bimla, zic. O să vină şi ea?

— Mai încolo, spune. Soseşte şi ea mai încolo.

Ceva mai departe de poartă, doarme un ins la o uşă. Nenea îl împunge cu vârful ghetei. Insul se trezeşte, ne dă drumul în casă şi încuie după noi.

În casă e întuneric ca-ntr-o peşteră şi miroase a băutură şi beţişoare aromate.

Când mi se obişnuiesc ochii cu întunericul, văd vreo zece fete care dorm prin colţuri sau pe pătuţuri de sfoară.

— Unde-am ajuns? îl întreb pe nenea.

— În Casa Fericirii, îmi spune el. Tanti Mumtaz o să te lămurească.

În lumina slabă a dimineții, văd că fetele sunt îmbrăcate în rochii de toate culorile. La mâini și la picioare poartă brățări mari de argint și la urechi cercei de aur și pietre scumpe. Ochii le sunt desenați cu creion negru, iar buzele le sunt spoite în culoarea ardeilor roșii.

Acasă la ele, fetele astea și-ar vedea deja de treburi, nu ar dormi în hainele de sărbătoare până la masa de prânz.

Mă întreb dacă nu cumva aici, în Casa Fericirii, trăiesc starurile de cinema.

Dintr-un colț se ridică o siluetă și vine spre noi. Are un trup de fată, ca trestia de slab, și obraji scobiți de băbuță. Pe sub faldurile rochiei galbene, e delicată ca un boboc de pasăre.

Nenea îi spune ceva pe limba vioaie de la oraș, iar bobocul îmbătrânit de fată se face nevăzut după o perdea.

După câteva clipe, pânza se dă deoparte. Într-o odaie întunecată stă o grasă tolănită pe un pat pliant. La mijloc are pliuri de grăsime ca aluatul de *roti* și o față plină, ca un mango prea pârguit.

Când pocnește din degete, bobocul de fată tresare. Până și Nenea Soț pare să se dea mai în spate. Mă împinge spre grasa cu chip de mango, aproape de tot, încât îi văd puful de deasupra buzei de sus.

Stau dreaptă, să vadă că sunt tare muncitoare.

Mă măsoară din cap până-n picioare, apoi scuipă.

— Cât? îl întreabă pe Nenea Soț.

— Cincisprezece mii, spune el.

— Pe asta? râde femeia. E slabă ca ceaiul din frunzele de ieri.

Se tot tocmesc o vreme, uneori pe limba mea şi alteori în altă limbă. Unchiul ridică preţul, femeia îl coboară.

Până la urmă, nenea renunţă ridicând din umeri. Femeia scoate un caiet de socoteli dintre pliurile rochiei şi scrie numărul 10.000 în el.

Când femeie pocneşte din degete, bobocul de fată se ridică şi mă ia de braţ.
Mă uit la Nenea Soţ.

— Du-te, mă îndeamnă el nerăbdător. O să-ţi găsească un pat.

Mă tem să mă despart de Nenea Soţ, care m-a apărat de oamenii răi de la graniţă, mi-a luat un *roti* şi e singura mea cunoştinţă în acest oraş straniu şi mort. Însă îl ascult, îmi strâng bocceaua la piept şi o urmez pe fată pe un coridor.

Mă duce sus într-o cămăruţă, descuie uşa şi-mi face semn să intru.

— O să vină tanti Bimla să mă vadă, îi zic. Când apare la uşă, ai putea să-i zici că sunt aici?

Nu-mi dau seama dacă înţelege ce-i spun. Nu răspunde.
Închide doar uşa.

Nu ştiu ce caut în casa asta ciudată şi unde e tanti Bimla. Se pare că tanti Mumtaz e noua mea stăpână. E severă, mi-am dat seama, însă o să mă arăt vrednică. Iar aşa mama o să se bucure de o rochie nouă, de încălţări în

anotimpul rece și chiar de un șal nou, din cel mai fin. Frățiorul meu o să aibă fructe și brânzică proaspătă la masă de două ori pe zi și o hăinuță din păr de iac. Până și tatăl vitreg poate să-și ia ochelari și vestă nouă, mă gândesc. Și nimeni de pe munte n-o să aibă un acoperiș de tablă mai sclipitor decât al nostru.

Asta-mi spun când o aud pe fată încuind ușa.

În odaie

Sunt postere cu zei și staruri de cinema pe pereți.
Un soare electric atârnând în mijlocul tavanului.
Un pat de sfoară.
O mașinărie ca două frunze de palmier care agită aerul.
Și gratii la ferestre.

Un colț al odăii e despărțit de restul cu o pânză de sari vechi.
Pe podea e o găleată de plastic, lângă o gaură.
După duhoare, îmi dau seama că e privata.

Mă așez în pat și încerc să-mi închipui boticul roz al lui Tali.
Ceturile care dansează în jurul piscului în coadă de rândunică.
Lanurile roșietice.
Părul Amei, negru ca pana corbului.
Ochii somnoroși, de pisică, ai lui Krishna.

Însă gândurile mi se rotesc ametitor, ca frunzele de palmier ale mașinăriei.

Mă gândesc la bobocul îmbătrânit de fată și mă întreb de ce e așa de slabă dacă mănâncă prăjiturele, curmale, portocale și mango în fiecare zi.

Mă gândesc la femeia cu pliuri de aluat la mijloc și mă întreb de ce stă în peștera asta întunecată, dacă e așa de bogată.

Şi dacă o să mă înveţe limba de la oraş după ce-mi termin muncile.

Însă până la urmă mi se închid ochii şi mă lungesc pe pat. După ce-am călătorit patru zile la rând, mă fură în sfârşit somnul.

Dor de casă

O clipă, mă trezesc, neștiind unde sunt.

Casc, așteptându-mă să simt în nări mireasma focului din vatră și a pâinii coapte.

Și dau doar de duhoarea privatei de lângă pat.

Mă rog să simt în față vântul rece de la munte, care vestește zăpada, și mă aleg doar cu paletele mașinăriei-palmier, care învârte leneș aerul înăbușitor de oraș.

Trag cu urechea după cotcodăcitul găinilor.

Aud doar un bărbat certându-se cu o femeie în odaia de lângă mine.

Până acum, orașul nu e deloc ce-am sperat să fie.

Poate dacă închid ochii și adorm la loc,
măcar o să visez că sunt acasă.

Televizorul

Mă trezesc când vin două fete să descuie ușa. Una e drăguță, cu ochii în formă de lacrimă și o piele maronie, ca o coajă de nucă. Cealaltă are fața strâmbă. Obrazul drept i s-a prăbușit, trăgându-i în jos colțul buzelor, de parcă se încruntă cu jumătate de gură.

Mă duc într-o odaie unde s-au strâns celelalte fete.
E și bobocul îmbătrânit de fată, laolaltă cu altele.
Cele tinere sunt îmbrăcate ca să pară în vârstă, iar cele mai în vârstă sunt îmbrăcate ca să pară tinere.
Un prunc doarme dezbrăcat pe o pătură întinsă la podea, iar o fetiță cu codițe stă îngenuncheată la picioarele mamei sale, care o caută de păduchi.

Nu se aude nimeni sporovăind și râzând ca în sat, când se adună femeile.
Ci toate privesc absorbite o cutie neagră cu un geam mare în față.
În cutie cântă o femeie micuță. Poartă niște pantaloni aurii și părul îi flutură în vânt.

Fata pe jumătate încruntată apasă pe un buton și femeia dispare.
Un ins stă la o masă și citește ziarul.
Când apasă iar și iar pe buton,
imaginile din cutie se schimbă iar și iar.

Se vede o femeie care șterge o oală clătinând din cap.
Apoi se vede un bărbat care lovește o minge cu o paletă.

Apoi o școlăriță care bea Coca-Cola.
Apoi apare iar femeia în pantaloni aurii.

Un bărbat cu părul dat pe spate îi șoptește ceva la ureche femeii.
Ea își duce degetul la buzele lui, după care dansează spre colțul cutiei și dispare.

Îmi duc mâna la gură și aștept să văd ce-o să se-ntâmple. Fata cu pielea maronie ca nuca se apleacă spre mine.
— E un televizor, îmi spune pe limba mea. TV.

Am auzit de televizoare. Tatăl vitreg zice că fratele lui a primit așa ceva ca zestre când s-a însurat cu o fată bogată.

Aici nu-i niciun acoperiș de aur, însă, până la urmă, poate că sunt într-un oraș măreț, dacă au televizor în fiecare casă.

O fată de oraș

Femeia cea grasă în sari violet intră în odaie. Fata cu fața strâmbă sare să închidă televizorul. Fata cu piele brună așteaptă la locul ei, în timp ce restul fug care încotro.

Femeia cea grasă o ia mânioasă la întrebări, pe limba de la oraș.

— Da, Mumtaz, zice fata brună.

— Nu, Mumtaz, zice fata încruntată.

Femeia, Mumtaz, mă ciupește zdravăn deasupra cotului, de-mi dau lacrimile.

Nu mă urnesc din loc. Nu zic o vorbă. Nici când îmi dă drumul și mă împinge spre celelalte fete.

Apoi Mumtaz se duce. Iar fata brună mă spală pe față, pe când cea încruntată pe jumătate mă piaptănă.

Ele nu zic nimic, iar eu mă simt stingherită de fetele astea fâșnețe de la oraș, care mă iau în primire cum numai Ama mă îngrijea înainte.

— Ce faceți? întreb.

Fata brună dă să-mi răspundă, însă cea încruntată îi zice să tacă și-și înfige peria în părul meu. Deschide o cutie de tinichea și scoate de acolo o sticluță cu un lichid roșu.

Apoi îmi ia mâna și mă dă cu lichidul roșu pe unghii, în timp ce fata cealaltă îmi desenează pleoapele cu un creion negru.

— Ce se întâmplă? întreb.

Nu-mi răspund.

Fata brună, care m-a lămurit în privința televizorului, mă sâsâie să tac. Apoi, când fata încruntată se întoarce cu spatele, cealaltă îmi șoptește pe limba mea:
— O să afli curând.

Îmi văd chipul într-o oglindă argintie de pe perete. Din ea mă privește o altă Lakshmi. Are ochi de tigru dați cu negru, gura roșie ca rodia și plete revărsate ca femeia mitică, în pantaloni aurii, de la televizor.

E elegantă ca tanti Bimla, ca un star de cinema, ca restul fetelor de oraș.
Îi zâmbesc noii Lakshmi. Și ea îmi zâmbește. Pare nesigură pe ea.

Mumtaz mă studiază.

— Ești gata să-ți începi munca? îmi zice pe limba mea.

Încuviințez din cap, zic da și iar încuviințez, deși nu înțeleg cum își văd oamenii ăștia de la oraș de treburile lor în hainele astea elegante și pantofii incomozi.

O urmez pe Mumtaz pe un hol cu multe cămăruțe. Trecem pe lângă fete așezate turcește pe podea. Fete care-și desenează ochi de tigru. Fete care se stropesc cu apă de flori. Unele se uită lung la mine. Altele nici nu mă bagă în seamă.

Urcăm niște scări, o luăm pe alt coridor și intrăm într-o odaie unde e un bătrân întins pe un pat. Are pielea gălbuie, iar din urechi îi ies smocuri de păr. Mumtaz îi vorbește frumos și mă întreb dacă nu e cumva bolnav.

Vizavi, dintr-o odaie cu o pânză roșie atârnată la ușă, se aud grohăieli. E un sunet ciudat, de animal, care îmi dă fiori.

Mumtaz mă arată cu degetul și-i spune ceva bătrânului, care își umezește palma cu limba și și-o trece apoi peste păr. Ei nu par să observe grohăielile.

Apoi sunetele se opresc. Pânza roșie se trage într-o parte. Iar în ușă apare un ins care se încheie la prohab.

Mă uit în jos, la unghiile mele date cu roșu și la pantofii cei noi.

Ceva nu-i a bună. Nu știu ce se întâmplă, însă nu-i a bună, nu-i a bună deloc.

Mumtaz bate cu palma marginea patului și-mi spune să mă apropii. Bătrânul cloncăne din limbă.

— Nu te teme, îmi spune ea. Vino acum.

Nu fac nici o mișcare.

Mumtaz îmi vorbește iar, cu asprime.
— Vino-ncoace, nepriceputo, îmi spune.

Tot nu mă mișc.

Atunci Mumtaz se repede la mine. Mă apucă de păr și mă trage prin cameră. Mă azvârle pe pat, lângă bătrân. Iar apoi acesta se urcă pe mine și mă ține de pat, cât zece bărbați de puternic. Mă sărută cu buze fleșcăite și umede, cu gust de ceapă. Îmi înfige dinții în buza de jos.

Cum zac ținută sub el, nu văd nimic, nu pot să mă mișc și nici să respir măcar. Bâjbâie cu mâna la pantaloni, îmi desface picioarele cu de-a sila și apoi simt că se împinge între coapsele mele. Gâfâi sufocată, zvârcolindu-mă și dând din picioare. Îmi vâră limba în gură.

Și i-o muș c cât pot de tare.

Scoate un „Aaa!“, iar eu am și luat-o din loc. Gonesc pe hol, pe lângă celelalte fete, cu pantofii eleganți de oraș zburându-mi din picioare, până ajung în odaia de la început și îmi trag pe mine hainele vechi din boccea.

M-au vândut

Tocmai îmi șterg machiajul de pe față când intră fata brună.

— Ce crezi că faci acolo? mă întreabă ea.

— Mă duc acasă.

Ochii în formă de lacrimă i se întunecă.

— E o greșeală, îi zic. Am venit să lucrez ca slujnică la o doamnă bogată.

— Așa ți-au zis?

Apoi vine Mumtaz la ușă, pufăind, cu fața ei de mango rozalie de mânie.

— Ce crezi că faci acolo? îmi zice ea.

— Plec, zic. Plec acasă.

— Acasă? râde Mumtaz. Și cum o să ajungi?

Nu știu.

— Știi să ajungi acasă? îmi zice.
— Ai bani de tren?
— Vorbești limba de aici?
— Știi măcar unde ești?

Îmi bate inima ca răpăitul musonului, iar umerii mi se zgâlțâie de parcă m-aș perpeli în friguri.

— Țărăncuță nepricepută, îmi zice ea.
— Chiar nu știi nimic, așa-i?

Mă cuprind cu brațele și mă strâng zdravăn.
Însă nu-mi pot opri tremurul.

— Bine, atunci, îmi zice Mumtaz scoțându-și caietul de socoteli din brâu.
Hai să-ți explic.

— Ești a mea, îmi zice. Am dat bani frumoși pe tine.
Deschide caietul la o pagină anume și-mi arată însemnarea: 10.000 de rupii.

— O să primești bărbați în cameră, îmi zice. Și o să faci tot ce-ți cer. O să muncești aici, ca restul fetelor, până îți acoperi datoria.

Se învârte casa cu mine, însă nu văd decât numărul din caietul ei. Se răsucește și se aburește sub ochii mei, apoi se desface în bucăți care plutesc prin aer. Îmi țin lacrimile în frâu, dregându-mi glasul.

— Dar tanti Bimla a zis...

— „Tanti" a ta, pufnește ea, pentru mine muncește.

Acum înțeleg totul.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile. Îmi încordez pumnii. Nu am de gând să fac asemenea treburi murdare. O să aștept până la noapte și o să scap de Mumtaz și de Casa Fericirii ei.

— Shahanna! face Mumtaz pocnind din degete și fata brună îi întinde o foarfecă.

Fata, Shahanna, se apleacă spre mine și-mi șoptește:
— O să-ți fie mai ușor dacă nu te miști.

Se aude un clănțănit și apoi o șuviță din părul meu pică la podea. Țip și mă zbat să scap, însă Shahanna mă ține bine.

Mumtaz se dă mai în spate, lipindu-mi foarfeca de gât.
— Nu te mișca, îmi spune ea printre dinți. Altfel îți tai gâtul cu foarfeca.

Mă uit la Shahanna. A făcut ochii mari de frică.

Încremenesc cu ochii la fata din oglinda argintie. Nu trece mult și rămâne cu țeasta chiliugă, ca o femeie decăzută, și chipul de piatră.

— Încearcă doar să fugi cu părul ăsta pe cap, îmi zice Mumtaz, și îndată o să te-aducă înapoi.

Apoi pleacă și mă lasă singură, încuiată în odaie.

Bat cu pumnii în ușă.
Urlu ca un animal.
Mă rog.
Străbat odaia de colo colo.
Izbesc cu picioarele în ușă.

Însă nu plâng deloc.

În fiecare zi, mii de oameni sub fereastra mea.

Copii care merg la școală. Mame care se grăbesc acasă de la piață. Ricșari, zarzavagii, măturători și cerșetori.

Nimeni nu ridică privirea.

În fiecare dimineață și seară, vine Mumtaz, mă bate cu o curea de piele și apoi încuie ușa după ea.

Și în fiecare noapte, visez că stau cu Ama în fața căscioarei noastre și privim în vale, la luminițele de sărbătoare, în timp ce-mi împletește părul în cosițe lungi, negre.

În seara asta, când vine Mumtaz în odaie, vede că mi-a vărgat spinarea și gâtul, brațele și picioarele cu vânătăi de la curea.

Așa că mă bate la tălpi.

Foame

În seara asta, când descuie ușa și intră, Mumtaz vede că am toată pielea învineţită de curea.

— Acum te învoiești să fii cu bărbaţi?

Clatin din cap.

Atunci îmi spune că o să flămânzesc până mă fac ascultătoare.

Ea nu-și dă seama că deja știu ce-i aia foame.

Știu cum se macină stomacul singur, ca să aibă ceva în el.
Știu cum se agită măruntaiele, nevenindu-le să creadă că sunt goale.

Mai știu și cum să înghit salivă și să mă prefac că e supă.
Să-mi astup nările ca să nu-mi vină miresmele cinei de la focul altei familii.
Și cum să leg brâul atât de strâns, încât măcar câteva ore pot să-mi amăgesc burta că e plină.

Mumtaz, cu mijlocul ei de aluat și fața umflată de mango, nu știe cu cine se pune.

Ce nu fac

Nu iau seama la strigătele vânzătorului de alune de sub fereastră.

Nu-mi îngădui să miros ceapa prăjită din bucătăria de jos,
nici nu plec urechea la sporovăiala fetelor când trec prin faţa uşii, să mănânce de prânz.

Nu ciulesc urechea să aud paşii vânzătorului ambulant care aduce după-masa ceai într-un coşuleţ de sârmă.

Nu-mi permit să miros aroma ce se înalţă din castronul de orez cu curry pe care mi-l trece Mumtaz pe la nas şi nici să bag în seamă ghiorţăielile de stomac.

Nici în somn nu-mi dau voie să visez nici măcar un *roti*.

După cinci zile

După cinci zile fără mâncare și apă, nici măcar nu visez.

O cană de ceai

Cel mai tare am ajuns să urăsc un singur sunet: hârșâitul cheii în lacăt, care îmi dă de știre că a venit Mumtaz cu cureaua și batjocura ei.

Așa că, atunci când se deschide ușa, mă aflu în colțul odăii încuiate, cu fața la perete. Este Shahanna, fata cu piele maronie ca nuca, cu o cană de ceai în mână.

Îmi duce cana la gură și-mi vorbește blând.
— Ia-o, îmi spune. Ai buzele crăpate.

Sorb, la început fără să-mi trădez setea cumplită, însă apoi o dau de dușcă.

— Mai încet, îmi spune ea luându-mi ușor cana din mână. Dacă bei prea rapid, o să verși.

O ascult, însă curând, mult prea curând, cana e goală.

Shahanna întinde mâna și mă mângâie blând pe cap.
— Deja îți crește părul, spune ea.

Dau să vorbesc, însă m-a lăsat vocea după atâtea zile în care n-am avut cu cine vorbi.
Îmi vine să-i zic fetei ăsteia brune și drăguțe tot ce nu fac.
Că nu mă gândesc la buzele mele uscate și nici la capul chilug.
Că nu mă uit în oglindă.
Însă nu-mi iese nimic pe gură.

— Mumtaz o să te lase în viaţă, îmi spune, dacă faci ce-ţi spune.

Îi întorc spatele şi să uit pe fereastră.

Două şcolăriţe în uniforme albastre scrobite ţopăie jos pe stradă, ţinându-se de mână.

— Eu am fost afară, spune Shahanna. Ascultă la mine, aici nu-i aşa rău.

Mă îndoiesc, de-acum ştiu că nu te poţi încrede în oamenii de la oraş.

— E adevărat, spune ea. Afară de-abia dacă eşti mai bună decât un câine.

Îmi arată o potaie care s-a oprit să amuşine printr-un şanţ cu excremente omeneşti.

— Aici măcar avem pat, mâncare şi haine, zice ea şi se opreşte.

Clatin din cap.

— Nu, mă aud zicând răguşită. N-o să fac ceva atât de ruşinos.

Shahanna oftează.

— O să te vândă doar mai departe, la o altă casă ca asta.

O ia spre uşă.

În sinea mea o implor să nu plece, să nu mă lase singură, cu ochii la lumea care se perindă prin faţa odăii mele încuiate. Însă pe dinafară nu arăt nimic. Deja am învăţat destule de la orăşenii ăştia. De la cei care nu-l iau în seamă pe cerşetorul cu piciorul retezat, de la cei care se împleticesc prin oraşul morţilor uitându-se în jur cu ochi goi.

Aici eşti în siguranţă doar dacă nu arăţi cât de tare te temi.

După ce pleacă Shahanna

Nu vine nimeni la mine în odaie. Mă întreb dacă au trecut o zi și o noapte sau două zile și două nopți. Sau zece zile și zece nopți.

Sentința

Într-una din zile, Mumtaz vine la ușă fără curea în mână.

— Am hotărât să te las în viață, îmi spune.

Apoi pleacă și mă lasă să mă întreb ce urmează.

Un pahar de *lassi*

Nu trece mult și bobocul îmbătrânit de fată apare în ușă și-mi întinde un pahar de *lassi*, iaurtul dulce pe care mi-l dădea Ama să-l beau când eram bolnavă.

Iau paharul cu mâini tremurătoare. Băutura e dulce și rece, cu gust de mango. Fata îmi ia paharul, însă rămâne să se uite la mine.

După câteva minute, mă simt ciudat. Nu trece mult și o văd cum pâlpâie în fața ochilor mei, ca lumina unui felinar.

Când mijesc ochii, văd două fete în loc de una. Iar când clipesc, n-o mai văd deloc.

Brațele și picioarele mi le simt de parcă ar fi departe, sunt ca apa, de-abia le urnesc.

Încă puțin și sunetele bazarului de jos se învălmășesc, behăitul claxoanelor și mârâitul motoarelor se topesc într-o supă sonoră.

Încerc să gândesc. Însă gândurile mi se tot prăbușesc, mi se răstoarnă sau se rotesc pe loc.

Cumva, înțeleg că mi-au pus un soi de otravă ciudată în *lassi*, când intră Mumtaz în odaie.

După aceea nu mai înțeleg nimic.

Ce noroc pe tine că ești cu Habib

Un ins cu buze de pește intră în odaie și-mi zice:
— Ce noroc pe tine că ești cu Habib.
Îmi strânge sânul cu mâna, cum se pipăie un pepene galben la piață. Încerc să-l împing în lături, însă brațul meu, pe care *lassi*-ul l-a făcut greu ca piatra, nu se urnește deloc.

— Ce noroc pe tine, îmi spune el, că îl ai pe Habib primul.

Închid ochii. Odaia se leagănă într-o parte și în cealaltă.

— Poți să le spui celorlalți de Habib, îmi zice el.

Deschid ochii, îl văd cum îmi strânge celălalt sân în mână și mă întreb: Cine e Habib ăsta de care tot zice?

— Asta dacă într-adevăr e prima oară, îmi spune. Bătrâna Mumtaz e o șmecheră.
Se descheie la curea.
— I-a mai vândut lui Habib marfă uzată.

Insul cu buze de pește îmi scoate rochia.
Mă aștept să mă împotrivesc. Însă nu se întâmplă nimic.

— Habib, zice el. Habib se pricepe la femei.

Apoi se urcă pe mine și simt că mi se tot îndeasă ceva fierbinte între picioare.

Mormăie chinuindu-se să se vâre în mine.
Dintr-odată se împinge până mă sfâșie în două.
— O, da, zice el gâfâind. Habib e bun la pat.

De departe aud
un bufnet repetat,
buf,
buf,
și-mi dau seama că e o tăblie de pat care se izbește de un perete.
După o vreme,
nu știu cât anume,
un alt sunet întrerupe bufnetul ritmic al tăbliei.
Știu sunetul ăsta de undeva.
Mă chinui să-l deslușesc.
În sfârșit îl recunosc.
E un plânset înăbușit.

Habib se dă jos de pe mine.

Atunci înțeleg: eu plângeam de fapt.

Una de-a lor

Mă trezesc înțepenită, în dureri. Nu știu cât e ceasul, deși, după bâzâitul soarelui electric din tavan, îmi închipui că e a doua zi seara.

Țeasta îmi plesnește de durere. Am gura uscată. Mă ridic nesigură pe picioare și mă prăbușesc pe podeaua goală, parcă simțind un cărbune aprins între picioare.

Mă agăț de cearșaf, mă ridic cu greu în picioare și mă duc încet la măsuța pe care cineva mi-a lăsat un pahar de apă.

Apoi zăresc o fată în oglindă.
Are ochi de tigru înnegriți și buze mânjite, ca ardeiul roșu.

Mă privește cu tristețe și dispreț în ochi, zicându-mi:
De-acum ești una de-a lor.

Amurg

În următoarele zile vine multă lume la mine-n odaie.
Unii oameni sunt aievea. Alţii nu.

Mumtaz apare în fiecare zi la lăsarea serii şi-mi toarnă câte un pahar de *lassi* între dinţii încleştaţi. Shahanna vine în fiecare dimineaţă cu un pahar de apă şi milă pe chip.

Ele sunt aievea. De asta nu mă îndoiesc.

În nesfârşitul amurg dintre *lassi* şi dimineaţă, vin alţii.

Apare tatăl vitreg, în haina cu umeri mari şi pălăria de oraş, pufăind din ţigară. Apoi o văd pe Bajai Sita la picioarele patului, bârfind de zor cu nevasta mai-marelui. Uneori mai vine şi tanti Bimla, cu ochii sclipindu-i ca doi bănuţi noi.

Par aievea, însă ştiu că nu sunt.

Între timp, vin bărbaţi.
Se apasă pe mine până-mi strivesc oasele.
Mă sfâşie de vie.
Apoi se fac nevăzuţi.

Nu-mi dau seama când e aievea ce-mi fac şi când e doar un coşmar.

Hotărăsc că totul e un coşmar.
Pentru că dacă totul se întâmplă aievea,
n-aş putea să îndur.

Doare

Mă doare.
Bărbații mă lasă sfâșiată și însângerată.

Mă rog zeilor să-mi aline durerea.
Să-mi potolească de tot arsura, suferința și sângerarea.

Din odaia vecină se aud muzică și râsete.
De jos din stradă se aud claxoane.

Nimeni nu mă aude.
Nici măcar zeii.

Între amurguri

Uneori, între amurguri,
îmi desfac bocceluța de acasă
și-mi îngrop fața în pânza rochiei vechi.

Respir cu nesaț,
trag adânc în piept mireasma de munte însorit,
căldura cu miros de pământ proaspăt răscolit și de rufe curate
uscându-se la soare.
Trag în piept vântul rece de Himalaya,
și aroma de lemn a focului din bucătărie,
mirosul viu, care-ți făgăduiește o ceașcă de ceai cald
și un *roti* proaspăt.

Așa mai rezist o vreme.
Până la următorul apus.

Ce auzi

Înainte să înceapă,
auzi un fermoar care-și rânjește dinții,
poate un pantof azvârlit în grabă cât colo,
geamătul saltelei.

După ce începe,
se poate să auzi claxoanele care behăie jos în stradă,
vânzătorul de alune care își laudă gustările
sau plesnetul unei mingi de cauciuc cu care se joacă strigând copiii în curtea școlii din apropiere.

Însă, dacă ai noroc
sau dacă te străduiești din răsputeri,
nu auzi nimic.

Nimic, poate doar păcănitul ventilatorului de deasupra,
scurgerea egală a clipelor,
până se termină.

Până începe iar.

Într-una din zile vine Shahanna la mine în odaie, cu o cană de ceai și un codru de pâine de la masă. Îmi strecoară în mână un pachețel de plastic.

— Să nu te vadă cumva Mumtaz, îmi șoptește ea.

— Ce e? o întreb.

Se uită să vadă dacă ne-aude cineva.
— Un prezervativ.

Nu înțeleg ce e prezervativul ăsta și de ce e așa o mare taină.

Shahanna mă lămurește.
— Zi-le bărbaților să și-l pună, ca să nu-ți dea vreo boală, îmi spune.
— Cei mai mulți n-or să vrea și dacă insiști o să amenințe că se duc în altă parte.

Dau din cap.
Shahanna se întoarce să încuie ușa.

— Să nu insiști, îmi spune Shahanna.
— Altfel te omoară Mumtaz în bătaie.

O căldare cu apă

Lângă pat e o căldare cu apă.

Însă oricât de des m-aș spăla
și m-aș freca
si m-aș spăla
și m-aș freca,
nu reușesc să scap de mirosul bărbaților.

E alt anotimp.

Îmi dau seama doar pentru că lumea de la fereastră a început să-şi lepede flanelele. Iar eu sunt tot încuiată în odaia asta.

Creierul mi s-a învălmăşit de la *lassi*, de am pierdut şirul bărbaţilor care au intrat în odaie.

Nu ştiu cât plăteşte fiecare.

Ştiu doar că, de cum pleacă, datoria mea faţă de Mumtaz se mai micşorează un pic.

Un pumn de ceață

Îmi amintesc boticul catifelat și roz al lui Tali.
Parfumul fantomatic al florilor de noapte.
Crestătura zimțată din banca de școală.
Culoarea pământului nepalez, ca soarele la apus.
Clinchetul melodios al cerceilor Amei.
Muntele poleit în argint alb sub razele de lună.

La început mi le-am amintit pe toate fără să vreau.
Curând însă, a trebuit să mă străduiesc să mi le aduc în minte.
Însă până la urmă, tot tocindu-le așa mereu,
s-au destrămat încet-încet, s-au subțiat ca pătura de pe patul meu,
iar într-o zi mai că mi-a stat inima-n loc când n-am mai reușit
să mi le înfățișez deloc.

Acum îmi repet amintirile în fiecare dimineață și seară,
cum m-a învățat învățătoarea să repet la matematică.

Însă o imagine doar nu reușesc s-o uit, oricât aș încerca.
O amintire încăpățânată, care mi le alungă pe toate celelalte din minte:
Chipul Amei când visa cât de bine e sub un acoperiș de tablă.

Să-ți amintești, am învățat,
e ca și cum ai încerca să culegi un pumn de ceață.
Să uiți
e ca și cum ai încerca să oprești musonul.

Într-o după-amiază, Mumtaz vine la uşă şi-mi zice să-mi strâng lucrurile.

— Acum că nu mai eşti virgină, îmi spune, nu mai pot să scot un preţ ca lumea pe tine.

Nu-mi vine să cred ce aud.
— Atunci pot să plec? zic.

Mumtaz scuipă.
— Nu te-ai lăsat cu una, cu două, zice ea. Şi nici nu poţi să pleci cu una, cu două.

Nu înţeleg.

— Poţi să pleci acasă...
Se întrerupe, îşi culege un rest de betel de pe limbă şi se uită absorbită la el.

Încerc să-mi domolesc bătăile inimii când rosteşte cuvântul „acasă"

Mumtaz azvârle cât-colo frântura de betel şi urmează:
— ...când ţi-ai acoperit muncind suma de douăzeci de mii de rupii cu care te-am cumpărat.

— Dar...
I-am văzut caietul de socoteli, în care scria 10.000 de rupii.
Ştiu că 20.000 e un preţ mincinos.

Cumva, din toate câte am îndurat, ofensa asta e mai rea decât orice.

N-am plâns, n-am vărsat o lacrimă măcar, din prima noapte, când cu bărbatul cu buze de peşte.

Însă acum mi se umplu ochii de lacrimi.

Clipesc ca să mi le alung şi îmi sumeţesc bărbia.

— Ce dar? zice ea.

Îşi scoate cureaua de piele de sub fustă şi se plesneşte cu ea în palmă.

Îmi plec capul.

— De-acum înainte, zice Mumtaz, o să te duci jos cu restul fetelor în fiecare noapte. O să dormi cu alte fete în cameră şi o să te mişti liberă prin casă.

Mă uit drept înainte.

Mumtaz vine lângă mine şi mă apucă de bărbie.

— Însă dacă încerci să fugi, îmi zice, o să pisez ardei iuţi şi o să ţi-i vâr prin părţile intime.

Mă cutremur şi încuviinţez din cap, ducându-mi mâna la gură.

— Acum grăbeşte-te, îmi zice înainte să plece. Îmi trebuie camera.

Fata nouă

Tocmai îmi iau castronul și bocceaua când intră bobocul îmbătrânit de fată.

E însoțită de o altă fată, mult mai tânără. Poartă o rochie de un galben viu, iar la piept ține strâns o boccea cu haine aspre, de casă.

O iau spre ușă cu pași poticniți, de bătrânică.

Parcă a trecut o viață de când n-am mai ieșit din cameră. Încerc să fac un pas pe hol și încă unul, uitându-mă cum fata nouă intră nesigură pe picioare în odaia mea, de parcă își încordează degetele în pantofii noi, ca un biet liliac ce se-agață speriat de o creangă.

Bobocul îmbătrânit de fată îmi zice să mă duc la bucătărie, să iau prânzul cu restul fetelor. Ce ciudat că, după ce am visat atâtea zile la libertate, nu mă ascultă deloc picioarele.

— Haide, îmi spune.
Apoi mă trage de ureche afară, pe coridor.

E atât de ciudat să merg – să nu mă mișc doar până la fereastră și înapoi –, că din câteva zeci de pași, distanța pare nesfârșită. Iar coridorul, cu podeaua lui goală și pereții crăpați, mi se pare chiar minunat, nou, străin, imens și straniu. Și scăldat într-o lumină dureroasă.

Când ajung în sfârșit la capătul coridorului, văd o bucătărie. Fete îmbrăcate în rochii colorate țipător se strigă una pe alta – fie în limba de oraș, fie în a mea –, vorbesc în gura mare ca să se facă auzite în larma unei mașini care scoate muzică.

Râd dezvelindu-și dinții și-și vâră în gurile desenate pumni de orez.
O femeie grasă și fără dinți amestecă într-un vas mare, cu tocăniță unsuroasă, în timp ce la picioare i se plimbă de-a bușilea un copil dezbrăcat, iar în aer plutesc mireasme de mirodenii, ulei în tigaie, parfum și fum de țigară.

Dintr-odată, totul e prea copleșitor. Mă las la podea, strâmbându-mă când simt usturimea dintre picioare.

Apoi vine Shahanna lângă mine, cu un castron de orez aburind. Mănânc, însă nu simt niciun gust.

Deschid gura – să-i mulțumesc, să încerc să-i zic cât de ciudat e să am iarăși oameni în jur –, însă nu-mi găsesc cuvintele. După ce-mi termin orezul, mă ajută să mă ridic și-mi spune să vin să mă uit la televizor cu ele.

— E distractiv, îmi zice. O să vezi.

Când ajungem în odaia cu televizorul, fata încruntată apasă pe buton. Cutia prinde viață ca mai înainte. Pe sticlă apar cuvinte ciudate și se aude o muzică zgomotoasă și veselă. Fetele exclamă în cor.

— *Dragoste și putere*, zice Shahanna. E din America. E serialul nostru preferat.

În televizor, un bărbat micuț, cu piele rozalie, vorbește cu o femeie cu părul de culoarea paiului. Femeia ridică mâna să-l pălmuiască peste față, însă el o oprește, prinzând-o de încheietură. Apoi, din senin, se sărută.

Fetele din Casa Fericirii bat din palme, țipă și cotcodăcesc ca găinile. Bărbatul și femeia din televizor, mititei și rozalii cum sunt, mi se par ciudați. Însă și mai ciudate mi se par fetele în carne și oase de lângă mine.

Cum de pot să mănânce, să râdă şi să-şi vadă de viaţă când nu mai e mult şi vin bărbaţii mă uluieşte atât de tare, încât, în vreme ce ele râd, eu mă lupt cu lacrimile.

În odaia nouă

Sunt postere cu zei și staruri de cinema pe pereți, un soare electric atârnând în mijlocul tavanului, o mașinărie ca o frunză de palmier care agită aerul, o gaură pentru privată, gratii la ferestre și patru paturi de sfoară, despărțite de cearșafuri vechi atârnate de tavan.

— Tragi cearșaful în jurul patului când îți vine clientul, îmi spune Shahanna.

Suntem șase în odaie: fata pe jumătate încruntată, pe care o cheamă Anita, o femeie care tușește mult, pe nume Pushpa, cu cei doi copii ai ei. Unul e un copilaș care se târăște pe podea, trăgând după el o sticlă goală de plastic, legată cu sfoară. Celălalt, zice Shahanna, este un băiat de opt ani.

Mi-o arată pe fata pe jumătate încruntată.
— Anita, îmi zice ea, e din țara noastră.

Îmi împreunez palmele în dreptul inimii și o salut pe limba noastră. Se uită o clipă la mine, apoi se apucă iar să lipească o poză cu un star de cinema deasupra patului ei. Nu-mi dau seama, după fața ei strâmbă, dacă zâmbește sau dacă se încruntă. Sau amândouă. Sau nici una, nici alta.

Femeia care tușește, Pushpa, a venit să muncească pentru Mumtaz când i-a murit soțul. E drăguță – cu pielea

ei întunecată și ochii migdalați –, numai că e atât de slabă, că oasele umerilor îi ies de sub rochie ca două rămurele de *neem*.

În timp ce vorbește Shahanna, pe Pushpa o apucă o tuse zguduitoare. Când îi trece, scuipă într-o batistă, oftează din greu și se culcușește pe patul ei, cu fața la perete. Fetița o trage de coada împletită țipând „Mama, mama", însă Pushpa nu-i răspunde.

Fac cunoștință cu băiatul David Beckham

Pe la mijlocul după-amiezii intră un băiat de vreo opt ani și-și trântește ghiozdanul în colț. Are părul ciufulit ca mătasea porumbului și e ciolănos ca un ied. O sărută pe Pushpa pe obraz și o gâdilă pe micuța Jeena sub bărbie.

Când dă cu ochii de mine, îmi arată tricoul de pe el. Pe spate are numărul douăzeci și trei.

— David Beckham, îmi zice.

Nu înțeleg ce înseamnă, însă băiatul David Beckham e tare mândru de tricoul lui.

Shahanna zice că e timpul să ne machiem. Pushpa se ridică cu greu, îi dă copilei o sticlă și o așază pe o saltea micuță, sub patul ei. Băiatul David Beckham ia un zmeu de hârtie și fuge afară.

Dacă i-aș cunoaște limba, l-aș întreba dacă aerul de oraș miroase noaptea ca aerul de la munte, a nori de ploaie, iasomie și sorți de izbândă.

Cât stau Anita și Pushpa la oglindă și se sulemenesc pe față, Shahanna îmi explică totul.

Înainte, când stăteai încuiată în camera aia, zice Shahanna, Mumtaz îți trimitea clienții. De-acum, dacă vrei să te achiți de datorie, trebuie să-i convingi cumva să te aleagă pe tine.

Zi-le clienților că ai doișpe ani, zice. Altfel te snopește Mumtaz până leșini.

Fă tot ce-ți cere clientul, zice Shahanna.
Altfel te snopește el până leșini.
Apoi îți face ce are chef și pleacă fără să plătească.

Spală-te întotdeauna cu o cârpă umedă după ce termină bărbatul, îmi zice Pushpa.
Așa n-o să te îmbolnăvești.

Dacă te place vreun client, s-ar putea să-ți dea o bomboană, zice ea. Trebuie s-o mănânci pe loc, altfel ți-o ia Mumtaz și o mănâncă.

Dacă te place vreun client, s-ar putea să-ți dea ciubuc. Ascunde-l undeva bine, ca să-ți iei un ceai în fiecare zi.

O dată pe lună, zice Pushpa, vine o femeie din partea guvernului la ușa din spate, cu un coș de prezervative. Ia

un pumn și dosește-le sub saltea, dar ai grijă să nu te vadă Shilpa, bobocul îmbătrânit de fată, e iscoada lui Mumtaz.

Americanii o să încerce să te păcălească să fugi. Nu te lăsa fraierită. O să te facă de rușine și o să te pună să mergi goală pe stradă.

Dacă vine un bătrân la ușă, dă din gene și poartă-te ca o fetiță, îmi zice Pushpa. Așa o să te plătească în plus.

Dacă-ți aduce Mumtaz vreun amic cu stare de-al ei, dă din gene și poartă-te ca o fetiță, zice Shahanna. N-o să te plătească deloc.

Mai trebuie să înveți să-ți mânuiești șalul în anumite feluri, zice ea.

Scutură capetele șalului cu un gest de vino-ncoa' și așa o să-i atragi în pat pe bărbații timizi, care o să-ți strecoare încă un bănuț în mână la plecare.

Trage-ți șalul sub bărbie și înclină-ți gâtul ca păunul. Așa o să-i atragi în pat pe bărbații mai în vârstă, care o să-ți lase o bomboană pe pernă.

Ține-ți șalul la nas cu dosul mâinii, zice Pushpa, când trebuie să atragi în pat un bărbat murdar. N-o să-ți lase decât mirosul lui, duhoarea de sudoare, pomadă de păr, băutură și bărbat. Însă cu șalul poți să-ți astupi nările, ca să înduri ce-i mai rău.

Anita se întoarce de la oglindă, preschimbată dintr-o fată de la țară într-una de la oraș, cu ochi de tigru.

Mai poţi să-ţi mânuieşti şalul într-un fel, zice ea.

După chipul ei mereu încruntat, nu-mi dau seama dacă e drăguţă sau crudă cu mine.

Fata cea nouă din camera în care stăteai, zice ea.
Mumtaz a găsit-o ieri-dimineaţă spânzurată de grinzi.

Azi, Pushpa tușește așa de tare, că nu poate să se ridice din pat, așa că ne jucăm pe rând cu micuța Jeena, o gâdilăm, o drăgălim și o legănăm în poală. E liniște până când Anita se urechează cu bucătăreasa, care e la rând să țină copilul. Când cearta e în toi, copilașul se pune pe plâns.

Pushpa se ridică cu greu din pat și o ia pe Jeena în brațe.

— Nu-ți amintești tu, îi șoptește ea fetiței, însă pe vremuri stăteam într-o casă normală.

Se descheie la cămașă și pune copila la sân. Însă degeaba. Trupul veștejit al Pushpei n-o mai poate hrăni, așa că fetița se pune iar pe plâns.

Jeena nu este singurul prunc din casă. Mai multe femei au copii. Îi îngrijesc cu drag, îndatorându-se și mai mult la Mumtaz ca să le ia hăinuțe noi, panglici de păr și adidași. Celelalte femei – care nu au copii – se poartă cu ei de parcă ar fi niște animăluțe și le cumpără bomboane de la vânzătorul ambulant când le lasă câte un client mai drăguț bacșiș.

O întreb pe Shahanna de ce sunt așa.

— Toate trebuie să ne prefacem, îmi zice ea. Dacă nu ne-am preface cum am putea să trăim?

— Însă cum de îngăduie Mumtaz așa ceva?

— Numai Mumtaz nu se preface, zice ea. Ştie că femeile cu copii nu mai pot să plece. O să facă tot ce le cere, ca să nu le arunce în stradă.

O întreb pe Shahanna de ce nu-şi fac femeile injecţii, ca să nu aibă copii.

Se uită la mine de parcă sunt nebună.
— Toate fetele vor copii, îmi zice. Altă familie nu avem aici.

Şi aşa copiii din Casa Fericirii merg dimineaţa la şcoală, se întorc după-masa şi îşi fac temele. Se joacă leapşa pe străduţă, mănâncă prăjiturele şi se uită la televizor.

Însă seara e mai greu să te prefaci. De cum se lasă întunericul, cei mai mari se duc pe acoperiş. Acolo se joacă cu zmeie de hârtie, până se topesc pe picioare de somn, şi nu îndrăznesc să coboare decât noaptea târziu, după ce pleacă bărbaţii. Cei mai mici, cum e Jeena, sunt adormiţi cu leacuri ca să doarmă sub pat cât sunt mamele lor cu clienţii.

Copiii din Casa Fericirii se trezesc devreme şi se roagă cu ochii cârpiţi de somn să-i lase să mai doarmă un pic. Cu greu se lasă îmbrăcaţi în hainele de şcoală, ca să înceapă astfel încă o zi de prefăcătorie.

Clienții

Sunt bătrâni, tineri, murdari, curaţi, înalţi, scunzi, bruni, negricioși, albi, bărboși, rași, grași, slabi.

Toţi sunt la fel.

Cei mai mulţi sunt de la oraș.
Câţiva sunt de la mine din ţară.

Într-una din zile, un client a început să discute la plecare cu prietenul lui în limba mea.
— Cum a fost a ta? i-a zis el. A fost bună?

— A fost foarte bună, a zis celălalt. Ce-aș mai vrea o tură.

— Și eu, a zis primul. De-aș avea încă treizeci de rupii.

Treizeci de rupii.

Atâta costă o sticlă de Coca-Cola la prăvălia lui Bajai Sita.

Atâta a dat pe mine.

La şcoala din sat ne-au învăţat adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea.

Învăţătoarea ne dădea de rezolvat probleme grele şi ne punea să calculăm câte coşuri de orez trebuie să vândă o familie ca să-şi cumpere un bivol. Sau câţi coţi de pânză îi trebuie unei mame ca să croiască o vestă şi o pereche de pantaloni pentru soţul ei şi să-i ajungă şi de o rochiţă pentru fetiţa ei. Îmi rodeam codiţele tot storcându-mi creierii să găsesc răspunsul care îi aşternea un zâmbet pe chipul ei catifelat şi rotund ca luna.

Aici mă apuc de alte calcule.

Dacă în fiecare noapte primesc în pat şase oameni şi fiecare îi plăteşte 30 de rupii lui Mumtaz, asta înseamnă 180 de rupii pe zi, care mă poartă mai aproape de ziua în care pot să plec acasă. Dacă mai lucrez o sută de zile, aproape că o să-mi achit toată datoria de 20.000 de rupii faţă de Mumtaz.

Apoi Shahanna mă învaţă scăderea de la oraş.

Doar jumătate din suma plătită de clienţi ajunge în mâna lui Mumtaz, zice ea. Apoi mai trebuie să scazi 80 de rupii, cât îţi cere Mumtaz pe orez şi pe *dal*[1]. Încă 100 pe săptămână pentru pat şi pernă. Şi 500 pentru injecţia pe

[1] Supă de linte (n. r.).

care ne-o face lunar un doctor murdar pe mâini ca să nu rămânem însărcinate.

Mumtaz o să te îngroape de vie dacă îţi vede caieţelul cu socoteli, mă mai avertizează ea.

Fac toate calculele.

Şi îmi dau seama că deja sunt îngropată de vie.

Monica

E o fată aici care atrage cei mai mulţi clienţi. Nu e cea mai drăguţă dintre noi – are faţă de vulpe şi dinţi cenuşii ascuţiţi –, însă e cea mai îndrăzneaţă. În timp ce noi, restul, aşteptăm să ne facă bărbaţii semn cu degetul, Monica se uită hulpavă la ei de cum intră pe uşă.

Nu dă din gene şi nici nu face pe copila. Se aranjează şi se duce ţanţoş să-şi încolăcească braţele pe după gâtul bărbaţilor, ca o liană setoasă.

Într-o noapte, rămân singură cu Monica. Studiază una din revistele de cinema după care se dă în vânt, pozând cu buzele ţuguiate ca femeia fotografiată pe pagina la care se uită.

— Pot să te-nvăţ nişte şmecherii, îmi zice. Ca să te plătească mai bine clienţii.

Mă tem de femeia asta ca o liană setoasă. Îmi las privirea pe mâinile împreunate în poală şi nu zic nimic.

— Te crezi mai brează decât mine? zice ea. Eşti prea bună ca să-mi înveţi şmecheriile?

Mă tem şi să clatin din cap.

— Ha! râde ea fără veselie, scuturând din cap ca să-şi aranjeze pletele pe după umăr. Mai am puţin şi îmi acopăr datoria, zice.
— Încă o lună şi plec acasă.

Cât chibzuiesc eu la ideea asta – că Monica o să fie liberă în curând – intră un bărbat în odaie. În picioare are pantofi de oraș și la gât lanț de aur. Cât ai clipi, Monica e lângă el, îl încolăcește cu brațele ca un șarpe.

Apoi dispar împreună și mă lasă singură, cu un sentiment ciudat, cumva amar, pe care nu l-am mai avut până acum: dezamăgirea că bărbatul nu m-a ales pe mine.

Un băiat obișnuit

L-am tot urmărit pe băiatul David Beckham, însă fără ca el să se prindă.

Știu că după ce ajunge acasă, mai întâi o sărută pe Pushpa, iar apoi o gâdilă pe surioara lui.

Știu că-și scoate limba din gură când se concentrează asupra temelor.

Știu că Anita îi dă pâinea ei, căci ea oricum nu poate să mestece cu jumătatea bolnavă.

Știu că are două emisiuni preferate: una cu niște bărbați care dau cu piciorul într-o minge alb-negru pe un ditamai câmpul verde și cealaltă cu niște oameni care încearcă să ghicească răspunsurile corecte la tot felul de întrebări grele, ca să câștige un milion de rupii. Și mai știu și că e absorbit cu totul de emisiune, pentru că l-am văzut cum șoptește răspunsurile pentru sine.

Știu că-și ține lucrurile într-o ladă de tinichea, sub pat. Și știu și ce se află acolo – o cheie ruginită, o sticlă goală de briantină, o floare de plastic și trei nasturi aurii – pentru că m-am uitat pe furiș înăuntru, într-o zi când era la școală.

Știu, după ce l-am urmărit atâta, că e doar un băiat obișnuit.

Însă uneori mă trezesc că-l urăsc.

Îl urăsc că are manuale și colegi de joacă.

Că are o mamă care-l piaptănă dimineața,

când se simte în stare.
Și pentru că e liber să plece și să vină când are chef.

Însă alteori mă urăsc că-l urăsc.
Asta pentru că e într-adevăr un băiat obișnuit.

Nu mai bag în seamă mirosul privatei din cameră.
Și nu mai simt de mult loviturile de curea ale lui Mumtaz.

Însă azi, când mi-am îngropat fața în bocceaua cu hainele de acasă, n-am mai simțit fumul vetrei în pliurile fustei, nici aerul nopții himalayene în șal.

M-am abținut, n-am îndrăznit să desfac bocceaua decât o dată pe zi, de teamă c-o să-și piardă farmecele.

Însă azi bocceaua e doar o fustă zdrențuită și un șal ferfenițit.

Mă apuc să fur de la băiatul David Beckham

Se pare că băiatul David Beckham are o mică afacere.

După-amiază se duce cu treburi prin oraș. Fetele care câștigă bine, care pot să-și păstreze ciubucurile, îi dau o listă cu tot ce vor și-l trimit la cumpărături. L-am văzut întorcându-se cu reviste de cinema pentru Monica și Coca-Cola pentru Shilpa. Uneori îl răsplătesc doar cu un sărut îngălat de ruj pe obraz. Însă alteori se alege cu câțiva bănuți în schimbul alergăturii.

Noaptea, lucrează pentru clienții lor. Când îl strigă, dă fuga la colț după băutură și țigări. Uneori îl răsplătesc doar cu o mână pe creștet. Însă alteori se alege cu o rupie, două acolo.

Când crede că nu-l vede nimeni, își ascunde câștigurile în lădița de tinichea.

După-masa, când se joacă leapșa afară cu prietenii de școală sau e plecat cu treburile lui, mă apuc să fur de la băiatul David Beckham.

Însă nu-i iau din bani. Îi fur ceva mai bun de-atât.

Cât se uită fetele la televizor jos, îi iau cartea de povești colorate și astfel devine a mea.

Nu înțeleg ce scrie în ea, iar pozele sunt stranii, ca din altă lume.

Însă măcar câteva minute, mă prefac că sunt la şcoală cu Gita şi învăţătoarea mea cea blajină, cu faţa ca luna, şi că sunt iarăşi cea mai bună fată din clasă.

O înțeleg pe Anita

O întreb pe Shahanna de ce stă Anita mereu încruntată.

— Tot timpul e supărată, zic. Până și când se dă *Dragoste și putere* la televizor.

— Anita a fugit o dată, spune Shahanna. Când au găsit-o *goondas*[1], au bătut-o cu o țeavă.

Nu știu ce-nseamnă *goonda*.

— *Goondas* sunt oamenii lui Mumtaz, zice ea. Dacă încerci să fugi, îți iau urma. Dacă te prind, te bat. Dacă te îmbolnăvești, te aruncă în stradă. Dacă încerci să te întorci, te bat.

O întreb pe Shahanna ce-a pățit Anita.

— *Goondas* i-au zdrobit obrazul și falca. Acum are fața pe jumătate moartă. N-ar putea să zâmbească nici dac-ar avea de ce.

[1] Termen colocvial, desemnând bătăușii plătiți sau infractorii (n. r.).

Telecomanda

Shahanna m-a lămurit că Anita mânuiește televizorul cu o cutioară.

Dacă apasă pe un buton, oamenii dinăuntru vorbesc mai tare.

Dacă apasă pe altul, vorbesc mai încet.

Uneori, dacă o doare capul pe Mumtaz, Anita apasă pe alt buton și oamenii din televizor amuțesc de tot.

Cel mai important buton e cel roșu. Când îl apeși, apar oamenii în televizor.

Sau dispar.

Uneori, mă prefac că tot ce se întâmplă noaptea, când vin clienții, nu mi se-ntâmplă mie. Mă prefac că e un serial de la televizor la care mă uit de foarte departe. Mă prefac că pot să apăs pe un buton ca să nu mai aud nimic. Și pe altul ca să dispar de tot.

M-a prins

Într-o după-amiază, rămân prea mult la școala mea închipuită și mă prinde băiatul David Beckham studiind cartea de povești.

Scap cartea pe jos și mă aștept să mă tragă de păr sau să mă pocnească peste mâini.

Însă el doar se zgâiește la mine înclinând din cap. Vine la mine și se apleacă să ia cartea de jos. Mi-o întinde apoi. Însă eu îi întorc spatele și fug din odaie, țăcănind cu tocurile în podea.

Acum îl urăsc mai mult decât oricând.
Că m-a prins când mă jucam de-a altceva.
Că știe că-mi doresc viața pe care o duce el.

Și pentru mila pe care i-am citit-o în ochi atunci când s-a oferit să și-o împartă cu mine.

Poliția

Astă-seară am văzut ceva curios. De obicei, bărbații îi dau banii lui Mumtaz. Însă astă-seară, când m-am dus jos, am văzut-o pe Mumtaz dându-i unui ins un teanc gros de rupii.

Era îmbrăcat în cărămiziu de sus până jos, ca omul de la graniță, iar la șold avea armă. Cât număra insul banii, Shilpa, bobocul îmbătrânit de fată, care e iscoada lui Mumtaz, m-a zărit și m-a alungat de acolo.

— Omul ăla e *goonda*? o întreb pe Shahanna.

— Mai rău, zice ea. E polițist.

Nu înțeleg.

— Polițiștii ar trebui să oprească oamenii ca Mumtaz să vândă fete, zice ea. Însă ea îi dă omului ăluia niște bani în fiecare săptămână ca să închidă ochii.

Nu înțeleg orașul ăsta. E plin de oameni răi. Până și de oameni care ar trebui să fie buni.

De fapt, nu-i un băiat atât de obișnuit

De-acum mi-am luat obiceiul să aștept în fiecare după-amiază la fereastră, ca să văd când se întoarce băiatul David Beckham de la școală. Așa apuc să-i pun la loc cartea în ascunzătoare.

De obicei zăresc mai întâi obiectul în care trage șuturi – o coajă de lămâie sau o ceapă stricată de la gunoi. Se preface că e minge, ca aia alb-negru din emisiunea care-i place lui.

Azi, când îl văd, a avut noroc să dea peste un pepene stricat. Pare să se dea în vânt după pepeni, căci se împrăștie peste tot când îi izbești de marginea trotuarului.

Își ține vârful limbii afară din gură – ca atunci când se concentrează la matematică – în timp ce împinge pepenele prin șanțurile săpate în drum. Așa că nu-i vede pe băieții mai mari – care alungă cu pietre câinii nimănui – cum așteaptă pe celălalt trotuar, în fața Casei Fericirii.

Nu înțeleg ce-i zic. Însă îi zâmbesc și-l trag de tricoul cu David Beckham.

Le zâmbește prietenos și le arată că poate să țină pepenele în echilibru în vârful piciorului.

Par impresionați. Cel puțin la început.

Apoi îl ciupesc de ureche și îl împung în tricoul cu David Beckham. Nu înțeleg ce zic, însă știu ce-i tot strigă acolo. E un cuvânt murdar, pe care-l strigă clienții la beție sau mânie. Îi zic că *ama* lui e o curvă.

Băiatul David Beckham se uită pe furiș spre ușa din față, unde-l așteaptă Pushpa când se simte destul de bine. Îmi vâr capul înăuntru, însă chiar înainte îl văd cum își vârâ mâinile în buzunare și pleacă de lângă ei, lăsând minunăție de pepene stricat la marginea drumului.

Știu că de la o vreme, când se apleacă să-și sărute *ama* după-amiază, rămâne așa mai mult decât de obicei.

Știu că vrea să afle dacă n-are friguri.

Știu pentru că am auzit-o pe Mumtaz zicându-i Pushpei că, dacă o apucă iarăși frigurile, o să se trezească toți în stradă.

Da

Stau pe pat și adun câștigurile de ieri la suma din caieţel, când intră băiatul David Beckham. Creionul meu vechi, galben, e de-acum un ciot pe care-l strecor pe mânecă, să nu mă vadă băiatul ăsta care merge la o școală ca lumea și scrie cu un creion ca lumea.

Ia zmeul și dă să plece, însă se oprește o clipă și se uită la mine.

— Vrei să te învăţ să citești ce scrie în cartea de povești? mă întreabă.

Vreau.
Nici nu îndrăznesc să recunosc cât de mult vreau.

— Da, zic cu ochii în caieţel.
— Da, vreau.

— Bine atunci, spune el. Te învăţ când mă întorc mâine de la școală.

Apoi pleacă. Iar eu mă întreb de când n-am mai așteptat cu nerăbdare ziua de mâine.

Ce-am învățat azi

Când s-a întors de la școală, băiatul David Beckham și-a azvârlit ghiozdanul în colț, și-a sărutat mama, s-a jucat cu surioara lui și apoi s-a așezat și m-a învățat câteva lucruri importante.

Am învățat că aici se vorbesc două limbi: hindi și engleză.

Am învățat că hindi seamănă destul de mult cu limba mea maternă.

Am învățat cum se zice în hindi la:
fată,
băiat
și *Ce mai faci?*

Alte cuvinte

Azi băiatul David Beckham m-a mai învăţat nişte cuvinte.

Acum ştiu să zic:
şezi,
mergi,
carte,
castron,
bun,
fericit
şi *trist*.

Am învăţat şi câteva propoziţii:
Mă numesc Lakshmi.
Sunt din Nepal.
Am treisprezece ani.

Am mai învăţat şi că pe băiatul David Beckham îl cheamă de fapt Harish.

Din câte se pare, David Beckham ar fi un soi de zeu.

Azi televizorul e stricat, iar fetele se roagă de Monica și Shilpa să ne povestească un film. Monica pare jignită de rugăminţile lor, însă se preface, îmi spune Shahanna. Monica iubește filmele mai mult decât orice.

Așa că ne așezăm la picioarele Monicăi, care ne povestește despre o mireasă bogată, care n-a vrut să se mărite cu omul pe care i-l aleseseră părinţii ei.

Mireasa a fugit la o serbare și s-a îndrăgostit de un băiat chipeș. Amândoi au cântat, au dansat, s-au fugărit prin ploaie și pe uscat.

Asta până a găsit-o tatăl miresei și a luat-o cu sila acasă.

În ziua nunții, mireasa plângea amar, iar nuntașii îi aruncau crăiţe la picioare. Mirele a intrat în cortul de nuntă pe un cal alb. Iar mireasa a plâns mai departe. Însă apoi a văzut că era băiatul de la serbare. Iar atunci au cântat și au dansat laolaltă cu părinţii pentru a sărbători cununia cu noroc.

Celelalte fete o potopesc cu întrebările.

Cum de au făcut să plouă în film?

Câte crăiţe au aruncat? O sută? O mie?

Calul avea pe el o șa de aur?

Eu am o singură întrebare:

— Cum de se pricep Monica și Shilpa la filme? îi zic în șoaptă Shahannei.

— Uneori, Mumtaz le mai lasă pe fetele care câștigă bine să meargă la film, îmi zice ea.

— Și nu fug?

— Shilpa vrea să fie aici, zice Shahanna. Nu-i e datoare lui Mumtaz. Poate să plece când vrea.

Nu înțeleg.

— Mama ei era de meserie, iar acum a ajuns și ea. E o meserie de familie.

— Dar Monica?

— Monica pleacă acasă peste vreo lună.

— Bine, dar ar putea să fugă înainte să-și acopere toată datoria, zic.

— Cică Monica are un copil acasă, spune Shahanna. Dacă fuge, Mumtaz o să-i ia copilul.

— La ce-i trebuie lui Mumtaz copilul?

— Poate să-l schilodească – să-i taie mâna sau piciorul – și să-l vândă vreunei cerșetoare, zice ea. Oamenii miloși îți dau o rupie în plus dacă ai un copil bolnav.

Așa încât îmi închipui o lume hâdă, în care copiii sunt schilodiți pe viață pentru o rupie, două în plus. Și încă o lume plină de mirese, crăițe, mașinării de ploaie și cai albi.

Vânzătorul ambulant

În afară de bătrânul zarzavagiu, în casă nu mai vine în timpul zilei decât băiatul care vinde ceai din coșulețul de sârmă.

Pe față de-abia dacă-i mijesc tuleiele și e tare slăbănog și murdar, însă fetele îl tachinează și îi fac ochi dulci, zicându-i că-i dau o sărutare pe ceai. Și el flirtează și glumește, însă nu se duce niciodată cu ele în pat.

Azi mă uit cum se hârjonesc, când băiatul se întoarce spre mine.

— De ce nu cumperi niciodată ceai de-al meu? mă întreabă el pe limba mea.

Mă sfiesc să-i răspund. Altfel, i-aș spune că îmi pun toți banii deoparte ca să mă duc într-o zi acasă. Însă mi-e rușine că băiatul ăsta din țara mea mă vede aici, în locul ăsta rușinos, așa că fug din odaie fără să-i răspund.

Ce-am învățat azi

Aproape am terminat caietul. În el am vechile calcule pe care mi le-a dat de rezolvat învățătoarea mea de la munte. Cuvintele ciudate pe care le-am învățat pe drum, cu Nenea Soț. Mai multe pagini pe care am calculat datoria față de Mumtaz și cât am câștigat până acum.

Iar acum mai am pagini pline de cuvinte în hindi și engleză, pe care le-am învățat de la Harish. Cuvine frumoase, cum sunt:

bomboană,
pâine,
greier,
stilou,
creion,
rochie,
brățară,
radio,
găină,
vacă,
desene animate
și *telecomandă*.

Când intră Shahanna, mă vede scriind în caiet.

— Să nu cumva să te vadă Mumtaz sau Shilpa, zice. Dacă află că știi să scrii și să citești, o să creadă că ai de gând să fugi.

Încuviințez.

— Iar atunci o să te încuie iar în camera aia.

Azi, mergând în bucătărie, trec pe lângă odaia unde se plăteşte şi o văd pe Shilpa cumpărând o sticlă de băutură de la vânzătorul ambulant. Îi tremură mâinile când îi întinde banii. Dă pe gât jumătate din sticlă şi-i zice băiatului să plece. Acesta se uită pe furiş la mine trecând în fugă, iar când mă vede Shilpa că o pândesc, mă scuipă zicându-mi să-mi văd de-ale mele.

Mai târziu o întreb pe Shahanna cum de bea Shilpa băutura aia scârboasă.

— Îi place, zice ea.

Nu înţeleg.

— Mama ei i-a dat să bea aşa ceva când era mică, ca să suporte mai bine durerile când era cu clienţii ei. Zice că pe atunci nu-i plăcea deloc. Însă acum îi place prea mult.

Ce mai faci?

Când mă vede Harish, mă întreabă în limba pe care o învăț acum:

— *Ce mai faci?*

— *Bine, mulțumesc*, îi răspund. *Dar tu?*

Îmi place tare mult să rostesc noile cuvinte.
Chiar dacă nu sunt deloc adevărate.

Un vocabular ciudat

Acum, Harish mă învaţă cuvinte americane dintr-o altă carte de poveşti. A primit cartea de la o femeie albă, care are o şcoală specială, unde se cântă şi se joacă – Harish se duce acolo sâmbăta.

Zice că doamna din America e de treabă. Zice că Anita se înşală, americanii nu fac deloc de ruşine copiii din bordeluri. Zice că Mumtaz i-a turnat povestea asta ca să nu fugă.

Nu ştiu pe cine să mai cred.

Însă ştiu, din cartea de poveşti, că America asta este un loc ciudat.

Lumea de acolo e bogată ca regii.
Păsările de acolo sunt mari cât un om.
Mănâncă o gustare dulce din zăpadă.
Iar copiii joacă jocul acela în care dau în mingea alb-negru, ca la televizor.
E jocul lui David Beckham, zice Harish.

Iată ce cuvinte americane cunosc:
Big Bird,
Elmo,
ice cream,
soccer.[1]

[1] Big Bird, Elmo (personaje din serialul pentru copii *Păpuşile Muppets*), îngheţată şi fotbal (în engl. în orig.) (n. tr.).

Nu te pune cu bucătăreasa

Azi am învățat o nouă frază în hindi: *„Nu te pune cu bucătăreasa, c-o să-ți scuipe în supă."*

Harish o zice foarte solemn, iar la început nu știu ce înseamnă *bucătăreasă*.

Așa că se face că amestecă ceva. Tot nu mă prind.

Atunci îmi schițează o femeie cu fundul mare în caietul lui. Apoi sare și-și umflă stomacul, tropăind prin odaie cu piciorușele lui ciolănoase de băiat – îi imită perfect mersul zgomotos.

— *Bucătăreasa!* strig până la urmă.

Harish râde lăsându-și capul pe spate.

Și eu râd.

E ciudat să râd după atâtea luni, mi se pare ceva straniu și bine cunoscut totodată.

Însă cumva nu-mi vine deloc greu.

Din întâmplare, un gest frumos

Bărbatul care a venit în odaia mea azi nu a fost ca restul. Era tânăr, curat și tandru.

Nu s-a ridicat pur și simplu când a terminat și s-a încheiat la prohab și nici nu a adormit pe mine cum mai fac unii. Nu și-a aranjat părul în oglindă, ca apoi să iasă fără să zică nimic.

M-a ținut în brațe.

Poate a fost o întâmplare. Sau poate a uitat unde e și și-a închipuit o clipă că e cu iubita lui.

Însă m-am trezit că mă bucur cu adevărat de această plăcere simplă – să mă țină cineva în brațe. M-a încălzit cu trupul său așa cum încălzește soarele Himalayei pământul. Avea pielea moale și catifelată ca boticul lui Tali. Iar mulțumirea din trupul lui m-a pătruns ca o ploicică de seară.

Așa că l-am ținut și eu în brațe.

L-am cuprins încet cu brațele și mi-am îngăduit să rămân așa.

Într-un sfârșit, ne-am despărțit. Eu i-am dat drumul ultima.

S-a ridicat și m-a privit cumva timid.
— Mulțumesc, mi-a zis.

Harish m-a învăţat cum să zic mulţumesc în limba lui, însă părea un cuvânt prea sărac pentru ceea ce simt că-i datorez acestui bărbat.

Oare sunt drăguță?

În zilele de după cea în care m-a ținut bărbatul în brațe, mă cercetez în oglindă. Mă studiez așa cum sunt de fapt, nu cum apar când sunt dată cu ruj și creion și port o rochie străvezie.

Uneori, văd o fată care devine femeie.
Alteori, văd o fată care îmbătrânește cu zile.

Desigur, nu contează. Pentru că acum n-o să mă mai vrea nimeni.

Nu mai număr

Au trecut douăsprezece zile de când a venit bărbatul care m-a ţinut în braţe.

Am hotărât să nu mai număr zilele până la întoarcerea lui.

O înțeleg pe Monica

Aici toată lumea se teme de toanele Monicăi. Când a pus bucătăreasa un cântec trist la mașinăria cu muzică, Monica a tras-o de coadă până a oprit-o. Când Anita a întrebat-o dacă chiar are un copil acasă, Monica a tras-o de ureche până a urlat de durere. Iar când Shahanna a intrat fără să ceară voie în odaia ei, Monica a aruncat în ea cu o pereche de pantofi.

Însă ciudat e că pe Monica o mai apucă să facă și gesturi frumoase. Odată, când doctorul cu mâinile murdare s-a lipit de mine pe un coridor mai dosnic, Monica l-a smuls de-acolo, zicându-i că trebuie să plătească și el ca toată lumea. Iar alaltăieri i-a dat Anitei o sticluță de ojă, zicându-i că n-o să-i mai trebuiască luna viitoare, când pleacă acasă.

Așa că, atunci când o văd uitându-se singură la televizor, intru pe furiș în odaie și mă așez fără zgomot lângă ea, neștiind cu care Monica am de-a face.

Ea mă studiază și-și aprinde o țigară:

— Știi să scrii, așa-i?

Știu. Acasă lumea se mândrește cu un asemenea talent. Însă, din câte mi-a zis Shahanna, aici e periculos să recunoști așa ceva.

— Fetița mea știe să scrie, zice ea. Eu îi plătesc școala. Deci e adevărat ce se zvonește despre copilul Monicăi.

— Îi plătesc doctoriile, zice Monica săltându-și bărbia ascuțită. Și o operație pentru tata. Și o pereche de ochelari pentru soră-mea.

Îmi salt și eu bărbia atunci.
— Eu le plătesc alor mei un acoperiș nou la casă, zic.

Monica dă fumul afară.
— O să ne mulțumească, zice. O să ne mulțumească și o să ne cinstească atunci când o să ajungem acasă.

Nici nu îndrăznesc să-mi închipui, ziua aceea e atât de îndepărtată, că pare un vis.

— Mi-a scris soră-mea că fetița mea strâmbă din nas când îi dă terci de ovăz, spune Monica.

Încerc să-mi închipui o Monica micuță și aprigă.

— Parc-o văd cum o ciupește pe sora ta când încearcă să i-l vâre pe gât, zic.

Monica pare o clipă mirată, după care râde și mă ciupește ușor de ureche și ne uităm împreună la lumea din televizor, plină de mirese și de cai albi.

Un dar

Azi, îmi spune Harish, e sărbătoarea fraţilor şi a surorilor. Îmi arată păpuşa de cârpe pe care vrea să i-o dăruiască Jeenei.

— I-am luat-o cu banii mei, spune el.

Apoi îmi întinde un creion. E foarte galben şi miroase a cărbune şi cauciuc. Şi a sorţi de izbândă.

— Pentru tine, zice.

Apoi fuge cu zmeul în mână. Mă bucur, căci se întâmplă ceva ciudat. Ceva de mirare şi de neoprit.

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă. O clipă îmi atârnă în vârful nasului, apoi îmi picură pe poalele rochiei, desenând un cerculeţ întunecat.

Aici m-au bătut,
m-au închis,
m-au siluit de o sută de ori
şi de încă o sută de ori.
M-au înfometat,
m-au înşelat,
m-au păcălit
şi m-au necinstit.

Ce straniu că mă pierd toată de la o simplă faptă bună, din partea unui băieţel cu un creion galben.

A doua zi aștept la fereastră să se întoarcă Harish de la școală. Îl văd cum vine pe străduță, jucându-se cu o conservă pe post de minge. Ciocănesc în geam și peste câteva minute îl aud urcând scările în fugă.

Când intră în odaia noastră, îi întind darul: e o minge din cârpe, sunt bucăți din șalul meu vechi de casă legate unele de altele, într-un ghem tare și rotund.

Se uită nedumerit la ghemul de zdrențe.

— O minge de fotbal, îi zic.

Ia mingea de cârpe și o ține în vârful piciorului. Încuviințează mulțumit. O plimbă prin odaie. Apoi o șutează zdravăn spre ușă. Își întinde larg brațele, ca o pasăre în zbor, și-mi aruncă un mulțumesc peste umăr.

Apoi a dispărut. Aud cum se închide ușa din față și fug la fereastră să-l văd cum se preschimbă într-un David Beckham desculț, care pornește pe străduță, ferindu-se din calea cumpărătorilor și a ricșelor.

Îl urmăresc din ochi cât pot. O parte din mine nu mai e în Casa Fericirii.

Tot nu mai număr

Au trecut treizeci de zile de când a venit bărbatul care m-a ţinut în braţe.

Am hotărât că nu se mai întoarce.

Și-a dat toate fardurile și zorzoanele elegante. Chiar i-a dat Shahannei pantofii cu care a aruncat în ea. A venit la mine-n odaie să-și ia rămas-bun, însă m-am ascuns sub pătură și m-am făcut că dorm, ca să nu-mi vadă invidia din inimă.

După ce a plecat, am găsit pe pernă revista de cinema pe care mi-a lăsat-o.

În după-amiaza aceea bucătăreasa a pus un cântec trist la mașinăria de muzică. Iar noi, restul care am rămas în Casa Fericirii, l-am ascultat până la capăt, prea nefericite ca să mai plângem.

Îmi pare rău

Până când a venit Harish acasă azi, a apus soarele și trebuie să-mi încep munca. Însă tot apucă să mă învețe două lucruri noi înainte să se ducă pe acoperiș cu zmeul.

Mai întâi mă învață cuvântul *bile*. Întinde mâna și-mi arată mingiuțele colorate de sticlă. Din câte-mi dau seama, mă lămurește că a întârziat la lecția de azi pentru că s-a jucat cu bilele la școala americancei, cu amicii lui.

Apoi mă mai învață și să zic „îmi pare rău" Îmi spune că e foarte trist că nu putem să ținem azi lecția. Asta înseamnă când zici *îmi pare rău*.

Îi ciufulesc părul zicându-i să nu fie trist. Oricum, zic eu, mă doare prea tare capul ca să ținem lecția.

Cât mă costă un leac

Zac pe pat asudată toată și mă chinui să mă trezesc.

Mă fură un vis în care mă joc cu Gita de-a țopăita-ntr-un picior în praful drumului dintre căscioarele noastre. Se apleacă, ia o pietricică dintr-un pătrat pe care l-am desenat cu bățul, apoi țopăie mai departe, legănându-și cosițele lungi și negre, în ritmul cântecului pe care îl fredonează. Apoi se întoarce spre mine și-mi face semn să vin. Însă acum s-a preschimbat cumva în tanti Bimla și cântă mai departe printre dinții înnegriți.

Când deschid ochii văd unde locuiesc acum: o odaie igrasioasă cu patru paturi, patru perdele murdare atârnate de tavan și gratii de fier la fereastră.

Acum tremur de frig. Îmi trag cearșaful subțire peste umeri, însă tot tremur. Mă vâr în perete cuprinzându-mă cu brațele și peste puțin timp iar nădușesc.

Mă simt așa de ieri-noapte. Tot dorm și mă trezesc, ard și mă apucă frigul. Trupul meu se luptă de fiecare dată.

Acum îl văd pe Harish, în tricoul cu David Beckham, stându-mi la căpătâi. Îmi pune mâna pe frunte. Dac-aș putea vorbi i-aș zice să nu mai plece de lângă mine, să stea așa, cu mâna lui rece, rece pe fruntea mea. Însă se face nevăzut.

Și iarăși visez. Că zbor – purtată de zmeul său – sus deasupra piscului înzăpezit în coadă de rândunică, iar el e jos pe pământ și tot desfășoară sfoara, și mai mult, și mai mult, până se preschimbă într-un punctișor pe pământ, jos de tot.

Mă întorc pe pământ când aud un glas mânios. E Mumtaz.

— Prefăcuto, îmi zice ea. Scoală-te din pat.

Deschid ochii și o văd deasupra mea și pe Harish lângă ea, clătinând din cap. Își lasă iar mâna pe fruntea mea și-i zice lui Mumtaz ceva, de se încruntă imediat. Dă din braț de parcă ar alunga un țânțar și-l îndepărtează de-acolo.

— Te-ai spălat? zice ea. După bărbați. Te speli acolo, jos?

Încerc să dau din cap, însă îmi simt capul greu și dureros, e prea departe ca să-l fac să m-asculte. Nu pot decât să închid ochii.

Acum sunt în alt pat. O femeie blajină în alb stă aplecată deasupra mea și îmi ține pe frunte o cârpă rece. Îmi zice c-o să-mi aducă niște dulceață din aceea americană din zăpadă, apoi se face nevăzută.

Acum sar pe fereastra noii case și mă furișez pe străzi în cămașă de noapte, trec pe lângă vânzătorul de alune, pe lângă copiii care bat mingea, pe lângă femeile care cumpără pânzeturi, pe lângă potăile care amușinează prin gunoaie, iar apoi fug și tot fug spre casă.

— Na, zice un glas. Ia astea.

Deschid ochii.

Mumtaz mă privește de sus. Mumtaz, cu fața ei plină, de mango, a luat locul femeii blajine în alb și-mi întinde două pilule albe.

Acum înțeleg că femeia, cârpa ei rece, dulceața de zăpadă și fuga au fost doar un vis.

Mumtaz îmi saltă capul de pe pernă, îmi pune pilulele pe limbă, apoi îmi duce un pahar de apă la buze.

Înghit și, doar o clipă, o iubesc.

O iubesc ca pe o mamă, pentru că-mi dă doctoria care mă lecuiește de febră, de nădușeală, de friguri și de tremurat. O iubesc pentru că nu mă aruncă în stradă și pentru că mă îngrijește.

Întind mâna să-i mulțumesc, însă ea se fâțâie prin jur, mai pune două pilule pe masa de la capul patului și-mi umple paharul cu apă.

— Ia pastilele astea diseară, zice ea. Și, cât ai bate din palme, o să te întorci la muncă.

Apoi își desface brâul și scoate caietul de socoteli. Își umezește vârful creionului cu limba și scrie un număr în caiet.

— O să-ți ia câteva zile să acoperi costul doctoriei, îmi spune.

Apoi pleacă.

Și, oricât m-aș strădui, nu mai reușesc să visez nimic.

O bătrânică

Peste câteva zile, când mă înzdrăvenesc destul cât să mă ridic din pat, trec pe lângă o oglindă. Chipul care se uită la mine de acolo pare unul de moartă.

Are ochii goi. E bătrână și obosită. Bătrână și mânioasă. Bătrână și tristă. Bătrână, bătrână, are o sută de ani.

Îi vorbesc cum m-a învățat Harish.

— *Mă numesc Lakshmi*, îi zic. *Sunt din Nepal. Am treisprezece ani.*

O moartă vie

Azi la masa de dimineață văd o figură necunoscută, aplecată peste castronul din care mănâncă orez cu degetele. Apoi văd că e Monica.

— Ei, face ea ciudat de veselă. Tata și-a revenit după operație.

Zâmbește larg, prea larg. Mă tem de fericirea ei furioasă.

— Are nevoie de baston, zice ea. Însă e încă zdravăn ca un țap.

Dau încet din cap, neștiind ce să zic.

— Ia uite, zice.
Își dă jos șalul și-și arată brațele și umerii plini de vânătăi proaspete.

— Mi le-a făcut cu bastonul.

Mă strâmb.
Însă Monica râde amar.

Nu înțeleg.
— Parcă ziceai că o să ne cinstească și o să ne mulțumească, zic.

Pufnește.

— Când au aflat că vin, zice, mi-au ieșit în cale la marginea satului și s-au rugat de mine să nu mă întorc și să-i fac de rușine.

— Ți-ai văzut măcar fata? zic.

Monica nu poate să se uite în ochii mei.

— I-au zis că am murit.

Pushpa e la pat de trei zile și trei nopți, iar acum a venit Mumtaz la noi în odaie.

— Dacă nu te dai jos din pat să primești clienți, zice ea, o să te trezești aruncată pe stradă.

Pushpa dă din cap, se ridică încet și se lasă în genunchi, să-i sărute picioarele lui Mumtaz.

— Te rog, o imploră ea. O să lucrez la noapte, promit.

Apoi o apucă un acces de tuse. Tușește până-i curg lacrimile și scuipă sânge într-o cârpă.

— Pfui, face Mumtaz. Nu mai am ce să fac cu tine! Ce bărbat vrea să facă dragoste cu o mortăciune?

— Fie-ți milă, plânge Pushpa împreunându-și mâinile rugător. Gândește-te la copiii mei.

Mumtaz îi râde în nas, apoi văd că-i sticlesc ochii, ca doi bănuți noi.

— Ai putea să faci ceva, spune Mumtaz.

Pushpa se uită la ea plină de speranță.

— Vinde-mi-o – și o arată pe Jeena, care doarme pe păturica ei. Peste câțiva ani, când se face mai mare, pot să câștig bani frumoși cu ea.

Pushpa nu pare să înţeleagă.

— Unii bărbaţi dau o mulţime de bani, zice Mumtaz, ca să se culce cu o fată neprihănită. Cred că aşa pot să se vindece de boli.

Îşi pune mâna zâmbind pe umărul subţirel al Pushpei.

Apoi se aude un sunet nepământesc. E un sunet sălbatic, animalic, un urlet de jale, de mânie, când femeia slăbită de boală de la podea se agaţă de fustele grasei care o priveşte de sus.

E un sunet dincolo de orice grai omenesc.

Cum arată disperarea

Tot restul după-amiezii, Pushpa stă pe pat, cu capul în mâini. Shahanna încearcă s-o mângâie, însă Pushpa se uită în gol, fără să mişte un deget. Într-un sfârşit se ridică, o înveleşte pe Jeena cu o păturică până la bărbie şi-i şopteşte:

— Nu te teme, zice, n-o las pe femeia aia să te ia.

Apoi se întoarce Harish de la şcoală, roşu la faţă şi ostenit după ce s-a jucat de-a fotbalul. Îi zâmbeşte larg mamei sale, bucuros s-o vadă că s-a ridicat din pat, însă se opreşte apoi, când o vede nenorocită.

Niciunul nu zice nimic. Harish îşi scoate doar lădiţa de tablă de sub pat şi încep să-şi facă bagajele.

Mă uit amuțită la ei – Harish își face sul salteaua și Pushpa își pune lucrurile, adică o perie, un flanel și o poză cu soțul ei, în lada lui Harish.

Anita stă pe pat și o ține pe Jeena strâns la piept, iar cele două jumătăți ale fetei sale strâmbe și chinuite se potrivesc de data asta, cuprinse amândouă de nefericire. Într-un sfârșit, Anita sărută fetița pe creștet, i-o întinde Pushpei și iese iute din odaie, plângând.

Harish se uită la mine.

— *Ce mai faci, Lakshmi?* mă întreabă.

Așa mă întreabă de obicei, numai că i se frânge glasul copilăresc când îmi rostește numele.

Nu fac deloc bine, nu pot să mă prefac. Însă nu știu niciun cuvânt destul de încăpător pentru tristețea mea.

Îmi mușc buza și ridic din umeri.

Harish își întoarce privirea și își vede de împachetat.

— Unde mergeți? zic.

— O s-o întreb pe învățătoarea din America dacă știe unde am putea să stăm până se face mama bine, spune el. Până atunci, trebuie să câștig destui bani.

Vără mingea de fotbal din cârpe în ladă și o închide.

— Am auzit că şi copiii câştigă cincizeci de rupii pe săptămână, zice, dacă sparg pietre pe marginea drumului.

Ridică lada, opintindu-şi braţele uscate şi mă întreb cât o să reuşească să spargă pietre cu braţele lui plăpânde.

Îi arăt cartea americană de poveşti pe care a lăsat-o afară.

— Să n-o uiţi.

Îşi mută lada în cealaltă mână.

— Ţi-o las ţie, zice.

Harish o ia spre uşă, târând lada după el.

Toate cuvintele pe care le-am învăţat de la el, toate cuvintele acelea frumoase, nu-mi mai sunt de niciun folos.

Într-un sfârşit, îmi amintesc cum să-i răspund la întrebarea de adineauri, „Ce mai faci, Lakshmi?", pe care mi-a pus-o de parcă ar fi o zi ca oricare alta.

— Harish, zic.

Se uită la mine.

— *Îmi pare rău*, zic. Asta fac.

Apoi a plecat.

Tot repet

— *Lakshmi*, vorbesc eu singură. *Mă numesc Lakshmi.*

Acum, că Harish s-a dus, nu-mi mai spune nimeni pe nume.

Îmi zic eu.
— *Mă numesc Lakshmi,* repet. *Sunt din Nepal.*
Am treisprezece ani.

Nu sunt sigură, însă bănuiesc că a trecut destul timp, deja am paisprezece ani.

Ca Anita

Acum mă uit la televizor după-amiază, cu capul pe umărul Shahannei. Însă fără Harish sunt ca Anita.

Nu pot să zâmbesc, chiar dacă aș avea de ce.

În locul lui Harish

Monica vine azi la mine în odaie, ținându-și mâinile la spate.

— Celelalte sunt jos? îmi șoptește ea.

Încuviințez din cap. La ora asta e *Dragoste și putere*. Celelalte fete râd și aplaudă, iar eu stau sus în pat și mă prefac că trebuie să se întoarcă Harish din clipă-n clipă, ca să ne vedem de lecții.

— Uite, zice. Ia-o.

Și îmi întinde ceva cenușiu și ponosit.

Când o cercetez cu grijă, văd că e o veche păpușă de cârpe, păstrată cu drag vreme lungă, până s-a tocit de tot. Nasturii din dreptul ochilor i-au dispărut. Gura îi e doar o cusătură micuță, roșie. Rochița îi e străvezie și decolorată.

— Ți-o dau ție o vreme, îmi zice. Știi, s-o ai în locul lui Harish.

O zice atât de iute, că de-abia îi deslușesc cuvintele.

Mă ridic să-i mulțumesc, însă deja a ieșit.

Și atunci înțeleg cumva că Monica, liana setoasă, care știe cum să șmecherească bărbații să plătească în plus, doarme cu păpușa asta ponosită de cârpe.

Un client ciudat

N-am mai văzut om care să arate atât de straniu. Are o piele rozalie, de porc. Părul de culoarea paiului. Ochii albaştri ca gheaţa. Şi poartă nişte pantaloni scurţi care-i lasă dezvelite picioarele păroase de maimuţă. Însă seamănă la înfăţişare cu oamenii din cartea de poveşti a lui Harish.

E prea prietenos americanul ăsta rozaliu. Îmi strânge mâna când mă salută, cu un gest ciudat şi necuviincios, încât îmi trag braţul în spate.

Mă salută în limba mea.

Nu-i răspund.

— Cum te cheamă? îmi zice.

Rosteşte cuvintele greoi şi stângaci, de parc-ar avea *roti* în gură.

— Numele, zice el iar, şi mai tărăgănat. Cum te numeşti?

Rozaliul e primul om care m-a întrebat cum mă cheamă de când sunt aici, însă nu-i zic.

— Câţi ani ai?

Știu ce trebuie să-i răspund. Însă, nu știu de ce, nu-mi vine să-l mint pe străinul cel rozaliu. Ridic din umeri.

Nu se lasă tulburat de bădărănia mea. Zâmbește chiar, iar ochii săi albaștri ca gheața îi par ciudat de calzi.

— Te țin aici deși vrei să pleci?

Dacă *vreau*? De mult nu mai vreau nimic, îmi vine să-i răspund.

Îmi vine să-l iau la pumni pe rozaliu.

Îmi vine să-l scuip pe străinul ăsta, cu mila rece care i se citește în ochi, cu felul lui prostesc de a-mi stâlci limba și întrebările lui nepoliticoase, care mă silesc să-mi privesc în față toate umilințele pe care le îndur în viața asta.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

Scoate o cărticică din buzunar, îi cercetează paginile tocite și apoi se uită la mine. Începe să mă întrebe ceva, pe un ton tărăgănat și grijuliu.

— Vrei să pleci de aici?

Știu ce-i cu americanii ăștia. Doar mi-a zis Anita. N-o să mă fraierească el să plec de aici ca să mă dezbrace și să arunce oamenii cu pietre în mine, și să-mi zică destrăbălată.

Clatin din cap că nu.

— Nu vrei să pleci de aici?

Mă uit doar la el.

— Pot să te duc undeva unde o să ai haine noi, zice. Și mâncare bună. Și nu trebuie să te culci cu bărbați.

Mă fac că nu-l înțeleg. Pentru că nu-l înțeleg.
Nu înțeleg cum o să-mi acopăr datoria față de Mumtaz în locul de care zice el.

— Vrei să mergi acolo?

Clatin din cap că nu.

— E o casă curată, zice.

Nici nu clipesc.

Își scoate portofelul din haină. Mă aștept să văd cât de bogat e, însă el doar îmi întinde un cartonaș alb. Pe el sunt multe cuvinte americane pe care nu știu să le citesc, iar în mijloc e desenată o pasăre în zbor.

Îmi vâr cartonașul în brâu.
Apoi bărbatul pleacă.

Ce bărbat ciudat, să plătească doar ca să stea de vorbă cu o fată.

Un pericol mărunt

Cercetez cartonașul acela american ciudat. Pe el sunt cuvinte și numere scrise mititel.

E un lucru micuț, fragil și ușurel, însă știu că pot să mă aleg cu o bătaie dacă îl văd Mumtaz sau Shilpa.

Dacă-l arunc la găleata de gunoi din bucătărie, o să-l vadă celelalte.

Dacă-l arunc pe fereastră, s-ar putea să mă vadă Mumtaz.

Așa că iau cartonașul periculos și-l dosesc sub salteaua de pe podea.

Până îmi dau seama cum să scap de el cât mai bine.

Apoi mă duc jos și încerc să mi-l scot cu totul din minte pe vizitatorul acela ciudat.

Un secret

Există un răstimp, între lumină și întuneric, în care pe ferestre pătrunde miros de ceapă prăjită. În oraș a început vremea gătitului. Este cel mai trist miros din lume, pentru că aici, în casa lui Mumtaz, înseamnă că încep să apară bărbații.

Mă uit pe fereastră, jinduind cu toată ființa după mirosul acela, când intră Shahanna.

— Shahanna, zic. Poți să păstrezi un secret?

Se uită în jur, să se asigure că suntem singure, apoi încuviințează.

— Zilele trecute am avut un client american, zic. Mi-a zis că poate să mă ia de aici.

Shahanna face un pas spre mine, mijindu-și ochii negri bănuitoare.

— Ți-a zis că-ți plătește el datoria la Mumtaz?

Clatin din cap.

— Atunci cum scapi de *goondas*?

— Nu știu, zic.

— Știi ce zice Anita, îmi șoptește ea. Zice că americanii o să te păcălească, o să te facă de rușine și o să te pună să mergi goală în văzul lumii.

Dau din cap. Mă gândesc dacă să-i zic despre casa curată și hainele noi pe care mi le-a făgăduit.

— Poate, zic eu, Anita se înșală.

Shahanna se uită pe fereastră, jos în stradă.

— Însă Anita e singura dintre noi care a ajuns afară, zice.

O clipă, rămânem amândouă tăcute și ne uităm cum trece lumea prin fața ferestrei zăbrelite.

Apoi Shahanna mă apucă de mâini.

— Dacă se întoarce, o să mergi cu el? mă întreabă.

Nu știu ce să-i zic.

Shahanna mă strânge tare de mâini și mă privește aprins, cum n-am mai văzut-o niciodată pe prietena mea cea blajină.

— O să mă iei și pe mine cu tine?

Mă dau în spate. Shahanna s-a purtat întotdeauna frumos cu mine de când am ajuns aici. Ea m-a învățat să supraviețuiesc aici. Însă acum mă sperie s-o aud vorbind atât de nebunește.

Însă mai degrabă mă sperie să-mi închipui cum ar fi să trăiesc undeva afară.

Pană de curent

Acum că suntem în lunile de arşiţă şi secetă, în unele nopţi tot oraşul se cufundă în întuneric. Luminile electrice se sting, maşinăria de muzică amuţeşte, maşinăria cu palete de palmier nu se mai învârteşte şi, preţ de-o clipă, întregul oraş încremeneşte.

Pare sfârşitul lumii.

De-ar fi aşa.

Fără leac

Azi îmi vâr micuța păpușă de cârpe a Monicăi sub rochie și mă furișez pe coridor să i-o înapoiez, însă când dau colțul, mă prinde Shilpa.

— N-o mai căuta pe prietena ta, îmi zice. E afară în stradă.

Rostește cuvintele greoi și îngălat, ca atunci când bea băutura pe care și-o ia de la vânzătorul ambulant. Mă întreb dacă am înțeles bine. Dau fuga la fereastră și mă uit jos în stradă. Văd tabloul obișnuit: vânzători, școlari care bat mingea, un polițist care fumează o țigară. Nici urmă de Monica.

— Unde e? zic.

Shilpa dă din umeri.

— Mumtaz nu mai are ce face cu ea.

— De ce? zic. Monica făcea mulți bani.

— N-ai aflat? zice. S-a molipsit de virus.

În orașul ăsta sunt multe boli și multe leacuri.

Pentru boala frigurilor poți să iei pilulele albe. Pentru boala tusei poți să bei un ceai special. Pentru boala mâncărimii poți să te dai cu o alifie aurie. Pentru arsura din vintre poate să-ți facă doctorul cu mâini murdare injecție.

Însă virusul e fără leac.

Vânzătorul ambulant

Mă tot uit de ceva timp la vânzătorul ambulant.

Nu cumpăr ceai de la el, însă nu mai fug din odaie când vine el.

Știu că-i dă Anitei ceaiul și dacă ea n-are bani să-l plătească până a doua zi. Știu că pune mai mult zahăr în ceaiul bucătăresei în schimbul unui codru uscat de pâine. Și știu că uneori o mai înșală pe Mumtaz la rest dacă nu e atentă.

Îl aud venind în fiecare zi la ușa bucătăriei, în zornăitul ceștilor de ceai purtate în coșuleț. Și în fiecare zi mă întorc cu spatele, ca nu cumva să dau vreo rupie pe acest mic răsfăț de care m-am dezvățat.

Azi, când sosește el, sunt singură. Îmi întinde un pahar de ceai. Azi e frig, iar ceaiul său e cald și parfumat, însă mă fac că nu-l văd.

Își duce paharul la buze și se face că bea.

— Vrei un ceai azi? zice.

Are niște ochi căprui-închis, ca ai lui Tali.

Clatin din cap.

Își lasă privirea în pământ și își freacă picioarele goale unul de altul. Pare gata să mai zică ceva, însă mă întorc cu spatele, tot gândindu-mă la ceaiul lui, cât de bun ar fi,

cât de plăcut mi-ar încălzi mâinile, gâtlejul şi tot trupul. Apoi băiatul dispare pe coridor, clinchetind şi zornăind din coşuleţul cu ceai.

Iată ce-mi amintesc:

Era în toiul după-amiezii. Shahanna era sus, se dădea cu ojă pe unghii, Mumtaz era plecată să-și croiască un sari nou, iar eu stăteam cu Anita la televizor, cu restul fetelor, când s-a auzit o larmă ca de tunet la ușa din față.

— Poliția! a strigat un glas de bărbat.

Goonda de la ușa din față, un băiat slăbuț care lucra pentru Mumtaz doar de câteva zile, a sărit în picioare și a luat-o la fugă spre ușa din spate. Fetele s-au ridicat într-o clipă de unde stăteau și s-au risipit ca gândacii. Eu nu reușeam să mă urnesc.

Anita o luase în fugă spre bucătărie, însă când a văzut că înlemnesc, s-a întors, m-a luat de mână și m-a tras după ea. Bucătăreasa ne aștepta, ținea deschisă o ușă de sub chiuvetă. Anita s-a vârât prima înăuntru și m-a tras și pe mine.

De-abia dacă încăpea un om în locul acela micuț și întunecat, d-apoi doi, așa că, după ce a închis ușa, ne-am îngrămădit una în alta, printre țevi, cârpe și căldări, ținându-ne răsuflarea.

N-a trecut mult și s-au auzit strigăte. Glasuri de bărbați tot mai aproape. Pași grei venind spre noi, pe coridor și apoi în bucătărie. Un bărbat a țipat la bucătăreasă. Aceasta l-a înjurat.

S-au deschis ușile dulapurilor, apoi s-au trântit la loc. S-a auzit cum se varsă niște orez, apoi zăngănit de tigaie izbită de podea, țipetele și tropăitul bucătăresei.

Pașii au venit mai aproape, și mai aproape, apoi s-au oprit.

Anita m-a apucat de mână și ne-am ținut strâns.

Apoi s-au auzit glasuri mânioase de la etaj. Am auzit zgomot de mobilă răsturnată, de lemn rupt, strigăte de bărbat, plâns de femeie.

S-a auzit un ropot de pași, care au luat-o apoi la fugă. După aceea, bărbații s-au îndepărtat de ascunzătoarea noastră.
Apoi s-a auzit un bufnet greu, o izbitură și apoi liniștea.

După aceea n-am mai auzit decât mormăieli și târșâit de picioare. Într-un final, cineva a trântit ușa din față.

Când s-a lăsat în sfârșit liniștea, a venit bucătăreasa să deschidă dulapul. Eu am ieșit, însă Anita nu s-a dat dusă. Când s-a târât în sfârșit afară, am văzut că Anita făcuse pe ea.

Iată ce-am văzut apoi: orez și linte, făină și condimente, mâncarea care ne-ar fi ajuns o săptămână era risipită pe podea, iar din ea ronțăiau doi șobolani, cu care se războia bucătăreasa ca să nu piardă ce mai rămăsese. În camera de lângă, televizorul era căzut la podea, cu fereastra lui fermecată făcută acum țăndări.

Am dat fuga sus și am văzut că în odaia noastră era o dezordine de nedescris, paturile erau răsturnate, iar posterele cu staruri de cinema ale Anitei erau desprinse de pe perete.

Cel mai mult m-am îngrozit de ceea ce n-am văzut acolo: pe Shahanna.

După dezastru

Când ies restul fetelor din ascunzători și se întorc și acelea care au fugit pe străduță, ne strângem toate grămadă în odaia cu televizorul. Bucătăreasa dă fuga la prăvălia de sariuri, după Mumtaz.

— Pun pariu că americanii sunt de vină, șoptește Anita.

— Poliția e de vină cel mai probabil, spune Shilpa scuipând. Uneori mai vin să salte câte o fată când întârzie Mumtaz cu plata.

Înghit în sec, fără să spun nimic.

Mumtaz vine valvârtej în odaia cu televizorul, cu fața ei rotundă, de mango, asudată.

— La muncă, târfe leneșe ce sunteți, ne zice.

Când nu mișcă nimeni, o împinge pe Shilpa, care cade la podea, mai să nimerească într-un morman de cioburi.

— Strângeți mizeria, țipă Mumtaz. Ca să putem să ne primim clienții diseară.

Nu zice nimic de Shahanna.

Iar când îmi fac curaj s-o întreb, mă trezesc cu o curea drept răspuns.

Bârfe

A doua zi la masa de dimineaţă, Anita zice că americanii au luat-o pe Shahanna. Vânzătorul de alune a zis că a văzut totul şi i-a zis bucătăresei, care i-a zis Anitei.

— Probabil au despuiat-o şi au lăsat-o goală în şanţ, spune ea.

Shilpa zice că a fost poliţia. Un poliţist care-i e client i-a spus că au venit din pricină că nu le-a dat niciun ban luna asta.

— Probabil au bătut-o şi au lăsat-o să moară, a spus ea.

Nu îndur să le aud vorbind aşa despre biata şi scumpa mea prietenă, aşa că mă ridic şi plec de la masă. Mai aud o fată zicând că n-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat de fapt.

Mă duc sus în odaia mea, mă întind în pat şi-mi trag pătura subţire peste cap, pentru că ceva mi-e clar oricum: dacă Shahanna a păţit o asemenea nenorocire, totul e din vina mea.

Acum, că am pierdut-o pe Shahanna, Mumtaz zice că trebuie să preluăm și clienții ei.

Îi zic că sunt bolnavă, însă de fapt stau toată ziua în pat și tot citesc și recitesc minunata carte americană de povești de la Harish.

Așa că Mumtaz începe să trimită bărbații la mine în odaie. Tot vin și vin, iar eu zac mai departe nemișcată.

Azi

În timp ce zac în pat după-amiază, văd cum iese un șobolan pe gaura privatei. Se urcă pe cearșaf în pat și o ia iute spre coaja de pâine pe care mi-a lăsat-o Anita probabil pe pernă.

O clipă, ne privim în ochi. Apoi îmi fură micul dejun și fuge cu el între dinți.

Anita zice că Mumtaz o să mă vândă altui bordel. Are fața strâmbă udă de lacrimi. Îmi zice că dacă nu mă scol din pat ca să mă alătur celorlalte fete, o să mă ia de-aici la lăsarea serii.

— Te rog, mă imploră ea.

Nu-mi vine decât să zac în pat și să repet frumoasele cuvinte americane din cartea lui Harish, să le rostesc iar și iar, până se contopesc într-un cântec care îmi alungă orice alt gând.

O simt pe Anita scuturându-mă de umeri și-i văd gura mișcându-se rugătoare și disperată.
Însă glasul îi vine de departe.

Atunci se aude un plesnet.

Îl aud mai degrabă decât să-l simt. Apoi parcă mă ustură obrazul. Și atunci înțeleg că Anita mi-a tras o palmă.

Mă ridic în capul oaselor, ca dintr-un somn lung, și o văd pe biata fată, cu fața ei strâmbă. Ea e tot ce mi-a mai rămas pe lume.

Mă ridic tremurând pe picioare, ajutată de Anita. Mă ia cu brațul de după mijloc și mă duce la oglindă. Apoi își scoate pensulele de machiaj și rujurile și mă pictează pe față cu atâta blândețe, că simt că mi se rupe inima.

Ascunzătoarea

A doua zi când o iau pe coridor, aud o voce venind din dulap.

— Psst, Lakshmi, mă strigă cineva. Aici.

Mă opresc, deschid ușa și o văd pe Anita în dulapul îngust, lipită toată de perete.

— Când mai e vreo razie, zice, eu o să mă ascund aici.

— Bine, Anita, dar oricine poate să deschidă ușa, zic.

Îmi arată un lacăt de metal cu cifre în față.

— L-am furat, zice ea zâmbindu-mi pe jumătate cu fața ei strâmbă, din cămara cu grâne.

Nu înțeleg. Până când îmi arată două prinzători pe partea dinăuntru a ușii.

— Putem să ne încuiem înăuntru, zice. Așa n-o să poată să deschidă nimeni ușa asta.

Încă un american

Acesta apare la uşă cu un aer pierdut. Nu e aşa de înalt ca primul şi are ochii şi părul de culoare închisă, ca orice om normal, însă îmi bate inima tare în piept când arată spre mine şi mă urmează sus pe scări.

Aştept să-mi strângă mâna, însă el se uită doar prin odaie. Aştept să mă întrebe dacă vreau să merg în casa curată, însă el se caută doar prin buzunarele de la pantaloni şi mormăie ceva într-o limbă pe care n-o înţeleg.

Ştiu ce trebuie să fac. Ridic colţul saltelei de pe podea şi bâjbâi după cartonaşul alb pe care mi l-a dat celălalt american. I-l arăt.

Pare nedumerit. Se aşază pe pat. Mă apucă de coadă şi mă trage peste el, iar cartonaşul alb cade pe jos, legănându-se.

Atunci îi zăresc vinişoarele roşii din ochi şi-mi dau seama că miroase a băutură.

Nu e un american bun. E doar un beţiv ca toţi ceilalţi.

Calculele

Au trecut mai bine de două săptămâni de când a plecat Shahanna.

În patul ei doarme o fată nouă, însă n-o bag în seamă.

Nu-mi pasă decât de caietul cu cifre.

Studiez cu atenţie caietul, în care am scris frumos cu creionul:

banii pe care i-am câştigat

şi banii pe care i-am dat lui Mumtaz,

pe machiaj,

pe ojă,

pe orezul stricat pe care-l mănânc zilnic la masă,

pe pat,

pe vizitele doctorului cu mâini murdare.

Azi o să-i arăt calculele, cifrele pe care le-am verificat şi răsverificat, iar şi iar, numerele care arată că la anul pe vremea asta o să mă achit de toată datoria.

Doar un pahar de ceai

Iar vine vânzătorul ambulant la uşa mea. Iar îmi întinde un pahar de ceai. Şi iar clatin din cap că nu.

Îmi văd iar de caietul cu cifre, aşteptând să plece. Însă el vine în odaie, lasă ceaiul pe măsuţa de lângă patul meu şi se duce fără să zică o vorbă.

E interzis să vorbești cu Mumtaz. Shilpa vorbește pentru ea. Însă acum sunt la ușa odăii în care-și numără Mumtaz banii. Aștept.

Ciocăn în tocul ușii.

— Shilpa? Vino-ncoace, nenorocito, zice ea.

Dau deoparte perdeaua și intru în odaia întunecată.

Ridică privirea uluită. Nu zic nimic. Îi întind doar micul meu registru de cheltuieli.

Îl studiază uitându-se când la mine, când la socotelile mele.

— Ești o fată isteață, zice.

Îmi mușc buza.

— Însă uiți mai multe chestii.

Scoate și ea registrul, în care a trecut mai multe cifre decât mine.

— Doctoria pe care ți-am dat-o, zice lingând vârful creionului.
Hainele...
Pantofii din picioare...

Factura de curent...

Şi arată spre tavan, unde pufăie slab ventilatorul.

— Cine crezi că plăteşte distracţiile din casa mea? zice.

Ventilatoarele? Muzica? Televizorul după care vă daţi toate în vânt?

Crezi că nu costă nimic?

Îmi muşc pielea obrajilor.

— Apoi, mai e şi dobânda, zice.

— Doar nu crezi că le-am dat alor tăi atâţia bani şi gata?

Îmi înfig unghiile în carnea palmelor.

— Sigur că nu! ţipă ea. Cer dobândă jumătate din sumă.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile din obraji.

— Eşti tu isteaţă, dar nu foarte isteaţă, aşa-i? zice.

Mă uit mută la ea.

— Hai să-ţi mai fac eu o dată calculele, zice.

Se face că adună şi apoi scade.

— Da, zice. Aşa mă şi aşteptam. Trebuie să mai stai cel puţin cinci ani la mine.

Aici, la Casa Fericirii,
sunt bărbați murdari,
bărbați în vârstă,
bărbați necioplți,
bărbați grași,
bărbați beți,
bărbați bolnavi.

O să mă culc cu toți.

Cu oricare, cu toți.

O să fiu ca Monica.

O să fac tot ce trebuie,
numai să scap de aici.

Acum am un client fidel.

Mă pune să fac ceva scârbos, însă îmi mai dă zece rupii pe asta.

Ieri am avut un client beat. Când a adormit după, l-am căutat în portofel și am mai săltat douăzeci de rupii de acolo.

Ieri a venit la ușă un bărbat schilod. I-am zis că mă culc cu el pe 50 de rupii în plus.

Avertizarea

Pe la jumătatea dimineţii, cu mult înainte să apară clienţii obişnuiţi, vine un bogătan în haine elegante şi cu un ceas auriu şi sclipitor la mână. Celelalte nu s-au trezit încă, aşa că mă duc la el şi-l întreb dacă vrea să se culce cu mine.

Mă măsoară din priviri.

Îi zic c-o să-l fac fericit.

Încă se mai gândeşte, când intră Shilpa şi mă împinge într-o parte. Nici nu clipeşte din ochii mari, cum se întâmplă de obicei când e băută. Îl salută pe bărbat zicându-i pe nume şi-i cuprinde mijlocul lat cu braţele. Apoi se duc amândoi la ea în odaie.

Mai târziu, după ce au terminat, vine în odaia mea.
— Să nu cumva să te dai la el, ai înţeles?

Înţeleg că bogătanul e unul din clienţii ei fideli. Însă nu vreau să fac ce-mi cere ea. O să fac tot ce trebuie să scap de aici. Ridic din umeri.

— Nu te da la clienţii mei, m-ai auzit? zice ea.

Pe vremuri, mă temeam de Shilpa, însă acum o privesc în ochi.

— Nu, zic. Nu şi dacă mai fac câteva rupii acolo, ca să-i plătesc datoria lui Mumtaz.

Shilpa scuipă.

— Ţărancă proastă ce eşti, zice ea. Chiar crezi ce-ţi zice ea?

Cred. Trebuie să cred.

Monstrul

Azi a venit o fată nouă. Știu asta pentru că am auzit-o plângând prin ușa odăii încuiate când treceam pe hol spre bucătărie.

Mumtaz e un monstru, îmi zic. Numai un monstru e în stare să le facă așa ceva unor fete nevinovate.

Însă mă mai întreb. Dacă plânsul fetei a ajuns să mi se pară totuna cu behăitul claxoanelor din stradă, oare *eu* ce fel de om sunt de-acum?

Îmi trec timpul

În unele zile, de când mă trezesc și până sosesc clienții ziua trece atât de încet, plictisitor și monoton, că nu-mi vine decât să zac în pat, uitându-mă cum se învârtesc paletele mașinăriei-palmier.

În asemenea zile, înțeleg de ce-i place Shilpei băutura.

Așa că, azi, când vine vânzătorul ambulant, nu mă mai prefac că nu-l văd. Mă uit prin coșul lui și arăt spre sticla pe care i-a adus-o Shilpei.

— Nu-ți face bine, zice el în limba mea clătinând din cap. Dacă te apuci, nu te mai poți opri.

— Ce-ți pasă? zic.

Băiatul își pleacă privirea, își face de lucru o clipă cu coșulețul lui de sârmă, apoi se uită iar la mine, cu ochii lui căprui-închis la fel de mari și neclintiți ca ai lui Tali. Ia un pahar de ceai din coșuleț și mi-l întinde.
— Mai bine ia asta, zice.

Clatin din cap.

Se întoarce să plece, apoi se oprește.

— Pot să-ți aduc altceva, zice. Pot să-ți aduc prăjiturele.

Oftez, încercând să-mi amintesc când mă făcea fericită o simplă prăjiturică. Mă întorc cu faţa la perete. Băiatul pleacă în tăcere, însă aroma care se răspândeşte în odaie îmi spune că mi-a lăsat un pahar de ceai.

Suspiciuni

Shilpa trece pe lângă odaia mea însoțită de clientul cu ceas auriu și încerc să-mi amintesc ce mi-a zis zilele trecute, când m-a avertizat să nu mă dau la el.

Când i-am zis că o să fac tot ce pot ca să-mi acopăr datoria la Mumtaz, m-a făcut proastă. Îmi amintesc ce mi-a zis: *Chiar crezi ce-ți zice ea?*

Mă întreb ce vrea să spună.

Shilpa e iscoada lui Mumtaz. Ea păzește odaia unde își numără Mumtaz banii. Ea pare să cunoască secretele lui Mumtaz.

Am văzut caietul de socoteli al lui Mumtaz, știu că m-a înșelat la calcule. Însă oare Shilpa știe ceva ce nu știu?

O Coca-Cola

Azi iar a venit vânzătorul ambulant la ușa mea. În mână ține o sticlă de Coca-Cola.

— Pentru tine, zice.

Sunt curioasă cum e băutura asta. Oamenii care beau așa ceva la televizor se simt fericiți când le explodează în gură micuțele ei focuri de artificii.

— N-am bani, îi zic.

— Nu-i nimic, zice.

Îl privesc bănuitoare.
— De ce mi-o dai?

Băiatul ridică din umeri.

— Și de ce-mi dai ceai fără să-mi ceri nimic pe el?

Își lovește un picior gol de celălalt.
— Suntem amândoi singuri în orașul ăsta, zice el. Nu e de-ajuns?

Nu așteaptă să-i răspund. Destupă sticla, care șuieră ca un șarpe furios. Mă trag în spate până se potolește. Apoi îi iau sticla și o duc la gură. Bășicuțe mici, atât de mărunte, că nici nu se văd, se furișează din sticlă și-mi gâdilă nările. Îmi vine să strănut, însă îmi trece. Iau o gură. E adevărat.

Pe limbă îmi izbucnesc vreo zece focuri mititele de artificii. Zâmbesc fără să vreau.

Și vânzătorul ambulant zâmbește.

Apoi îl strigă Shilpa de pe hol.
— Vino-ncoace, leneșule, țipă ea.

Băiatul dă să plece.
— Pot să-ți aduc și altceva, știi, ce vrei tu, zice. Cunosc pe toată lumea din oraș.

Nu-mi mai trebuie nimic, îmi vine să-i zic. Micul lui dar mi-e foarte de ajuns.

Datoria

Azi, vânzătorul ambulant întârzie. Se strecoară iute pe lângă ușa mea, cu ochii în podea. Când îl strig, vâră capul în odaie. Are o tăietură pe frunte și o vânătaie mare pe obrazul umflat.

— Ce-ai pățit? zic.

— Șeful, zice el ducându-și cu grijă mâna la față.

Îl întreb de ce i-a făcut șeful lui așa ceva.
— Dacă nu iau bani pe toate băuturile, zice. Se mai întâmplă să se răzbune.

O clipă, niciunul nu zice nimic. Dau să-i zic că-mi pare rău, iar el, să-mi spună că nu-i nimic, apoi rămânem tăcuți.

Când dă să plece, văd că are hainele tocite de tot, sunt zdrențe de-acum.
— Vino mâine, îi zic.

Se uită nedumerit la mine.

Însă nu-i zic că am hotărât să mă împrumut doar de data asta de la Mumtaz, ca să nu se ducă mâine cu mâna goală la șef.

O găsesc pe Shilpa singură în odaia banilor. Îi zic că vreau să împrumut 40 de rupii.

Shilpa scuipă.

— Ești chiar mai proastă decât am crezut.

Nu-mi pasă ce crede despre mine beţivanca asta. Vreau să-i dau vânzătorului ambulant cât îi datorez.

— Ce-ţi pasă? zic. Sunt banii mei. Familia mea se descurcă fără câteva rupii acolo.

— Crezi că banii se duc acasă la ai tăi? râde Shilpa.

Îmi zic că vorbește prostii, la băutură.

— Bimla le-a dat alor tăi o mică sumă de bani când ai plecat de acasă, zice ea. Însă restul – banii de la clienți – se duce în punga lui Mumtaz. Ai tăi nu mai pupă nicio rupie.

Îmi duc mâinile la urechi, însă tot aud ce-mi spune.

— N-o să-ți achiți niciodată datoria, zice ea. Mumtaz o să te muncească până o să te îmbolnăvești prea rău ca să mai câștigi ceva. Iar atunci o să te azvârle în stradă.

Închid ochii și scutur din cap. Se înșală. Pentru că, dacă are dreptate, tot ce am făcut aici și tot ce mi s-a făcut a fost în zadar.

Sunt trei zile de când mi-a zis Shilpa adevărul. Am fugit de ea drept în odaia mea, iar o zi şi o noapte mi-a venit să vărs. Încă două zile am zăcut în pat, prea nenorocită să mă urnesc de acolo. Însă aseară m-am sculat, m-am machiat şi m-am dus la muncă.

Iar azi, când vine vânzătorul ambulant, o să fiu pregătită.

Azi o să-l întreb dacă chiar cunoaşte pe toată lumea din oraş. Azi o să-i arăt cartonaşul american cu pasărea în zbor.

Prostie

Vânzătorul ambulant e în bucătărie, înconjurat de restul fetelor. Zice că azi e ultima oară când vine.

— Șeful o să trimită alt băiat în locul meu, zice el ridicând din umeri.

Celelalte fete îl gâdilă și-l sărută și-i zic c-o să le fie dor de el. Bucătăreasa îi ciufulește părul și-i strecoară în mână niște pâine proaspătă. Anita își scoate o rupie din brâu, i-o vâră în palmă și-și ia la revedere de la el. Shilpa întreabă dacă noul vânzător o să-i aducă ce-i trebuie ei.

Mă uit disperată la el. Îmi zice să nu-mi fac griji, nu e vina mea.

O ia spre ușa bucătăriei. Inima îmi bate mai să-mi iasă din piept. Nu mai stau pe gânduri. Mă reped la el și-l îmbrățișez.

Celelalte fete chicotesc și se hlizesc.

— Ce proastă, zice Shilpa. E îndrăgostită de el.

Nu-mi pasă dacă-și închipuie că sunt îndrăgostită de el. Nu-mi pasă dacă mă crede neghioabă. Pentru că n-a fost doar o îmbrățișare. I-am șoptit la ureche și i-am strecurat cartonașul cu pasărea zburătoare.

Aștept

A trecut mai bine de o săptămână de când i-am dat vânzătorului ambulant cartonașul cu pasărea zburătoare. Zi de zi, noul vânzător trece pe la noi. Noul vânzător e mocăit și ursuz. Nu glumește cu nimeni și nu se învoiește în ruptul capului să dea vreun ceai pe datorie.

Îl întreb dacă se mai vede cu băiatul care ne aducea ceai înainte.

— Cine? face el.

Atunci îmi dau seama că nici măcar nu știu cum îl cheamă.

Nu mai sunt de mult fata cea nouă

La prânz mă uit la fetele aşezate la masă. Au sosit două fete noi. Una îşi mănâncă plângând orezul cu *dal*, iar cealaltă e prea ameţită să se atingă de ceva. A treia fată, care a sosit de ceva timp, îşi şterge castronul cu o bucăţică de pâine.

Prima stă pe scaunul Monicăi, iar a doua pe al Shahannei. A treia stă pe scaunul Pushpei.

Atunci îmi dau seama că, în afară de Anita, sunt fata cu cea mai mare vechime de la masă.

Tusea

Mă trezește în toiul nopții un sunet bine cunoscut. E horcăitul cuiva bolnav de tuse măgărească. Însă mi-a luat ceva să-mi amintesc că Pushpa nu mai e de mult cu noi. Și încă ceva să-mi dau seama că Anita tușește de data asta.

E de-abia după-amiază, însă avem deja un client la ușă. Îmi dau seama pe loc că e american. Nu e cel care mi-a dat cartonașul cu pasărea zburătoare, insul ăsta e mai înalt, într-o vestă cu multe buzunare. Mă fac mică după tocul ușii – mă rog de zile întregi să apară un american. Acum că a venit, nu mai știu ce să fac.

Din odaia banilor se aude un zgomot și o văd pe Shilpa pândind. Așa că mă duc la bărbatul acela ca o liană setoasă. Îi zic c-o să-l fac fericit. Îi zic că știu niște șmecherii pe cinste.

Shilpa își vede mai departe de revista de cinema, iar bărbatul mă urmează la etaj.

Când ajungem în odaia mea, îmi strânge mâna, cu salutul necuviincios al primului american. Mă trag în spate.

Mă salută în limba mea. Nu-i răspund.

— Cum te numești? zice.
Vorbește repede și se uită agitat peste umăr.

— Numele, repetă el. Cum te numești?

Nu reușesc să deschid gura.

— Câți ani ai?

Nu-i răspund.

— Pot să-ţi fac o poză? zice el oftând.

Scoate dintr-un buzunar o cutiuţă argintie. Apasă pe un buton, iar cutiuţa îşi deschide ochiul cu un bâzâit.

Nu-mi place cutiuţa aia văzătoare, însă nu mă împotrivesc.

— Nu-i spun nimic grasei, zice. Îţi promit.

Din cutiuţă ţâşneşte un mic fulger şi ochiul se închide. Iar preţ de-o clipă îl văd pe ins de parcă ar fi doi, trei ca el, înconjuraţi de un nimb roşiatic. Bărbatul zâmbeşte uitându-se în dosul cutiei cu fulgere.

— Hai să-ţi arăt poza, zice.

Fac doar un pas spre el şi aştept. Îmi întinde cutioara argintie şi mă văd pe mine, mititică de tot, mai mică decât oamenii de la televizor, pe o sticlă micuţă, ca de televizor, de pe dosul cutioarei argintii.

— Digitală, zice.

Nu ştiu ce înseamnă, aşa s-o chema vraja asta americană cu care m-a prins în cutiuţa argintie.

— Vrei să pleci de aici? zice.

Nu pot să-i răspund.

De unde ştiu dacă e un om bun?

Dacă e ca americanul acela beat?

Dacă e ca aceia de care zice Anita, care silesc fetele să meargă goale pe stradă?

— Pot să te duc într-o casă curată, zice. Uite, zice. Poze. Din adăpost. Alte fete.

Îmi întinde cutiuța argintie să mă uit la micul televizor din dos.

Apasă pe un buton.

Apare o imagine cu o fată nepaleză care-mi zâmbește.

Apasă iar pe buton.

Mai multe fete în uniforme de școală, așezate într-o bancă.

Fete care cară apă de la un izvor.

Bărbatul închide mașinăria digitală vrăjită. Dintr-odată, mă tem să nu plece. Dac-aș putea să zic ceva ca să-l mai țin un pic pe american cu mine.

Vâr mâna sub pat și scot cartea americană de povești de la Harish. I-o întind americanului, care înclină nedumerit din cap.

Îi arăt o poză.

— Elmo, zic.

Bărbatul încuviințează încet.

— *Ice cream*[1], zic.

— Da, zice. Foarte bine.

[1] Înghețată (eng. în orig.) (n. r.).

— *America.*

Bărbatul zâmbește.

Fără să vreau, îi zâmbesc și eu acestui ins ciudat din fața mea, zâmbesc înfiorată de vrajă, nu de vraja cutiei sale digitale de prins imagini, ci de vraja câtorva vorbe fără noimă, care l-au ținut lângă mine încă puțin.

Cred

Americanul îmi vorbește în șoaptă. Îmi citește în grabă în limba mea dintr-un manual vechi de nepaleză. Văd că pe copertă are desenul cu pasărea zburătoare și ridic în sinea mea o rugă de mulțumire vânzătorului ambulant pe care n-o să știu niciodată cum îl cheamă.

— Nu e bine cum se poartă grasa cu voi, zice. Nu e bine deloc.

Dau din cap.

— Nu poate să vă silească să faceți așa ceva, zice.

Americanul ăsta n-are cine știe ce puteri vrăjite până la urmă, îmi zic eu.

Habar n-are de cureaua de piele a lui Mumtaz.

Și de *goondas*.

Și de lanțul de la ușă.

— O să vin să te iau, zice. O să vin cu alți bărbați, niște bărbați de treabă din țara asta – tați și unchi care vor să ajute, cu niște polițiști care nu sunt prietenii lui Mumtaz. O să te luăm de aici.

E prea frumos ca să cred așa ceva.

— Trebuie să mă crezi, zice.

Închid ochii strâns. Nu știu ce să mai cred. Am crezut că străina în rochie galbenă ca un nor mă ducea la oraș, ca să muncesc ca slujnică. Am crezut că Nenea Soț o să mă apere de oamenii răi de la oraș. Am crezut că dacă muncesc din răsputeri aici, la Casa Fericirii, o să reușesc să-mi plătesc datoria. Și am crezut că merită să îndur totul de dragul familiei mele.

Mi-e prea teamă să-l cred.

Așa că o să cred atunci că acest ins rozaliu și ciudat e doar un vis, o înșelăciune crudă a minții mele. O să cred că n-o să-l mai văd în fața mea când deschid ochii.

Număr până la 100.
Mai număr o dată până la 100
și deschid ochii.

E tot în fața mea, cu manualul vechi de nepaleză în mână.

— Casa aceea curată, zic. Vreau să merg acolo.

Namaste

Americanul zice c-o să se întoarcă. O să vină înapoi cât de curând posibil, zice, cu ceilalţi bărbaţi şi poliţiştii buni care o s-o silească pe Mumtaz să renunţe la mine.

Când se întoarce, trebuie să-l urmez iute, să nu apuce *goondas* să ne oprească.

Face o plecăciune cu un „Namaste", care în limba mea înseamnă „salut" şi „la revedere"

Apoi pleacă şi rămân să mă întreb dacă a fost aievea sau nu.

Sunt gata

Când nu mă vede nimeni, îmi fac o bocceluţă ca să fiu gata de plecare spre casa curată şi o ascund sub pat.

Iată ce iau cu mine:
cartea americană de poveşti,
o panglică de păr rămasă de la Shahanna,
caietul meu,
vechea mea fustă de casă,
păpuşa de cârpe a Monicăi.

Iată ce las în urmă:
fardurile şi oja pe care m-a pus Mumtaz să le cumpăr,
prezervativele de sub saltea,
tot ce s-a întâmplat aici.

Au trecut trei zile și rozaliul tot nu s-a întors cu polițiștii cei buni.

Ce proastă am fost să mă încred în el și-n vraja lui digitală.

Ce proastă sunt că încă mă mai încred.

Uit să uit

Am învăţat să mă culc cu bărbaţii. Am învăţat să uit că mi se întâmplă ceea ce mi se întâmplă.

Însă de când cu rozaliul şi cu pozele sale din casa curată,
nu-mi mai amintesc cum se face.

Acum, cât îl aştept pe american să se întoarcă, când îmi vin bărbaţi în pat
mă agăţ bine de cearşafuri, de teamă să nu-i pocnesc până-i omor.
Strâng din dinţi, de teamă să nu-i muşc până la os.
Strâng tare ochii, de teamă să nu văd că mi s-a întâmplat ceea ce mi s-a întâmplat.

Au trecut cinci zile și nici urmă de american.
Doar o proastă ar mai aștepta după cinci zile.

Un soi de boală

Durerea din piept nu mă mai lasă, e mai rea decât orice friguri.

Frigurile îţi trec după ce iei câteva pilule de-ale lui Mumtaz.

Însă boala asta nu mă mai lasă de o săptămână.

Suferinţa asta pe nume speranţă este atât de crudă şi de căpoasă, că o să mă omoare cu zile.

Pedeapsa

Zgomotul mirodeniilor măcinate cu pisălogul de lemn este un sunet obișnuit în orice bucătărie. Uneori nu anunță decât că o să avem o tocană picantă la cină. Însă alteori anunță că bucătăreasa îi pregătește uneia din noi pedeapsa cu ardei iuți. Atunci sunetul acela preschimbă și cea mai călită femeie de-aici într-un copil plângăreț.

Pentru că dă de știre că Mumtaz e mânioasă pe cineva, că Mumtaz o să mânjească un băț cu ardei iute și o să i-l vâre fetei între picioare și că noi, restul, o să stăm treze toată noaptea, ascultând-o pe fată cum geme.

Anita se dă încetișor mai spre bucătăreasă, însă nu îndrăznește s-o întrebe.

— Mumtaz e cătrănită, zice bucătăreasa. Una din fete a trădat-o.

Mi se înmoaie picioarele, parcă simțind între picioare, unde deja mă ustură, arsura bățului trecut prin praful de ardei iuți. Apoi mă trec sudorile, și mă plimb de colo colo tremurând toată, chinuindu-mă să înțeleg cum de-a aflat Mumtaz de american. Tremur ca frunza, repetându-mi cuvintele cu care o să-i cer îndurare.

Mi se întoarce stomacul pe dos de frică atunci când aud pe coridor pași grei.

Însă când intră Mumtaz în odaie, îi arăt chipul meu de nepaleză cuminte, care n-o să zică nici pâs.

Trece iute pe lângă mine și mă cutremur când mă atinge cu mâneca.

O împinge pe bucătăreasă în lături, ia bățul, îl răsucește în praful de ardei iuți și se întoarce spre mine.

Mă prăbușesc la podea și-i sărut picioarele plângând.

Mă lovește cu piciorul în coaste și, cu un horcăit, simt că nu mai am aer.

Apoi pleacă.

Nu trece mult și aud un vaier sfâșietor din odaia vecină. Anita se apleacă spre mine.

— E Kumali, fata cea nouă, îmi zice mângâindu-mă pe cap. A primit o brățară de la un client.

Mă bucur în inima mea rușinată că nu eu plâng acum, ci Kumali. Însă nu pot să nu mă întreb. Dacă Mumtaz face așa ceva doar pentru o brățară, ce-ar fi în stare să-mi facă dacă află de american?

Îmi lipesc obrazul de podeaua rece și închid ochii. Când îi deschid, văd în dreptul feței unghiile date cu ojă de la picioarele lui Mumtaz. Anita se îndepărtează în grabă.

— Te porți de parcă ai făcut tu ceva, zice Mumtaz de sus.

Apoi simt cum își lasă talpa murdară a pantofului pe obrazul meu. Mai întâi nu apasă deloc, însă apoi și-l

îndeasă tot mai tare, neîndurător, strivindu-mă sub ea până se lasă de tot pe mine.

Își freacă talpa de fața mea și simt că-mi intră marginea de metal a cercelului în carnea urechii.
Însă nu țip.

Clipele se scurg încet.

Iar apoi mă trezesc cumva în afara mea și mă minunez de durerea aceasta atât de uimitoare, care a prins parcă formă și culoare. Un roșu nemaivăzut, apoi galben, scântei de durere îmi izbucnesc în țeastă.
Apoi un alb orbitor, urmat de beznă.

Dintr-odată, mă trezesc că nu mă mai doare. Însă simt o nouă durere când mă trage Mumtaz de cosiță, până mă saltă în picioare.

Mă ține cu fața aproape lipită de a ei, ochi în ochi. Îi simt în nări izul de sudoare.
— Ai făcut ceva să-ți meriți pedeapsa? zice.

Nu răspund.

Mă trage de cosiță. Îmi urlă pielea de durere.
Însă nu suflu o vorbă.

— Ai greșit cu ceva? zice cu scuipat pe la colțurile gurii.
— Zi-mi odată, țărăncuță proastă ce ești.

Mumtaz mă face țărăncuță, ceea ce am și rămas, de fapt.

Mă uit în ochii ei.
— Nu, Mumtaz, zic. Nu am greşit.

Îmi dă drumul la păr şi mă încordez toată ca să nu mă prăbuşesc în genunchi.

— Atunci machiază-te odată, zice, şi treci la treabă.

Rămân în picioare până pleacă. De-abia după aceea mă las la pământ şi-mi duc mâna la faţă. Cercelul mi se desface între degete, plin de sânge, însă întreg. Iar atunci îmi dau seama că am lobul urechii retezat cu totul.

Şi mai ştiu ceva. Ştiu că sunt în stare să-ndur o sută de pedepse ca să scap de aici.

E atât de târziu, că mai e puțin și se face ziuă, iar eu m-am trezit pentru o nouă zi în care o să aștept să vină americanul.

La ușă bate cineva și se aude un glas care strigă „Poliția!"

Anita sare din pat.

— Hai odată, îmi zice luându-mă de mână.

Mă iau după ea și ne strecurăm împreună pe coridor, spre ascunzătoarea ei din dulap.

De jos se aud glasuri când ne furișăm pe hol.

— Am venit să iau o fată, zice un bărbat.

— Da' unde te trezești? zice Mumtaz. N-avem nicio fată aici.

Știu glasul. E americanul meu.

O strâng pe Anita de mână.

— E un american, îi șoptesc.

Face ochii mari.

— E un om bun, zic. O să ne ducă într-o casă curată.

— E o șmecherie, zice ea luând-o încet spre dulap.

— Nu, zic. Am văzut poze. Fetele de acolo sunt în siguranţă.

Clatină din cap.
— Sunt nişte mincinoşi, zice. Te implor. Nu te duce.

Americanul strigă ceva. Nu înţeleg ce zice, însă cumva ştiu că pe mine mă cheamă.

— Te rog, o implor. Vino cu mine. Dacă rămâi aici o să mori.

Anita se agaţă de braţul meu.

— Nu te duce, îmi strigă ea.

Nu pot să mă mişc.
Nu pot să mă duc la americanul meu.
Şi nu pot să-mi las aici prietena mea cea strâmbă.

— Trebuie să vină şi televizorul nou, îmi zice ea. Aşa a promis Mumtaz.
Mă apucă bine de braţ şi încearcă să mă tragă după ea în dulap.

Clatin din cap.

Apoi, încet-încet, îmi dă drumul, se închide după uşă şi apoi aud un sunet trist şi definitiv: zdrăngănitul lacătului încuiat.

Sunt singură pe coridor.

Mumtaz înjură jos în gura mare. Însă tot îl aud pe american.

O iau încet spre scări. Însă mă tem prea tare să cobor.

Americanul strigă ceva.

Dau să-i răspund, însă nu-mi iese niciun sunet pe gură.

Aud iar înjurături şi târşâit de picioare. Pleacă. Pleacă americanul meu.

Ceva se rupe înlăuntrul meu şi o iau în fugă pe scări. O văd pe Mumtaz cu faţa ei rotundă, de mango, învineţită de mânie – doi poliţişti îi ţintuiesc mâinile la spate. Se repede spre mine scuipând. Însă poliţiştii o ţin bine.

Îl văd pe americanul meu. Cu el mai sunt nişte bărbaţi, nişte indieni, şi americanca din poză.

— *Mă numesc Lakshmi*, zic.
Sunt din Nepal.
Am paisprezece ani.

Nota autoarei

În fiecare an, aproape 12.000 de fetiţe nepaleze sunt vândute de familiile lor, cu intenţie sau din neştiinţă, condamnându-le la o viaţă de sclavie sexuală în bordelurile din India. Pe plan mondial, Departamentul de Stat American estimează că aproape jumătate de milion de copii cad anual victime traficului de persoane, ajungând pe piaţa prostituţiei.

În timpul cercetărilor pe care le-am întreprins pentru scrierea cărţii, am urmat ruta pe care circulă numeroase fete nepaleze, din satele lor izolate până în cartierele roşii din Calcutta. Am intervievat, de asemenea, lucrători sociali care salvează fete din bordeluri, le acordă îngrijiri medicale şi instrucţie pentru angajare şi care se străduiesc să le reintegreze în societate.

Însă cel mai mult m-au emoţionat şi m-au inspirat interviurile cu supravieţuitoarele. Aceste tinere se înţelege că au trecut prin nişte chinuri de nedescris. Şi totuşi, vorbesc despre ce li s-a întâmplat cu toată demnitatea din lume.

Unele merg din poartă în poartă prin cele mai izolate sate din ţară, ca să explice ce păţesc de fapt fetele care pleacă de acasă cu tot felul de străine care le promit slujbe bănoase. Altele – chiar şi femei care au contractat virusul HIV – patrulează la graniţa dintre Nepal şi India, căutând fete care călătoresc fără părinţii lor. Iar altele dau piept cu traficanţii lor la tribunal, unde adesea trebuie să depună

mărturie împotriva taţilor, fraţilor, soţilor şi unchilor care le-au vândut pe o sumă de nimic, echivalentul a trei sute de dolari.

Am scris această carte în cinstea lor.

Mulţumiri

Îi sunt profund recunoscătoare Alessandrei Balzer, redactorul meu răbdător, înţelept şi talentat, care mi-a cerut un pic mai mult de fiecare dată când a citit manuscrisul, şi Ninei Collins, neobositul şi entuziastul meu agent, care a crezut în această carte chiar de la început. Le sunt recunoscătoare şi celor din echipa de la Hyperion, în special lui Angus Killick, care lucrează toţi pe rupte pentru a le oferi cititorilor cărţile de care au nevoie.

Le datorez mulţumiri speciale înţelepţilor şi generoşilor mei colegi – Mark Millhone, Andrea Chapin, Rachel Cohn, Mark Belair, A.M. Homes, Chris Momenee şi Mo Ogrodnik –, la fel de captivaţi de această poveste ca mine. Precum şi lui Annie şi Steven Pleshette Murphy, Bridget Starr Taylor, Chris Riley, Joan Gillis, Patricia şi Donald Oresman, Hallie Cohen şi Bill Ecenbarger, care au citit acest manuscris în diverse stadii şi mi-au oferit impresiile şi prietenia lor, cu toată sinceritatea şi generozitatea.

N-aş fi putut să scriu această carte fără ajutorul Ruchirei Gupta şi al Anuradhei Koriala, care au făcut posibilă vizita mea la adăpostul pentru femei şi copii Maiti Nepal din Kathmandu, în satul Goldhunga din Himalaya, la centrul pentru femei Apne Aan din Calcutta şi Centrul Social pentru Femei şi Copii Deepika din cartierul roşu al Calcuttei. Le sunt recunoscătoare şi lui P.L. Singh, G.P. Thapa şi Harish Rao, care m-au călăuzit în călătoriile mele, şi Lunei Ranjit, care a verificat minuţios informaţiile din carte. Îi mulţumesc din suflet adevăratei Shahanna, care

mi-a fost înger păzitor prin cartierul roşu din Calcutta şi care mi-a insuflat din puterea şi înţelepciunea ei când am avut mare nevoie de ele.

Îi sunt recunoscătoare şi Fundaţiei pentru Arte din New York, care mi-a acordat o bursă de sprijin în acest proiect.

Cel mai mult îi datorez familiei mele – lui Meaghan şi Matt, Brandon şi Kelly, şi, desigur, lui Paul –, care îmi demonstrează că dragostea poate schimba totul.

Cuprins

Acoperișul de tablă 7

Înainte să plece Gita 9

Noua elevă 10

Ceva frumos 12

De ce e fiica altfel decât fiul 13

La poalele Himalayei 14

Calendarul 15

Un alt calendar 17

Mărturisire 18

Prima sângerare 19

Tot ce trebuie să știu 20

Tot aștept și pândesc 22

Se anunță anotimpul secetos 23

Cincizeci de zile fără strop de ploaie 24

Pe sponci 25

Șaizeci de zile fără strop de ploaie 26

Poate mâine 27

Lipsește ceva 28

Când a venit ploaia 29

O muzică stranie 30
Poate 31
Cum e la muson 34
Când prea binele e dușmanul binelui 35
Încerc să-mi amintesc 36
Ce se aude când vine prăpădul 37
Recolta amară 38
Cât te costă un împrumut 39
Cât o s-o țină așa 40
Străinul 42
Serbarea luminilor 43
O noapte cu noroc 45
La serbare 46
Sorți de izbândă 47
Chilipirul 49
A doua zi 50
La amurg 51
Un mic cutremur 52
Legile orașului 54
La schimb 55
Încă o privire 59
Tot înainte 60
O lume nouă 61

Ce am la mine 63
Întrebări şi răspunsuri 64
Început cu ghinion 66
La oraş 67
Mai departe 68
Cu autobuzul 70
Să văd o fată cu cosiţe lungi, negre 72
M-am pierdut 73
Alte întrebări 74
Haine noi 75
Numerele 77
Nenea Soţ 79
Trecem graniţa 81
O răsplată 83
Trenul 84
O sută de *roti* 86
Ca la oraş 87
O femeie decăzută 88
Oraşul morţilor 90
Prin oraş 92
Casa Fericirii 93
Zece mii de rupii 95
În odaie 98

Dor de casă 100
Televizorul 101
O fată de oraș 103
Bătrânul 105
M-au vândut 107
Trei zile și trei nopți 110
Ce mi-a mai rămas 111
Foame 112
Ce nu fac 113
După cinci zile 114
O cană de ceai 115
După ce pleacă Shahanna 118
Sentința 119
Un pahar de *lassi* 120
Ce noroc pe tine că ești cu Habib 121
Una de-a lor 123
Amurg 124
Doare . 125
Între amurguri 126
Ce auzi 127
E un pericol să te protejezi 128
O căldare cu apă 129
Numărătoarea 130

Un pumn de ceaţă 131
Schimbări 132
Fata nouă 134
Ce viaţă e asta 135
În odaia nouă 138
Fac cunoştinţă cu băiatul David Beckham 140
Tot ce trebuie să ştiu acum 141
Prefăcătoria 144
Clienţii 146
Matematică 147
Monica 149
Un băiat obişnuit 151
Ce-mi lipseşte acum 153
Mă apuc să fur de la băiatul David Beckham 154
O înţeleg pe Anita 156
Telecomanda 157
M-a prins 158
Poliţia 159
De fapt, nu-i un băiat atât de obişnuit 160
Mai ştiu ceva despre băiatul David Beckham 162
Da 163
Ce-am învăţat azi 164
Alte cuvinte 165

Două lumi 166
Vânzătorul ambulant 168
Ce-am învăţat azi 169
Secretul Shilpei 170
Ce mai faci? 171
Un vocabular ciudat 172
Nu te pune cu bucătăreasa 173
Din întâmplare, un gest frumos 174
Oare sunt drăguţă? 176
Nu mai număr 177
O înţeleg pe Monica 178
Un dar 180
Un dar pentru băiatul David Beckham 181
Tot nu mai număr 182
Când a plecat Monica 183
Îmi pare rău 184
Cât mă costă un leac 185
O bătrânică 189
O moartă vie 190
Dincolo de cuvinte 192
Cum arată disperarea 194
Un cuvânt mult prea mic 195
Tot repet 197

Ca Anita 198
În locul lui Harish 199
Un client ciudat 200
Un pericol mărunt 203
Un secret 204
Pană de curent 206
Fără leac 207
Vânzătorul ambulant 208
Razia 210
După dezastru 213
Bârfe 214
Nemişcată 215
Azi 216
Tot ce mi-a mai rămas 217
Ascunzătoarea 218
Încă un american 219
Calculele 220
Doar un pahar de ceai 221
Alte calcule 222
Cu oricare, cu toţi 224
Tot ce trebuie 225
Avertizarea 226
Monstrul 228

Îmi trec timpul 229

Suspiciuni 231

O Coca-Cola 232

Datoria 234

Revelaţia 235

Un soi de boală 236

Prostie 237

Aştept 238

Nu mai sunt de mult fata cea nouă 239

Tusea 240

Vraja digitală 241

Cred 245

Namaste 247

Sunt gata 248

Două feluri de prostie 249

Uit să uit 250

Fac pe proasta 251

Un soi de boală 252

Pedeapsa 253

Ce m-a învăţat Harish să spun 257

Nota autoarei 260

Mulţumiri 262

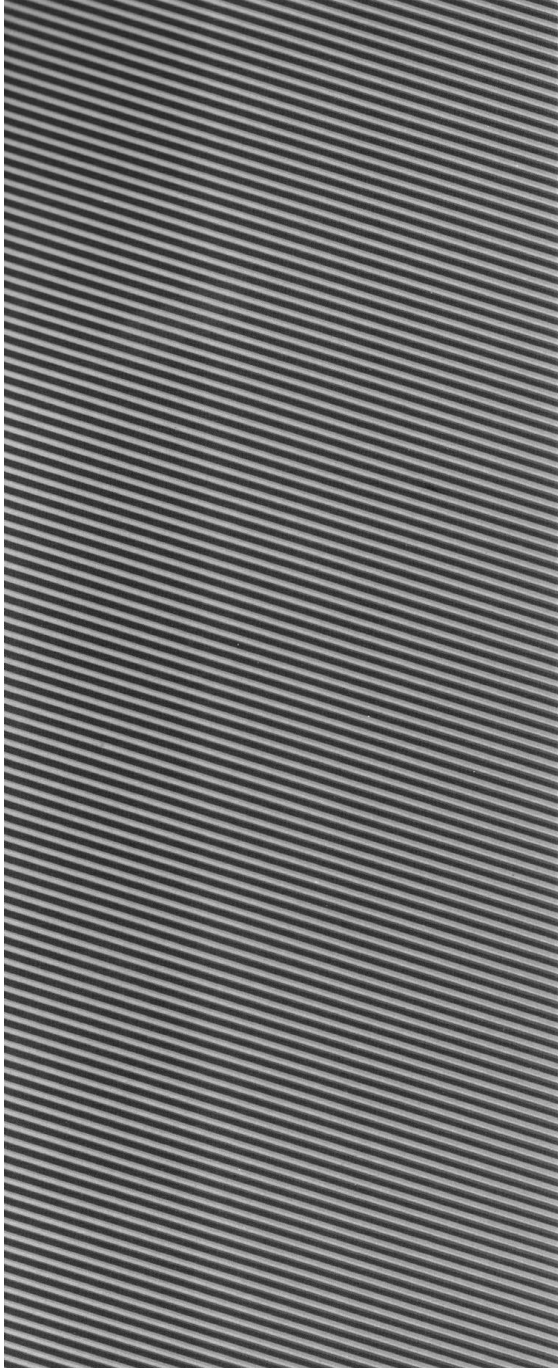

Lakshmi are 13 ani și locuiește într-o colibă sărăcăcioasă din Nepal. Viața ei, plină de bucurii mărunte, se schimbă dramatic în momentul în care, pentru a-și acoperi datoriile, tatăl vitreg îi spune fetei că va trebui să plece la oraș să muncească drept menajeră. Copila e vândută unei străine bogate și ajunge, plină de speranță, în India, la așa-numita Casă a Fericirii: o vilă cu gratii la ferestre, plină de fete tinere. Nu durează mult până ce Lakshmi își dă seama că, de fapt, a fost vândută pentru prostituție, și nu-și poate răscumpăra viața decât plătind un preț enorm.

Cartea spune povestea unui coşmar prin care trec nenumărate fete și femei din țările sărace, condamnate la o viață în care nu pot decât să strângă din dinți și să îndure totul.

„Alternând lirismul cu detalii precise, McCormick dă voce terorii și tulburării unei tinere fete căreia i-a fost furată copilăria, dar care a găsit puterea să învingă totul." – motivarea nominalizării la National Book Award

„O poveste greu de uitat..."

Booklist

Categorie de vârstă: 16+
www.editura-youngart.ro
ISBN 978-606-8811-92-5